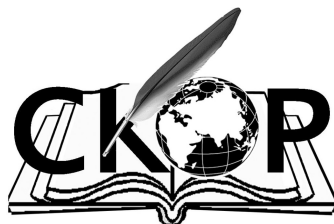

Савез књижевника у отаџбини и расејању
Союз литераторов в отечестве и в рассеянии

Пријатељство - Дружба

књига 2.

Нови Сад, 2024.

Антологија српско - руске савремене књижевности
Антология сербской - русске современная литература

Пријатељство – Дружба

књига 2.

Издавач/ Издатель

Савез књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад
Союз литераторов в отечестве и в рассеянии, Нови Сад

За издавача/ Для издателя

Милош Б. Иветић, Футог

Уређивачки одбор/ Редакционна коллегия

Милош Б. Иветић, Футог
Марија Јотић, Ниш

Корице/ Покрытие

Милош Б. Иветић, Футог

Превод са руског/ Русский перевод

Марија Јотић, Ниш

Тираж -100 примерака

Тираж - 100 экз.

Штампа/ Пресс: ГОРАГРАФ, Земун

ISBN-978-86-7970-262-3

ПРЕДГОВОР

Ова друга двојезична Антологија руско српских писаца под насловом „Пријатељство“ књига 2. настала је као плод раније успостављене заједничке сарадње између Савеза – Уније младих писаца Русије из Санкт Петербурга и Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР) из Новог Сада – града који носи титулу Европске престонице културе.

Ово престижно културно признавање да је Нови Сад Европска престоница културе, установљено је како би се нагласило богатство и различитост европских култура, ојачале културне везе међу Европљанима, спојили људи из различитих европских земаља, упознале друге културе, промовисало узајамно разумевање и ојачао осећај европејства и пријатељства.

У том духу, основни циљ сарадње и најзначајнији легат двојезичне руско српске антологије стављање књижевности у сам центар културног развоја двеју земаља. Прогрес два друштва утемељен је на њиховом ширењу и истицању значаја књижевног стваралаштва писаца из Русије и Србије.

Савез књижевника у отаџбини и расејању СКОР – Нови Сад из Новог Сада и Савез – Уније младих писаца из Русије из Санкт Петербурга до сада су заједничким радом реализовали већи број значајних пројеката. Међу свим пројектима издвајамо четири најзначајнија и до сада реализована пројекта.

Први значајан и велики књижевни пројекат СКОР-а који је реализован заједничким радом са Савезом – Уније младих писаца из Русије је „Хиперпоема“, у које књижевно дело је са својим књижевним стваралаштвом и катренима ушло преко сто писаца чланова Савеза СКОР-а. Хиперпоема је значајан, највећи и непоновљив међународни пројекат по броју учесника, којом приликом су српски писци као чланови Савеза СКОР-а ушли у Гинисову књигу рекорда. Сваки учесник који је члан Савеза овог значајног међународног пројекта добио је признање – диплому и заводни број који доказује његово учешће у истом и под којим бројем је заведен његов катрен у Гинисовој књизи рекорда.

Други значајан књижевни пројекат који је реализован заједничким радом је објављивање радова књижевних стваралаца чланова СКОР-а у међународном магазину за културу „Humanity“ у преводу „Човечанство“ у којем је радове на енглеском језику објавило 68. (шесдесет осам) чланова СКОР-а. Магазин „Humanity – Човечанство“ дистрибуиран је и дистрибуира

се на свим континентима у целом свету чији је издавач „Ukiyoto“.

Трећи значајан књижевни пројекат је објављивање двојезичне руско-српске Антологије под насловом „Дружба – Пријатељство“ – књига 1. у којој је своје књижевно стваралаштво објавило 50 руских и 50 српских писаца. Књижевна стваралаштва наших писца у зборнику објављени су на два језика, на руском и српском језику.

Четврти значајан књижевни пројекат је поновно објављивање двојезично српско – руске Антологије - зборника на два језика под насловом „Пријатељство – Дружба“ књига 2. Носилац овог пројекта је „СКОР“ из Новог Сада, са седиштем у престоници српске културе у Новом Саду.

О успешности сарадње и стварања престижних књижевних остварења између Савеза књижевника у отаџбини и расејању СКОР-а и Савеза - Уније младих писаца Русије из Санкт Петербурга, најбоље говоре коментари и оцене књижевних удружења као и коментари шире стручне јавности.

Овом приликом СКОР се захваљује Савезу младих писаца Русије, председништву и идејним носиоцима досадашњих пројеката; Александру Кабишеву предеснику Савеза –Уније младих писаца Русије. председници нишког огранка СКОР-а Марији Јотић, и председнику СКОР-а Милошу Иветићу.

Такође захваљујемо се и преносимо топле поздраве свим члановима Савеза младих писаца Русије.

У Нишу, 29.09.2024. године

У име свих књижевних стваралаца СКОР-а
Председница Нишког огранка СКОР-а
Марија Јотић, Ниш

ПРЕДИСЛОВИЕ

Эта вторая двуязычная Антология русско-сербских писателей под названием „Дружба“ книга 2 создана в результате ранее налаженного совместного сотрудничества Ассоциации – Союза молодых писателей России из Санкт-Петербурга и Ассоциации писателей в Отечестве и рассеянии. (СКОР) из Нови-Сада – города, носящего звание культурной столицы Европы.

Это престижное культурное признание того, что Нови-Сад является культурной столицей Европы, было учреждено с целью подчеркнуть богатство и разнообразие европейских культур, укрепить культурные связи между европейцами, объединить людей из разных европейских стран, познакомиться с другими культурами, способствовать взаимопониманию. и укрепить чувство европейскости и дружбы.

В этом духе главная цель сотрудничества и важнейшее наследие двуязычной русско-сербской антологии – поставить литературу в самый центр культурного развития двух стран. Прогресс двух обществ основан на их расширении и акценте на значении литературного творчества писателей России и Сербии.

Союз писателей на Родине и Рассеяние СКОР – Нови Сад из Нови Сада и Союз – Союз молодых писателей России из Санкт-Петербурга совместно реализовали большое количество значимых проектов. Среди всех проектов мы выделяем четыре наиболее значимых проекта, реализованных на сегодняшний день.

Первый значительный и большой литературный проект СКОР, реализованный в совместной работе с Ассоциацией - Союзом молодых писателей России, - "Гиперпоэма", в литературной деятельности которого приняли участие более сто писателей - членов Ассоциации СКОР. со своими литературными произведениями и четверостишиями. “Гиперпоэма“ — значимый, крупнейший и неповторимый по количеству участников международный проект, в ходе которого сербские писатели в составе Ассоциации СКОР вошли в Книгу рекордов Гиннеса. Каждый участник, входящий в Альянс этого важного международного проекта, получил признание – диплом и институциональный номер, подтверждающий его участие в нем и под каким номером его четверостишие было занесено в книгу рекордов Гиннеса.

Второй в очереди еще одним значимым литературным проектом, реализованным совместным трудом, является публикация произведений литературных творцов членов СКОР в международном культурном журнале „Humanity“ в переводе „Человечность“, в котором произведения были опубликованы на английском языке в 68 (шестьдесят восемь) членов СКОР. Журнал „Humanity – Човечанство“ распространялся и распространяется на всех континентах всего мира, издателем которого является „Ukiyoto“.

Третий значительный литературный проект - издание двуязычного русско-сербского альманаха под названием "Дружба - Дружба" - книга 1, в которой 50 русских и 50 сербских писателей опубликовали свои литературные произведения. Литературные произведения наших писателей в сборнике издавались на двух языках – русском и сербском.

Четвертый значительный литературный проект – переиздание двуязычной сербско-русской Антологии – сборника на двух языках под названием "Дружба – Дружба" книга 2. Носителем этого проекта является "СКОР" из Нови-Сада, базирующийся в г. столица сербской культуры в Нови-Саде.

Об успехе сотрудничества и создании престижных литературных произведений между Союзом писателей СКОР -а и Союзом-Союзом молодых писателей России из Санкт-Петербурга лучше всего говорят отзывы и оценки литературных объединений, а также как комментарии широкой профессиональной общественности.

По этому случаю СКОР выражает благодарность Ассоциации молодых писателей России, президентству и инициаторам предыдущих проектов; Александру Кабишеву, президент Альянса-Союза молодых писателей России. президент нишского филиала СКОР Марии Йотич и президенту СКОР Милошу Иветичу.

Мы также благодарим и передаем теплый привет всем членам Союза молодых писателей России.

В Ниш, 29 сентября 2024 года.

От имени всех литературных создателей СКОР-а
Президент Нишского филиала СКОР-а
Мария Йотич, Ниш

СРБИЈА

СЕРБИЈА

АНЈА Г. ШУШИЋ

Анја Г. Шушић, рођена у Гајдобри, Република Србија, на Аранђеливдан 1947. године. Објавила: Гајдобра – наслеђе и савременост – трилогија као монографија; збирке песама: *Аурозан*; *Надахнуће*; збирке приповедака: *Огледала*; *Траг нокта* и романе: *Сач*; *Кореспонденција духа и ума*, као коаутор, са књижевником Драганом Вилићем.

Члан сам: Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Друштва књижевника Војводине, Матице Српске, Номинована за члана УКС – Удружења књижевника Србије, члан Књижевне заједнице Југославије, више књижевних клубова. Објављивана у много Зборника, јавних гласила, новина и ТВ, књижевних часописа у Републици Србији, Републици Српској и иностранству. Објављивана и у Аустралији, има превода на руски, енглески, италијански и словачки језик. Урадила велики број рецензија, осврта, приказа, приредила неколико изложби, учесник многих књижевних вечери. Добитник великог броја захвалница, похвала, признања, плакета.

УТЕХА

Синоћ ме изненади предвечерје.
Видим да неутешно плаче.
Нису то обичне сузе,
овоземаљске.
Плаче крупним сузама,
закотрљале се негде у дубини
и отиснуле кроз очи;
пљуснуле низ стрмину образа,
сливају се у свилену кошуљу.
Нисам видела тако крупне сузе,
вредином обдарене; непресушне.
Кроз густо грање липине крошње,
лаганим кораком стиже ми тихи шапат:
- Плачем због тебе и тога труна
у твојој души.
Очи ти суве а душа уплакана!
Смета тај трун...
Натруни онај ко није смео, зато те боли.
Мораш сузама залити очи,
да се душа не осуши,
на овој животној ветрометини.
Сузе нису непокретни корали.
То су бисери чисте душе.
Зато их пусти нека се играју,
игра односи тугу.

АНДЖА Г. СУСИК

Анджа Г. Шушич родился в Гайдобре, Республика Сербия, на Аранжеливдане в 1947 году. Издательство: Гайдобра - наследие и современность - трилогия как монография; сборники стихов: Аурозан; Вдохновение; сборники рассказов: Зеркала; След гвоздя и романы: Сач; Переписка духа и разума в соавторстве с писателем Драганом Виличем.

Я являюсь членом: Ассоциации писателей на родине и в рассеянии, Общества писателей Воеводины, Матицы Сербской, выдвинута в члены УКС - Ассоциации писателей Сербии, члена Литературного союза Югославии, нескольких литературных клубов. Публикуется во многих антологиях, средствах массовой информации, газетах и телевидении, литературных журналах в Республике Сербия, Республике Сербской и за рубежом. Издается также в Австралии, имеются переводы на русский, английский, итальянский и словацкий языки.

Сделал большое количество рецензий, рецензий, экспозиций, организовал несколько выставок, участник многих литературных вечеров.

Обладатель большого количества почетных грамот, признаний, плакеток.

УТЕШЕНИЕ

Вчера вечером меня удивил канун.
Я вижу, что она безутешно плачет.
Это не обычные слезы,
земной.
Плачу большими слезами,
они закатились где-то в глубине
и отпечатано глазами;
плеснул по склону щеки,
они перетекают в шелковую рубашку.
Я никогда не видел таких больших слез,
наделен теплом; неисчерпаемый.
Сквозь густые ветви липового полога,
легким шагом доносится до меня тихий шепот:
- Я плачу из-за тебя и этой гнили
в твоей душе.
Глаза твои сохнут и душа плачет!
Этот шип беспокоит...
Тому, кто не посмел надуться, оттого и больно.
Тебе придется наполнить глаза слезами,
Чтоб душа не засыхала,
в этом водовороте жизни.
Слезы – это не неподвижные кораллы.
Это жемчужины чистой души.
Так пусть играют,
игра навевает грусть.

Биљана Марковић Михајловић

Рођена у Крушевцу 22.03.1960.године. Током основне школе започиње са писањем. У средњој школи своје интересовање за лепу реч исказује кроз рад као члан књижевног клуба „Багдала” и млади новинар са емисијом „Лет у Свет” на РТК. Активан члан у председништву Књижевне Омладине града Крушевца и Републике Србије. Претходно члан поета „Ртањ и месечев поетски круг” и „Агеа Felix” из Зајечара. Чланица је женског поетског клуба „ВЛАТ” Зајечар и Савеза књижевника у отаџбини и расејању – СКОР Нови Сад. Радове објављује у бројним часописима у земљи и иностранству.

МАЛА БАШТА- ВЕЛИКА СРЕЋА

То мало „парче” земље,
и плаво небеско поље,
нада мном срећу шаље,
души док Сунце милује,
сваку биљку, цвет и воћку,
блиставом божјом љубављу.
Тада се шири лепота у оку,
разлива милину у крвотоку.
Срећа се точи у целом телу,
кад ту видим кајсију зрелу.
Сија здраво поврће у цвету.
Птице поје у башти шареној.
Боже, хвала за ову лепоту.
Хвала на здраљу у парчету,
земље, љубављу заливеној,
задовољством блиста цела.
Срећан је поета док ко пчела
нектар пије из баште у миру,
па га прелива у песму и риму.

Биляна Маркович Михайлович

Родился 22 марта 1960 года в Крушеваце. Он начал писать еще в начальной школе. В старших классах свой интерес к красивому слову я проявил через работу в качестве члена литературного клуба „Багдала” и молодой журналистки передачи „Давай свет” на РТК. Активный член президента Литературной молодежи Крушеваца и Республики Сербия. Ранее был членом поэтического кружка „Ртань и месечев поэтический кружок” и „Area Felix” из Заечара. Она является членом женского поэтического клуба „ВЛАТ” Заечар и Союза литераторов в отечестве и в рассеянии– СКОР Нови Сад. Публикует свои произведения в многочисленных журналах в стране и за рубежом.

МАЛЕНЬКИЙ САД – БОЛЬШОЕ СЧАСТЬЕ

Тот маленький „кусочек” земли,
и небо голубое поле,
посылает мне счастье,
души, пока солнце ласкает,
каждое растение, цветок и плод,
сияющая любовь Божья.
Тогда красота разливается в глазах,
оно распространяет благодать в кровотоке.
Счастье разливается по телу,
когда я вижу там спелый абрикос.
Цветущие здоровые овощи сияют.
Птицы едят в красочном саду.
Боже, спасибо тебе за эту красоту.
Спасибо за кусок,
Земля, любовью орошенная,
все блестит от удовольствия.
Поэт счастлив как пчела
пьет нектар из сада спокойно,
поэтому он изливает это в песни и рифмы.

Блаженка Калдесић Спасојевић

Рођена 1956. године у Сарајеву. Завршила Филозофски факултет Универзитета у Сарајеву, одсек за педагогију и психологију, и стекла звање професор педагогије и психологије. Радила је у својој струци али се бавила и другим занимањима јер је због рата напустила Сарајево. Од 1997. до одласка у пензију радила је у Новом Саду, где и данас живи. Мајка је двоје деце.

Сликањем се аматерски бави више од тринаест година а најинтензивније се посветила техници уље на платну, акварелу и иконопису.

Пише прозне текстове од 2020. године.

И ИСТИНА И СУНЦЕ ДОЛАЗЕ СА ИСТОКА

Полако и нежно земља
се кроз простор креће,
и притом, кроз бескрајни
свемир, око себе се окреће.

Док половину успављују
И милују звезде сјајне,
другу половину греје
сунце и открива чуване тајне.

На земљи човек је сам
и уплашен од толиког греха,
па се роду свом ближи и
народу, да му буду утеха.

А народ мој, само бројчано
мали, је због свог живота суровог,
правдољубивог, слободољубивог,
неправедно, остао без људства свог.

Иако смо ћутали колико смо могли,
требали и морали трпети и ћутати,
невини смо страдали. Мада смо и борили
се и гинули кад се морало жртвовати.

Па се нада, вера, љубав и молитва у
жељу за правдом истином и миром слива.
А знање да ће сунце са истока изаћи,
учвршћује веру, јер излазак сунца увек бива.

Блаженка Калдесич Спасоевич

Родился в 1956. году в Сараево. Окончил факультет философии Сараевского университета, кафедру педагогики и психологии, и получил звание профессора педагогики и психологии. Она работала по своей профессии, но также занималась и другими делами, поскольку покинула Сараево из-за войны. С 1997. года и до выхода на пенсию работала в Нови-Саде, где проживает и по сей день. Она мать двоих детей.

Занимается живописью как любитель более тринадцати лет, наиболее интенсивно посвятила себя технике масла на холсте, акварели и иконописи.

Прозаические тексты пишет с 2020. года.

И ПРАВДА, И СОЛНЦЕ ПРИХОДЯТ С ВОСТОКА

Медленно и осторожно заземляйте
движется в пространстве,
и в то же время, сквозь бесконечность
Вселенная вращается вокруг себя.

Пока они усыпляют половину
И ласкать яркие звезды,
оно согревает вторую половину
солнце и раскрывает сокровенные тайны.

Человек одинок на земле
и боясь такого большого греха,
поэтому он становится ближе к своей семье и
людям, чтобы быть их утешением.

И мои люди, только численно
маленький, из-за своей жизни жестокий,
Справедливые, свободолюбивые,
несправедливо, он остался без своего народа.

Хотя мы держались как можно тише,
должен и должен был страдать и молчать,
мы были невинными жертвами. Хотя мы сражались
и погиб, когда пришлось принести жертвы.

Так что надежда, вера, любовь и молитва в
стремление к справедливости, правде и миру бассейна.
И знание, что солнце взойдет с востока,
укрепляет веру, ведь всегда бывает восход солнца.

Божица Везмар

Божица Везмар рођена је 7. јануара 1983. у Косовској Митровици. Завршила је школу у Косовској Митровици. Дипломирала је педагошки факултет у Лепосавићу. Аутор је књига: СТИХОМ кроз време (2021); Пут ка души (2023). Живи у Зубином Потоку на Косову и Метохији.

ПОНОВО

Одавно нисам ту
Бледе су речи које су у твом срцу
Оне које су биле моје
Наше

И даље
Тражим твоје риме
Шапат стихова
Да их осетим као јутарњи пољубац
Да се умијем лепотом из твог погледа
Да се наслоним на твоје раме

Јер
Ти си
Срећа
Дар од Бога
Осмех иако је туга

Хоћу,
Показаћу ти како
Се мастилом не брише реч

Да
Писаће опет
Да смо Ми
Заробљени у љубави

БОЖИЦА ВЕЗМАР

Божица ВЕЗМАР родилась 7 января 1983 года в Косовской Митровице. Окончила школу Косовской Митровице. Выпускница педагогического факультета в Лепосавиче. Автор книг Стихи сквозь время (2021), Путь к душе (2023 г.). Живет в поселке Зубин Поток в Косово.

СНОВА

Меня здесь давно уже нет
Бледнеют слова, что в твоём сердце
Те, что были моими
Нашими

И дальше
Ищу твои рифмы
Шёпот стихов
Чтобы почувствовать, как на заре поцелуй
красотой твоего взгляда умыться
И к плечу твоему прислониться

Потому что
Ты
Счастье
Подарок от Бога
Улыбка, даже если и грусть

Хочу
Показать тебе, как
Чернилами слово не скрыть

Да
Напишу ещё раз
что Мы
В рабстве у нашей любви

Са српског превео Владимир Александрович Бабошин

Борис Стојанов

Рођен 13.11. 1953. год. у селу Клисуре, општина Сурдулица. Завршио је гимназију и Правни факултет. Од 1980. године живи и ради у Јагодини.

Објавио је књиге: *Узводним током* (2003), *Дах Ветра* (2009), *Јава у ињу снова* (2012), и *На корзоу сећања* (2022).

Песме су му објављиване у бројним књижевним зборницима и књижевним часописима. Добитник је књижевне награде КК „Ђура Јакшић” Јагодина и „Душан Срезојевић” за свеукупан књижевни рад. Заступљен је у антологији стихова Селимира В. Милосављевића „Непролазни”. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању Нови Сад; КК „Душан Матић” Ћуприја, КК „Ђура Јакшић” Јагодина и КК Левчана „Стефан Првовенчани” Опарић.

МИРИС КИШЕ

Мирише киша, вече је последње,
Покисли плодови са грана падају,
Дошло је чудно неповерење
И капи кише би јесен да опсују.

Боли туга у самотном ћутању,
Навиру капи придошлих облака,
Некада су знали своју путању,
Сада су на путу залуталих корака.

Њишу се гране зрелих јабука,
Таласају дамаре саткане од немира,
Тихо се чује јецај болних јаука
И губи у магли изгубљених додира.

Нестаје заувек прича недовршена
И сан недосањан у корак је прати,
Њихова лица нису више озарена
Као онда када су знали запевати.

Борис Стоянов

Родился 13 ноября. 1953 год в деревне Клисуре, муниципалитет Сурдулица. Окончил среднюю школу и юридический факультет. С 1980 года живет и работает в Ягодине.

Опубликовал книги: *Вверх по течению* (2003 г.), *Дыхание ветра* (2009 г.), *Ява в морозе мечтаний* (2012 г.) и *На Корзу воспоминаний* (2022 г.).

Его стихи публиковались в многочисленных литературных альманахах и литературных журналах. Он является лауреатом литературной премии КК „Жура Якшич“ Ягодина и „Душан Срезоевич“ за литературную деятельность в целом. Он представлен в антологии стихов Селимира В. Милосавлевич „Непроходимый“. Он член Ассоциации писателей на родине и рассеянии Нови-Сада; КК „Душан Матич“ Чуприя, КК „Дура Якшич“ Ягодина и КК Левчана „Стефан Првовенчани“ Опарич.

ЗАПАХ ДОЖДЯ

Пахнет дождём, это последняя ночь,
Мокрые плоды падают с ветвей,
Было странное недоверие
И капли дождя проклянут осень.

Грусть ранит в одинокой тишине,
Капли набегающих облаков льются,
Когда они узнали свой путь,
Теперь они идут по пути блуждающих шагов.

Ветки спелых яблок покачиваются,
Волны плотин сотканы из волнений,
Тихо слышны рыдания мучительных стонов
И затерялся в тумане потерянных прикосновений.

Оно исчезает навсегда, история незакончена
И несбывшаяся мечта следует за ней в ногу,
Их лица больше не сияют
Например, когда они умели петь.

Борка Драгољевић

Борка Драгољевић је рођена 14.01.1949. године у Доњем Раткову код Кључа, Босна и Херцеговина.

Почела је да пише кад је у њеној Босни почео рат. Натерала ју је туга. Пише веома тужну поезију. Тужно је и њено срце, њена душа и народ за којим пати. Она описује све што се дешава њеном народу у последњим годинама. Издала је три збирке песама: *Писмо за Крајину*, 2009; *На пређеном путу изгинусмо*, 2010. и

Шта следи даље 2022. године.

Члан је СКОР-а, огранак у Новом Саду и Удружења за заштиту Ћирилице и српског писма. Живи и ствара у Новом Саду.

ТАМО ГДЕ САМ ОДРАСТАЛА

Тамо где сам одрастала
без људи је празно,
порасла је густа шума
и дрвеће разно.

Више птице не певају,
нема ни лептира.
Нестало је чобанина
што на фрули свира.

Не чује се већ одавно
на потоку воденица.
Где се млело сваког дана
ил' кукуруз ил' пшеница.

Да ће тамо да се врати
да ли машта?
Да бар једна, од толиких,
засеје се башта.

Светски жандар већ одавно
еко систем уништава.
После „Бљеска” и „Олује”
Остала је „Страва”.

Све се воће посушило
и ништа не рађа.
Ту се мора засадити
нека воћка млађа.

Борка Драголевич

Борка Драгольевич родился 14 января 1949 года. в Дони-Раткове недалеко от Ключа, Босния и Герцеговина.

Она начала писать, когда в ее Боснии началась война. Ее двигало горе. Он пишет очень грустные стихи. Ее сердце, ее душа и люди, за которых она страдает, тоже печальны. Она описывает все, что происходит с ее народом за последние годы. Издала три сборника стихов: *Письмо в Краину*, 2009; *Мы умерли по дороге* в 2010 году и *Что дальше* в 2022 году.

Он является членом СКОР, филиала в Нови-Саде, и Ассоциации защиты кириллицы и сербской письменности. Она живет и творит в Нови-Саде.

ТАМ ГДЕ Я ВЫРОС

Где я вырос
без людей пусто,
вырос густой лес
и различные деревья.

Птицы больше не поют,
бабочек тоже нет.
Овчины больше нет
на которой он играет на флейте.

Давно ничего от тебя не слышал
на потоке мельницы.
Где его измельчали каждый день
или кукуруза или пшеница.

Что он вернется туда
это воображение?
Да, хотя бы один из них
сад засеян.

Мировой жандарм существует уже
давно
разрушает экосистему.
После „Флэша” и „Шторма”
„Страва” осталась.

Все фрукты засохли
и оно ничего не рождает.
Его надо посадить там
некоторые фрукты моложе.

Будимир Ракић

БУДИМИР РАКИЋ (Михајловац код Смедерева, 1943). Завршио Војну академију КоВ, Постдипломске студије – смер Тактика и Школу националне одбране. Радио је и као професор на Војној академији и Командно-штабној академији КоВ и РВ и ПВО. Књижевним радом интензивније се бави од 2001. Пише поезију, песме су објављиване у бројним часописима, алманасима и антологијама, при чему је награђиван и похваљиван више од четрдесет пута. Најдража награда је –Диплома из Русије, града Нижни Новгород, 25.12.

2023. године.

Члан је Удружења српских књижевника у отабини и расејању (УСКОР), Удружења писаца Србије (УПС), Друштва књижевника Крајине (ДКК), Савеза књижевника у отабини и расејању (СКОР) и Књижевног друштва „Сунчани брег”.

Објавио је дванаест збирки песама: *Рајски таласи*, *Ти си све што желим*, *Бесмртна љубав*, *Ти си моје све*, *Куд лутате*, *мисли моје*, *Све што имам то си ти*, *Ти си...*, *Поезија и музика*, *Звуци отаџбине*, *У време мајских дана*, *Врело љубави* и *Да сам ветар* -поезија за децу. Живи и ствара у Београду.

САН

У свет сањивих зрака, где тишина влада,
Лебдим кроз васиону снова, без земље, без града.
Сан је птица слободна, што прелеће све висине,
У њему лежи чаролија, без граница, међа и тмине.
Сан је ватра што гори у ноћи без краја,
Кроз њега се виде боје и слике раја.
Из дубина душе, он се рађа као светлост,
Доноси нам снове, скривених тајни постојност.
Сан је вода што тече, кô река бескрајна,
Носи нас кроз време, кроз све просторе стварања.
У њему се спајају стварност и машта,
Кроз игру сенки и светлости, кô мелодија наша.
Сан је мост који спаја света два,
Где се сусрећу жеље, надања и љубав права.
Кроз сан путујемо кроз дубине своје,
Откривамо истине скривене, својег срца отворе.
Сан је загрљај нежан, у ноћи без краја,
Где се срећем с њом што далеко је остала.
У њему су сва чуда могућа и стварна,

Сан је путовање душе, у бескрајној тајни сјајна.
И док сањамо, свет се у чудо претвара,
Где су све границе нестале, где је љубав права.
Сан је наша веза с невидљивим светом,
Где свака мисао лети, кô птица високим летом.
У свету снова, машта нам је најјачи водич,
Кроз сан се рађа све што је лепо уз наш поклич.
Нека сан нас носи кроз све животне авантуре,
У њему је вечна радост за којом људи стално јуре.

Будимир Ракич

БУДИМИР РАКИЧ (Михайловац близ Смедерево, 1943 г.). Окончил Военную академию КоВ, аспирантуру – тактический факультет и Школу национальной обороны. Также работал профессором Военной академии и Командно-штабной академии КоВ и РВ и ПВО.

С 2001 года интенсивно занимается литературной деятельностью. Пишет стихи, стихи опубликованы в многочисленных журналах, альманахах и антологиях, отмечен более сорока наград и похвал. Самая заветная награда – Диплом из России, г. Нижний Новгород, 25.12. в 2023 году.

Он является членом Ассоциации сербских писателей на родине и в рассеянии (УСКОР), Ассоциации сербских писателей (УПС), Общества писателей Краины (ДКК), Ассоциации писателей на родине и в рассеянии (СКОР) и Литературное общество „Сунчани Брег”.

Он опубликовал двенадцать сборников стихов: *Райские волны, Ты — все, что я хочу, Бессмертная любовь, Ты — все мое, Где ты блуждаешь, мои мысли, Все, что у меня есть — это ты, Ты есть..., Поэзия и музыка, Звуки Родина, Во времена майских дней, Весна любви и Да сам ветар - стихи для детей.* Он живет и творит в Белграде.

МЕЧТА

В мир мечтательных лучей, где царит тишина,
Я плыву по вселенной грез, без страны, без города.
Мечта – вольная птица, летящая над всеми высотами,
В нем заключено волшебство, без границ, границ и тьмы.
Мечта – это огонь, который горит в ночи без конца,
Сквозь него можно увидеть цвета и образы рая.
Из глубины души он рождается как свет,
Оно приносит нам мечты, скрытые секреты настойчивости.

Сон – это вода, которая течет, как бесконечная река,
Оно несет нас сквозь время, через все пространства творения.
Он сочетает в себе реальность и воображение,
Через игру теней и света, как наша мелодия.
Мечта – это мост, соединяющий два мира,
Где встречаются желания, надежды и любовь к закону.
Во сне мы путешествуем по нашим глубинам,
Мы открываем скрытые истины, открываем свои сердца.
Сон – нежные объятия, в бесконечной ночи,
Где мне ее встретить, ведь она далеко.
В нем все чудеса возможны и реальны,
Мечта – это путешествие души в бесконечной тайне блестящего.
И пока мы мечтаем, мир превращается в чудо,
Где исчезли все границы, где любовь настоящая.
Сон – это наша связь с невидимым миром,
Где каждая мысль летит, как птица в высоком полете.
В мире снов воображение — наш самый сильный проводник.
Все прекрасное рождается через сон с нашим плачем.
Пусть мечта проведет нас через все жизненные приключения,
В этом вечная радость, за которой постоянно гонятся люди.

Весна Пешић

Весна Пешић, рођена 1961. у Београду. Живи у Нишу. Ради у Алексинцу и Нишу. Гимназијалце упознаје са психологијом, а електротехничаре са грађанским васпитањем. Поезијом се бави откад зна за себе. Пише поезију за одрасле и децу. Као студент се бавила новинарством у тадашњем нишком часопису “Збивања”, уређивала је и подлистак тог часописа, а радила и коректуру.

Три године је радила припрему и уређивање око двадесет књига у издавачком предузећу „Сагитаријус” из Ниша.

Песме јој се налазе у преко 100 збирки поезије.

Као посебан успех истиче 10. место на међународном контексту поезије Мили Дуели 2015. и 11. место на Мили Дуели 2017. године. 22. децембра 2020. изашла јој је прва збирка песама „Трагови на души“. На сајту „Трагови блог” до сада јој је објављено 12 песама. Осим поезије воли да пише и путописе и нада се да ће у животу и за то имати довољно прилике. Живи и ради у Нишу.

ИМАМ СЛОБОДУ

Имам слободу да мислим шта хоћу.
Мислима својим да дотакнем звезде.
Са сунцем дању, месецом ноћу,
и облацима што лагано језде.

Имам слободу да волим људе
свих вера, раса и боје коже.
Други нек’ слободно мрзе ког’ хоће,
мржња ми њихова ништа не може.

Имам слободу свој град да волим,
и земљу своју, реке, долине,
стрме клисуре с камењем голим,
и бљештаво беле снежне планине.

Имам слободу да пишем песме.
Све што ме дотакне ставим у стих.
Нико ми то узети не сме!
Слободна, своја, друкчија од свих!

Весна Пешич

Весна Пешич, родилась в 1961 году в Белграде. Он живет в Нише. Он работает в Алексинаце и Нише. Он знакомит старшеклассников с психологией, а электротехников с гражданским образованием. Он пишет стихи, сколько себя помнит. Он пишет стихи для взрослых и детей,

Будучи студенткой, она работала журналистом в тогдашнем нишском журнале "Збиванья".она также редактировала подстраницу этого журнала и выполняла корректуру. За три года работала над подготовкой и редактированием около двадцати книг в издательстве. компания "Сагитарийус" из Ниша. Ее стихи вошли более чем в 100 поэтических сборников. В качестве особого успеха он отмечает 10-е место на международном поэтическом конкурсе Milli Dueli в 2015 году и 11-е место на Milli Dueli в 2017 году. 22 декабря 2020 года вышел ее первый сборник песен "Трагови на душе". На сайте „Блог Трагови” на данный момент она опубликовала 12 песен. Помимо поэзии, он также любит писать рассказы о путешествиях и надеется, что у него будет достаточно возможностей для этого в жизни. Она живет и работает в Нише.

У МЕНЯ ЕСТЬ СВОБОДА

У меня есть свобода думать то, что я хочу.

Я хочу прикоснуться к звёздам своими мыслями.

С солнцем днем, луной ночью,
и облака, которые медленно плывут.

У меня есть свобода любить людей

всех религий, рас и цветов кожи.

Другие вольны ненавидеть кого хотят.
их ненависть ничего не может мне сделать.

У меня есть свобода любить свой город,

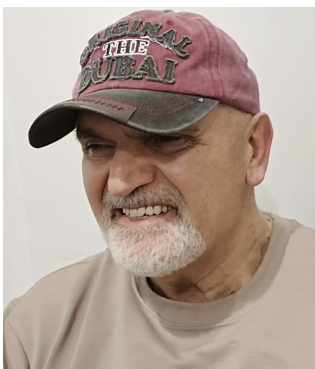
и земля твоя, реки, долины,
крутые ущелья с голыми скалами,
и ослепительно белые заснеженные горы.

У меня есть свобода писать песни.

Все, что меня трогает, я помещаю в стихи.

Никто не сможет отнять это у меня!

Свободный, свой, отличный от всех!

Владо Спироски

Рођен је 1960. године у Охриду. Завршио је Медицински факултет Универзитета у Београду. Живи у Јагодини и ради као специјалиста оториноларингологије. Од ране младости пише поезију. Издао је књиге *Кораџи*, *Хоризонти*, *Креденец*, *Изабране песме*, *Камен* и *Свитање*. Његове песме се налазе у многим Зборницима поезије. Неколико његових песама су и музички обрађене и издате као аудио и видео запис. За свој књижевни рад добио је доста признања.

Члан је књижевног клуба „Ђура Јакшић” Јагодина, Књижевне заједнице Југославије, Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР), и Удржења књижевника Србије.

МАЈКА

Мајка,
реч као свака реч,
или рађање
живот и љубав.
Хвала ти мајко
на светлост коју си ми подарила,
на путеве које си отворила,
Сваки твој загрљај
је нови почетак и нови циљ.
Ми одлазимо и долазимо,
твоје влажне очи говоре све,
али увек кажеш: „Будите срећни
и дођите”.
Свратимо.
Срећна си кад је двориште пуно,
кад деца галаме, играју, понекад се посвађају,
али двориште је пуно.
Долазимо и одлазимо.
Обаћавамо: „Видимо се ускоро”.
Хвала ти
на љубави, стрпљењу, разумевању.
Мајка...

Владо Спироски

Он родился в 1960 году в Охриде. Окончил медицинский факультет Белградского университета. Он живет в Ягодине и работает врачом-оториноларингологом. Стихи пишет с ранней юности. Он опубликовал книги: *Корачи*, *Горизонты*, *Креденец*, *Избранные стихи*, *Камен* и *Заря*. Его стихи вошли во многие поэтические сборники. Некоторые из его песен были музыкально аранжированы и выпущены в виде аудио- и видеозаписей. Он получил большое признание за свою литературную деятельность.

Он является членом литературного клуба „Жура Якшич” Ягодины, Литературного союза Югославии, Союза литераторов в отечестве и в рассеянии (СКОР) и Ассоциации писателей Сербии.

МАТЬ

Мать,
слово, как любое слово,
или родить
жизнь и любовь.
Спасибо, мама
к свету, который ты мне дал,
на дорогах, которые ты открыл,
Каждое твое объятие
это новое начало и новая цель.
Мы идем и приходим,
твои мокрые глаза говорят сами за себя
но ты всегда говоришь: „Будь счастлив
и приходи”.
Давайте остановимся.
Ты счастлив, когда двор полон,
когда дети шумят, играют, иногда ссорятся,
но двор полон.
Мы приходим и уходим.
Обещаем: „До скорой встречи”.
Спасибо
о любви, терпении, понимании.
Мать...

Гордана Станковић

Рођена је 18.01.1951. године. Живи у Врању. По професији је васпитачица, 37 година је радила у предшколској установи као руководилац вртића, директор, помоћник директора, сарадник за екологију. Васпитно-образовни рад публикован на семинарима, сусретима васпитача, фестивалима, у часописима, на симпозијумима, у средствима информисања.

Издала је пет методичких приручника за васпитаче и учитеље.

Добитник сам Светосавске награде, великог броја диплома и захвалница. Оснивач сам Савеза удружења васпитача Србије.

ЧАРОБНА СВИРАЛА (ЕКОЛОШКА БАЈКА)

Пре мого година на предивној планети пуној цвећа, дрвећа, малих и великих животиња живели су краљ и краљица са својом децом. Краљица их је свакодневно упозоравала да се умију, оперу зубе да их Сунце не би видело црне и прљаве. Деца су потврдно одговарала да се не брине јер Сунце им се неће смејати и ругати.

Сви су уживали у чарима природе, у љубави. Радовали се сваком новом пупољку, сваком цвету, свакој травки која се нежно савијала поигравајући се на благом поветарцу... Лепота природе их је очаравала и сваког дана су уживали у њеним чарима. Али, једног дана у краљевство је дошла зла вештица. Све је потамнело... Сунце, цветови, шума је утонула у ледени мир. Ливадско цвеће је савило своје љупке главице... Дворац је занемео... Ниоткуда смех, песма... Завладала је суша, глад... Болести су харале... Шуме и животиње су почеле да изумиру. Краљ је био забринут и питао се како краљевству да врати живот? Живот на земљи је био немогућ. Људи су се гушили у диму. Биљке и животиње су нестале. Воде за пиће и хране имало је само за неколико дана. Нигде зеленила, рекама плутају угинуле рибе. Помислио је –зла вештица је уништила колевку нашег живота. Судбина земље је у твојим рукама, рече му краљица. Краљ се сетио Добре виле и позвао је.

Добра вила му је рекла: „Не тугуј, краљу, ако желиш да спасеш краљевство, мораш да направиш свиралу од чаробног дрвета... Песма чаробне свирале вратиће живот твом краљевству!” Краљ је питао: „Где да нађем чаробно дрво?” Вила му је одговорила: „Не брине краљу, моји патуљци знају да чаробно дрво расте између две горе крај поточића.”

Када су патуљци стигли крај поточића, зачули су глас дрвета: „ЈА САМ ЧАРОБНО ДРВО! Дрво живота! Доносим радост и срећу. Уберите једну гранчицу и направите свиралу. Она ће вам певати песму о животу, о љупким звончићима у долини, о багрему што цвета на брду, о Сунцу у златним кочијама. Чућете песму о сребрном потоку, природи која не сме да умре. Ту песму људи морају да разумеју и да науче да певају.”

И тако су патуљци пронашли чаробно дрво и однели краљу. Из чаробне свирале чуле су се најлепше песме о природи, о здравом животу у краљевству. И данас те песме лете од потока до мора, од траве до човековог срца. Порука песме променила је људе, децу. Сви су заволели природу и себично је чували од загађења, смога, прљавштине... Када је краљ засвирао, настала је светлост, граја, цветови су се зањихали, пчелице и остали инсекти наставили весело свој прекунути лет. Сви су срећно запевали и заиграли најлепше коло.

Добра вила им је пожелела: „Од данас нек зелене траве, неба нек се плаве! Земља нек мирише, риба нека дише! Нека трчи зече, живот нека тече!!!”

Порука песме променила је људе. Она се чује сваког дана у баштама препуних цвећа, у чистим двориштима и улицама, чистим рекама и здравој средини. Нека ова песма промени и вас када погледате у Сунце, небо... Тада ће вам облаци заспати на раменима, а ви сањајте птице у дугиним бојама... Нека вас увек испуњава зеленило и нека је природа увек са вама.

Гордана Станкович

Она родилась 18 января 1951 года. год. Он живет во Вранье. По профессии педагог, 37 лет проработала в дошкольном учреждении заведующим детского сада, директором, заместителем директора, младшим по экологии. Учебные работы публикуются на семинарах, собраниях педагогов, фестивалях, в журналах, на симпозиумах, в средствах массовой информации.

Издала пять методических пособий для воспитателей и учителей.

Я обладатель Премии Светосавы, большого количества дипломов и благодарностей. Я основатель Ассоциации сербских педагогов.

ВОЛШЕБНЫЙ ИГРОК (ЭКОЛОГИЧЕСКАЯ СКАЗКА)

Много лет назад на прекрасной планете, полной цветов, деревьев, маленьких и больших животных, жили король и королева со своими детьми. Царица предупредила их каждый день мыться, чистить зубы, чтобы Солнце не увидело их черными и грязными. Дети ответили утвердительно, что им не стоит волноваться, потому что Солнце не будет смеяться и издеваться над ними.

Все наслаждались прелестями природы, любовью. Они радовались каждому новому бутону, каждому цветку, каждой травинке, которая нежно склонялась, играя под легким ветерком... Красота природы очаровывала их, и они каждый день наслаждались ее прелестями. Но однажды в королевство пришла злая ведьма. Все потемнело... Солнце, цветы, лес погрузились в ледяной покой. Луговые цветы склонили свои милые головки... Замок замолчал... Откуда-то из ниоткуда смех, песня... Одолела засуха, голод... Свиристель болели... Леса и животные начали вымирать. Царь волновался и задавался вопросом, как вернуть жизнь королевству. Жизнь на земле была невозможна. Люди задыхались в дыму. Растения и животные исчезли. На несколько дней там была только питьевая вода и еда. Никакой зелени, в реках плавают мертвая рыба. Он думал – злая ведьма разрушила колыбель нашей жизни. Судьба страны в твоих руках, сказала ему королева. Король вспомнил о Доброй Фее и позвал ее.

Добрая фея сказала ему: „Не грусти, король, если ты хочешь спасти королевство, ты должен сделать трубку из волшебного дерева... Песня волшебной дудки вернет жизнь твоему королевству!” Король спросил: „Где мне найти волшебное дерево?” Фея ответила ему: „Не волнуйся, король, мои гномы знают, что волшебное дерево растет между двумя горами у ручья”.

Когда гномы достигли ручья, они услышали голос дерева: „Я ВОЛШЕБНОЕ ДЕРЕВО!” Дерево жизни! Я приношу радость и счастье. Возьмите ветку и сделайте флейту. Она споет тебе песню о жизни, о прекрасных колокольчиках в долине, об акации, цветущей на холме, о Солнце в золотой колеснице. Вы услышите песню о серебряном ручье, о природе, которая не может умереть. Люди должны понять эту песню и научиться ее петь.

И вот гномы нашли волшебное дерево и отнесли его королю. Из волшебной трубы звучали самые красивые песни о природе, о здоровой жизни в королевстве. И сегодня эти песни летят из ручья в море, из травы в человеческое сердце. Послание песни изменило людей, детей. Все полюбили природу и эгоистично защищали ее от загрязнений, смога, грязи... Когда король дул в свисток, раздавался свет, гром, раскачивались цветы, пчелы и другие насекомые радостно продолжали свой прерванный полет. Все радостно спели и станцевали самый красивый танец.

Добрая фея пожелала им: „С сегодняшнего дня пусть трава будет зеленой, пусть небо будет голубым!” Пусть пахнет земля, пусть рыбы дышат! Пусть кролик бежит, пусть жизнь течёт!!!

Послание песни изменило людей. Его слышно каждый день в садах, полных цветов, в чистых дворах и улицах, в чистых реках и здоровой окружающей среде. Пусть эта песня изменит и тебя, когда ты посмотришь на Солнце, на небо... Тогда облака уснут на твоих плечах, и тебе снятся птицы радужных цветов... Пусть ты всегда будешь наполнена зеленью и пусть всегда природа будет с тобой.

Дана Радуловић

Пише поезију и прозу. Издала збирке поезије: *Зов из даљине* (2014), *Венац од снова* (2016), *Рођена у погрешно време* (2020), *Зрно свјетлости* (2022). Песме су објављиване у антологијама и зборницима. Неке од песама су награђиване на књижевним конкурсима. Пише књижевне приказе на књижевна дела других аутора. Члан је Удружења књижевника Србије, Друштва књижевника Војводине, Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Клуба љубитеља књиге „Мајдан“ и др. асоцијација...

Рођена је на Жабљаку у Црној Гори. Живи у Новом Саду.

ДОДИР СНА

Дођеш ми у снове као привиђење,
гориш, жамориш,
осмехнеш се... и нестајеш...
Трептаји душе разиграни, траже се...
Тишина милује сан... Ноћ се замејала...
Јутро је. Будим се...
Прозори душе се затварају...
Празнина потире надања.
Јава те не препознаје... Мисао одустала...
Ничег нема, ни мене ни тебе.
Само сан...
Сан отет од звезданог сјаја...
Жив је... живи у нама...
Прах је и немир, жељени додир.
Сећање се таласа се на верту
Са класјем зрелог жита.
Спремно је на опадање.
Сунцокрет цвет привија сунцу.
Семе је сазрело. Време је за опрашрање.
Сан се преселио у златне одаје
Звезда је склизнула...
У срцу засадила цвет рамонде,
Љубав васкрснула! Светлост се расула...

Дана Радулович

Пишет стихи и прозу. Опубликовано поэтические сборники: *Зов издалека* (2014), *Венок мечты* (2016), *Рожденный не в то время* (2020), *Зерно света* (2022). Стихи публиковались в альманахах и антологиях. Некоторые стихотворения были отмечены наградами на литературных конкурсах. Пишет литературные рецензии на произведения других авторов. Он является членом Ассоциации писателей Сербии, Ассоциации писателей Воеводины, Ассоциации писателей на родине и рассеянии, Клуба любителей книг „Майдан” и других. ассоциация... Она родилась в Жабляке в Черногории. Она живет в Нови-Саде.

ПРИКОСНОВЕНИЕ СНА

Ты приходишь в мои сны, как привидение,
ты горишь, ты журчишь,
ты улыбаешься... и исчезаешь...
Мгновения души игривы, ищут...
Тишина ласкает сон... Ночь изменилась...
Сейчас утро. Я просыпаюсь...
Окна души закрываются...
Пустота прогоняет надежды.
Ява тебя не узнает... Мысль заброшена...
Нет ничего, ни меня, ни тебя.
Просто мечта...
Мечта, украденная у звездного света...
Он живой... он живет в нас...
Это пыль и беспокойство, желанное прикосновение.
Память колеблется на вершине
С колосом спелого зерна.
Оно готово отказаться.
Цветок подсолнуха цепляется за солнце.
Семя созрело. Пришло время опыления.
Сан переехал в золотые палаты
Звезда ускользнула...
Она посадила цветок рамонды в своем сердце,
Любовь воскресла! Свет рассеялся...

Данијела Добершек Мијалковић

Данијела Добершек Мијалковић, рођена је 1. јануара 1972. године у Бору. Основну школу похађала је у Бору, а средњу у Лозници, Бору и Приштини. У своје слободно време бави се писањем поезије и прозе.

До сада је објавила четири књиге – две књиге поезије *Додир неба* (2021) и *Сломљено срце* (2024); романе: *Усамљени сањар* (2022) и *Заробљена прошлост* (2023).

Очекује да до септембра месеца, из штампе изађе роман

„Врисак тишине” који је финансијски подржао град Бор. Живи и ради у Бору.

ТИ ЖИВИШ

И... Немој се плашити да ли те памтим
Чувам те у својим песмама
Док пишем, ти си у њима
У њима ти уздахом чувам име.

Ја... Немој ме питати зашто то радим
Мисли су ми заокупљене тобом
Ти нигде ниси отишао
Ти живиш кроз моје песме.

Ја... Немој ми заборавити име
На лепе дане нека те оно сећа
Нека те врати у онај децембар
У зиму, која на нас подсећа.

И... Можда је ово погрешно
Једноставно желим тако
Моја си рана за заувек
По песмама о теби
свакако ће ме пронаћи лако!

Даниела Добершек Миялкович

Даниела Добершек Миялкович, родилась 1 января 1972 года в Боре. Она посещала начальную школу в Боре и среднюю школу в Лознице, Боре и Приштине. В свободное время пишет стихи и прозу.

На данный момент она опубликовала четыре книги - две книги стихов *Прикосновение небес* (2021 г.) и *Разбитое сердце* (2024 г.); романы: *Одинокий мечтатель* (2022) и *В ловушке прошлого* (2023). Я ожидаю, что роман будет опубликован к сентябрю.

„Крик тишины” при финансовой поддержке города Бор. Она живет и работает в Боре.

ВЫ ЖИВЕТЕ

И... Не бойся, если я тебя вспомню
Я храню тебя в своих песнях
Пока я пишу, ты в них
В них я храню твое имя со вздохом.

Я... Не спрашивай меня, почему я это делаю.
Мои мысли заняты тобой
Ты никуда не пошел
Ты живешь моими песнями.

Я... не забудь мое имя
Пусть он помнит тебя в хорошие дни
Пусть это вернет вас в тот декабрь
Зимой, что напоминает нам.

И... Возможно, это неправильно
Я просто хочу, чтобы это было так
Ты моя рана навсегда
По песням о тебе
они наверняка легко меня найдут!

Дејан Црномарковић

Дејан Црномарковић (1961.) је југословенски и српски новинар и књижевник. До сада је објавио књиге: *Део немира*, 1989. и 2015.; *Игре руком*, 1990.; *О изгубљеним данима*, 2005.; *Протраћио сам дане*, 2015.; *Бог је желео да будем птица*, 2020.

Заступљен је у песничкој антологији „Бруј Шумадије 1804-2004.” и књигама кратких прича „Откуцаји пешчаног сата” и „Најкраће приче 2021.”.

Један је од оснивача алтернативне уметничке групе „5 ум” са још четворицом академских сликара из Србије и аутор пројекта „Бунар поезије”.

Живео у Грчкој, Кини, Тајланду, Јужној Кореји, а сада у Сенегалу.

КОМШИЈА

Има томе добрих петнаест, можда и више, година. Купио сам телевизор. Онај танак, за зид.

Била је нека утакмица, кошарка или фудбал, па сам позвао комшију на седељку. Седимо у великој дневној соби од тридесетак квадрата, пијемо неко пиће и кад је било време за почетак утакмице, укључио сам ТВ. У моменту кад се појавила слика комшија подиже руке да заштити очи. Ја, збуњен, не знам о чему се ради. А он у паници, почео да ми објашњава да му је засметао велики екран на неодговарајућој удаљености (око 3,5-4 метра), заболеле га очи. Уследила је и критика да ми не треба толики екран у таквој просторији. Рече и да су лоши ти танки телевизори и ограниченог рока трајања. Гледаш неко време и он одједном престане да ради, а и тај велики екран, много је то лоше за здравље, понављао је.

Био је то, заправо, један од мањих екрана, тричавих 32 инча. Али добро, помислих. Не сећам се да ли смо, уопште, и гледали утакмицу или смо још мало наставили да ћаскамо и разишли се.

Али, није то поинт приче.

Наиме, после пар година комшија је купио баш исти телевизор, од 32 инча, и ставио га у своју малу дневну собу од десетак квадрата. Позвао ме је да части због новитета у кући. Сијао је од среће. Обрадовах се и ја, због његове радости. Због величине просторије телевизор је био тек око два метра удаљен од гледалаца, али нисам га питао да ли му смета близина и величина екрана. Било би то губљење времена и доброг расположења.

Други пут позовем истог комшију на дружење и пиће, да почастим када сам реновирао купатило и заменио све од пода до плафона. Баш све,

чак и прекидаче за светло, бојлер и грејалицу. Утикач за машину за бријање. Купатило као из бајке, туш кабина, машине за прање и сушење, спуштен плафон са халогеним сијалицама, мали, модеран лавабо, шоља са керамичким казанчетом, плочице... После пар пића, припишкило се комшији, отишао да обави нужду и погледа купатило, враћа се и ја очекујем утиске, а он незадовољан, скоро бесан, што даска на шољи не стоји у усправном положају, него је морао да је придржава коленом. Морам то хитно да средим, рече ми љутито комшија. Није проговорио ни реч о изгледу реновираног купатила. Поседео још мало и отишао.

Од тада и не долази.

Више се и не дружимо.

Једва ми се и јави на улици.

Увек је, као, загледан на неку другу страну.

(Из необјављене књиге „Приче из глувог доба”)

Дејан Црномаркович

Дејан Црномаркович (1961) — југославски и сербски журналист и писатељ. На данњи момент он објавио књиге: *Часть беспорядков*, 1989 и 2015 годе; *Ручные игры*, 1990; *О потерянных днях*, 2005; *Я потратил свои дни*, 2015; *Бог хотел, чтобы я был птицей*, 2020.

Он представљен в антологији поезији „Бруј Шумадије 1804-2004” и зборницима прича „Тиление песочних часов” и „Најкаче пиче 2021”.

Он јавља се једним из основатеља алтернативне арт-групе „5 ум” заједно са четирма другима академичким уметницима из Србије и аутором пројекта „Poetry Well”.

Жил в Греции, Китае, Таиланде, Южной Кореи, а сейчас в Сенегале.

СОСЕД

Прошло добрих пятнадцать, а может и больше, лет. Я купил телевизор. Тонкий, для стены.

Была игра, баскетбол или футбол, поэтому я пригласил соседа сесть. Мы сидим в большой гостиной площадью около тридцати квадратных метров, выпиваем, а когда пришло время начинать игру, я включил телевизор. В тот момент, когда изображение появилось, сосед поднял руки, чтобы прикрыть глаза. Я, растерявшись, не знаю, о чем речь. И он в панике

начал мне объяснять, что его напрягает большой экран на неподходящем расстоянии (около 3,5-4 метров), болят глаза. Далее последовала критика, что мне не нужен такой большой экран в такой комнате. Он также сказал, что эти тонкие телевизоры плохие и имеют ограниченный срок хранения. Смотришь какое-то время, и вдруг перестает работать, а этот большой экран очень вреден для здоровья, - повторил он.

На самом деле это был один из самых маленьких экранов, жалкие 32 дюйма. Но хорошо, подумал я. Не помню, смотрели ли мы игру вообще или продолжили еще немного пообщаться и разошлись.

Но суть истории не в этом.

А именно, через пару лет сосед купил точно такой же 32-дюймовый телевизор и поставил его в своей небольшой гостиной площадью десять квадратных метров. Он пригласил меня на ужин из-за новшества в доме. Он светился от счастья. Я тоже был счастлив из-за его радости. Из-за размера комнаты телевизор находился всего в двух метрах от зрителей, но я не спросил его, не возражает ли он против близости и размера экрана. Это была бы пустая трата времени и хорошего юмора.

В другой раз я приглашаю того же соседа выпить, чтобы отпраздновать ремонт ванной комнаты и замену всего, от пола до потолка. Все, даже выключатели света, бойлера и обогревателя. Разъем для бритвы. Ванная как из сказки, душевая кабина, стиральная машина и сушилка, подвесной потолок с галогенными лампами, маленькая современная раковина, кружка с керамическим тазиком, кафель... Выпив немного, сосед пописал, пошел испражняться и посмотрел на ванная, вернулся Я тоже жду впечатлений, а он недоволен, почти злится, что доска на чашке не стоит в вертикальном положении, а пришлось подпереть ее коленом. Надо срочно починить, — сердито сказал сосед. Он ни слова не сказал о том, как выглядит отремонтированная ванная комната. Посидел еще немного и ушел.

С тех пор он не приходил.

Мы больше не тусуемся.

Он даже почти не звонит мне на улице.

Он всегда смотрит в другую сторону.

(Из неизданной книги „Сказки глухого века”)

Дина Заварко

Дина Заварко, професор разредне наставе, запослена у Новом Саду. Пише поезију, прозу и рецензије. Дела су јој је објављивана у зборницима и књижевним часописима. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању из Новог Сада.

НЕПРИМЕТНИ СВЕТОВИ

Влажно је од кише.

По замућеним барицама

Удараш својим ђоновима.

Јече под тобом светови неосвешћени,

Ковитлају се отисци копита и точкова.

Како је себичан човек!

Идеш, а не знаш

да би се безболно газило,

крилима треба загрлити кровове

и само дахом додиривати површину.

Тада не сејеш патњу по неприметном,

Безболно је твоје летење.

Јече под тобом светови несагледиви,

а тебе брину прљаве ципеле.

Дина Заварко

Дина Заварко, классный руководитель, работает в Нови-Саде. Пишет стихи, прозу и рецензии. Ее произведения публиковались в антологиях и литературных журналах. Она является членом Союза литераторов в отечестве и в рассеянии города Нови-Сад.

НЕВИДИМЫЕ МИРЫ

Мокро от дождя.

На пасмурных прудах

Вы пинаете свои подошвы.

Неосвященные миры стонут под тобой,

Следы копыт и колес кружатся.

Какой эгоистичный человек!

Ты идешь, но ты не знаешь

идти безболезненно,

крылья должны охватывать крышу

и касайтесь поверхности только дыханием.

Тогда ты не сеешь страдания незаметно,

Ваш полет безболезненный.

Непостижимые миры стонут под тобой,

и ты беспокоишься о грязной обуви.

Драгана Деспотовић

Драгана Деспотовић рођена 1960. у Пироту. Објавила три збирке песама под насловом: *Фреске са Врачара, Калемари и Перивој*. Уредник је издавачке куће „Талија” из Ниша. Објављивала је у бројним зборницима и часописима. Добитник већег броја награда и признања. Живи и ствара у Нишу.

ДЕВИЧ

Што се у младости изгуби
више се никада не нађе
У Девичу сам нашла
изгубљену душу девојачку
није изгорела
са светим књигама монахиња
када је пала граната
Ја не знам
да ли мене чува
душа монахиња
или су ми позајмиле душу
да им је никада не вратим
Њихова је моја душа
и биће ту- у Девичу
докле је
онај духовник који их чува
и докле је она
непребојна капела
Јоаникија Девичког нагорела
али стамена брана сатана

Драгана Деспотович

Драгана Деспотович родилась в 1960 году в Пироте.
Опубликовал три сборника стихов под названием: *Фрески из Врачара, Калемари и Перивой*.

Она является редактором издательства „Галия” из Ниша. Публикуется в многочисленных антологиях и журналах. Обладательница многочисленных наград и признаний. Живет и творит в Нише.

ДЕВИЧ

Что теряется в молодости
его больше никогда не найдут
Я нашел девственницу
потерянная девичья душа
оно не сгорело
со священными книгами монахинь
когда граната упала
Я не знаю
он наблюдает за мной?
душа монахини
или они одолжили мою душу
никогда не возвращать им это
Это моя душа
и оно будет там - в Девиче
насколько священник,
который их охраняет
и как долго она
неприступная часовня
Йоаники Девички выжженная,
стойкая плотина сатаны

Драгојла Дивјак

Драгојла Дивјак Топаловић рођена 23.01.1966 у Рудом.

Члан је УП „Поета” Београд, Савеза књижевника у отаџбини и расејању. По завршетку средње школе долази у Стару Пазову где и сада живи и ради. Мајка је једног сина. Објавила је четири збирке поезије.

Песме су објављене у многим зборницима. Више пута је награђиван.

У СВАНУЋЕ

Нижу се тренуци, засенише дане,
А јутро је свако моћно креирано,
У вид се задене па лепотом гане,
Јер мистично сутра увек је незнано.
Траг од јуче клизи, смирено пролази
А ти мисли кројиш, ходиш до беспућа
Трње се протегло убошћеш се -пази!
Зато нек те поје чаробна сванућа.
А на том кладенцу и птица застане,
Напојена водом небесима лети,
Не мучи је олуј ни кад магла пане,
Дана ће тог за се најлепше узети.
И ништа од сјаја када у гнев стане,
Котрљаш се ходником таме устајале
Не замарај очи уморне, поспане,
Звезде су већ твоју тмину обасјале.

Драгойла Дивьяк

Драгойла Дивьяк Топалович родился 23 января 1966 года в Рудо. Он является членом УП „Поэта” Белград, Союза литераторов в отечестве и в рассеянии. После окончания средней школы он приехал в Старую Пазову, где живет и работает до сих пор. Она мать одного сына. Она опубликовала четыре сборника стихов. Стихи опубликованы во многих антологиях. Она была награждена несколько раз.

НА РАССВЕТЕ

Мгновения падают, дни омрачаются,
И каждое утро мощно создано,
Он притягивает взгляд и трогает своей красотой.
Потому что мистическое завтра всегда неизвестно.
След вчерашнего дня скользит, спокойно проходит
И ты адаптируешь свои мысли, ты идешь ко дну дороги
Шипы растянулись, зарежешь себя – осторожно!
Так пусть волшебный рассвет съест тебя.
И птица остановилась у того колодца,
Летом орошаемый небесной водой,
Ее не беспокоит буря, даже когда опускается туман,
Дана примет это как должное.
И никакого великолепия, когда он злится,
Вы катитесь по коридору застойной тьмы
Не напрягайте усталые, сонные глаза,
Звезды уже осветили твою тьму.

Душко Петровић

Душко Петровић је рођен у Уздољу, Косово код Книна 17. октобра 1965. Школовао се у Книну и Сплиту. Аугуста 1995. Долази у Србију и у октобру те исте године настањује се у Пећкој Бањи на Косову, све до марта 1999. То је уједно и био најплодоноснији период у његовом пјесничком стваралаштву. Крајем 1999. одлази у Сједињене Америчке Државе гђе и сад живи. Ту је објавио своју прву збирку пјесама *На кућном прагу* 2002. Књигу

Пјесме издаје 2024. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању.

ДИЛЕМА

Усвојићу дијете
Крајње је вријеме
На овакав живот да се стави тачка,
Доста је сијете
Тешко је бреме
Ал' плашим се биће ми љубоморна мачка!

Усвојићу дијете
Крајње је вријеме
Зове из дубине неки скривен глас,
Доста је сијете
Тешко је бреме
Ал' плашим се биће ми љубоморан пас.

Усвојићу дијете
Крајње је вријеме
Овакав сигурно нећу у рај,
Доста је сијете
Тешко је бреме
Ал' плашим се биће ми тужан папагај.

Душа ми се цијепа
Срце ће ми пући
Ал' мени су важније
Животиње у кући!

Душко Петрович

Душко Петрович родился в Уздолье, Косово, недалеко от Книна, 17 октября 1965 года. Он получил образование в Книне и Сплите. Август 1995 года. Он приезжает в Сербию и в октябре того же года поселяется в Печка-Бане в Косово до марта 1999 года. Это также был самый плодотворный период в его поэтическом творчестве. В конце 1999 года она уехала в Соединенные Штаты Америки и сейчас живет там. Там он опубликовал свой первый сборник стихов *На кучном прагу* в 2002 году. Книгу *Стихи* он издает в 2024 году. Он является членом Ассоциации писателей Отечества и рассеяния.

ДИЛЕММА

я усыновлю ребенка
Пришло время
Чтобы положить конец такой жизни,
Хватит сеять
Это тяжелое бремя
Но боюсь, я буду ревнивым котом!

я усыновлю ребенка
Пришло время
Какой-то скрытый голос зовет из глубины,
Хватит сеять
Это тяжелое бремя
Но я боюсь, что стану ревнивой собакой.

я усыновлю ребенка
Пришло время
В такой рай я точно не попаду,
Хватит сеять
Это тяжелое бремя
Но боюсь, я буду грустным попугаем.

Моя душа распадается
Мое сердце разобьется
Но они для меня важнее
Животные в доме!

Ђорђе Секулић

Ђорђе Секулић, рођен је у Новом Саду 1952. године. Пише поезију за децу, љубавну, родољубиву и духовну поезију. Аутор је четири збирке песама. Члан је књижевних друштава: УКС, ДКВ, СКОР-а.

САН

Синоћ сам је сањао у белом,
препуштену свим жељама лудим,
Купидон ме погодио стрелом
да се из сна тога не пробудим.
Синоћ сам је сањао у белом,
још и сада за пољупцем жудим.
Прекрила ме својим врелим телом
да се из сна тога не пробудим.
Синоћ сам је сањао у белом,
у страсти сам почео да лудим.
стописмо се у пољупцу врелом
да се из сна тога не пробудим.
Синоћ сам је сањао у белом,
грлио је негде на обали мора.
Наједном се све прекрило велом
пробудих се, превари ме зора.

Джордже Секулич

Джордже Секулич родился в Нови-Саде в 1952 году. Он пишет стихи для детей, любовные, патриотические и духовные стихи. Он автор четырех сборников стихов. Член литературных обществ: УКС, ДКВ, СКОР.

МЕЧТА

Прошлой ночью она мне снилась в белом,
предавшись всем желаниям безумцев,
Купидон выстрелил в меня стрелой
чтобы не проснуться от этого сна.

Прошлой ночью она мне снилась в белом,
даже сейчас я жажду поцелуя.

Она накрыла меня своим горячим телом
чтобы не проснуться от этого сна.

Прошлой ночью она мне снилась в белом,
Я начал сходить с ума от страсти.
мы растаяли в жарком поцелуе
чтобы не проснуться от этого сна.

Прошлой ночью она мне снилась в белом,
он обнимался где-то на берегу моря.
Внезапно все покрылось пеленой
Я проснулся, рассвет меня обманул.

Живкица Мила Поповић

Живкица Поповић – Мила, поред писања и књижевности, иконопис јој је највећа љубав. Иза себе, осим збирке песама пред вама „Трагови нових корака“ је још једна збирка – Артемидин пут. Песме превођене на неколико светских језика: на енглеском, руском, шпанком, португалском, македонском и бугарском језику Пише мисаону, родољубиву, љубавну и поезију за децу.

Члан је престижних књижевних удружења, пре свих СКОР- а, учесник многобројних песничких манифестација, радovima је заступљена у више антологија, а и на пољу сликарства – иконописа имала је запажен успех. Добитник преко 50. међународних и домаћих награда, диплома, признања и повеља. Живи и ствара у Нишу.

(И БИО БИ ТУ!) СРЦЕ У КАВЕЗУ

Када би знао
ово срце чисто и мало...
Када би знао
да још одкуцаје броји...
Попут сата на зиду старом,
да броји сате
да дођеш ми ти,
испуниш сву празнину
у овој зимској ноћи
док студен вани леди, стеже
а иста ме љубав за тебе веже.
Док у грудима још крв ври.
од чекања и оно може стати,
ко санта леда постати...
Путева много има,
Снег прекрио све...
И ово кашњење твоје.
Бојим се да није лутање,
да птица сам, а у ово доба
предатори само лете.
Од њих, још увек, се чувам,
у кавезу сопственом,
као да сам малено дете.

Живкица Попович - Мила

Живкица Попович - Мила, помимо писательства и литературы, ее самая большая любовь - иконопись. Позади, помимо сборника стихов, перед вами „Следы новых шагов” еще один сборник – Путь Артемиды. Стихи переведены на несколько языков мира: английский, русский, испанский, португальский, македонский и болгарский. Он пишет вдумчивые, патриотические, любовные стихи для детей.

Она член престижных литературных объединений, прежде всего СКОР, участница многочисленных поэтических мероприятий, ее произведения представлены в нескольких антологиях, а также она имела заметные успехи в области живописи – иконописи. Обладатель более 50 международных и отечественных наград, дипломов, признаний и грамот. Она живет и творит в Нише.

(И ТЫ ТОЖЕ БЫЛ ТАМ!) СЕРДЦЕ В КЛЕТКЕ

Если бы он только знал
это сердце чистое и маленькое...
Если бы он только знал
считать больше ударов...
Как часы на старой стене,
считать часы
чтобы ты пришел ко мне
ты заполняешь всю пустоту
в эту зимнюю ночь
пока на улице холодно, тесно
и та же любовь связывает меня с тобой.
Пока кровь еще кипит в груди.
от ожидания оно может остановиться,
кем стал айсберг...
Здесь много дорог,
Снег покрыл всё...
И эта твоя задержка.
Боюсь, это не блуждание,
Да, я птица, и в это время
хищники просто летают.
Я все еще опасаюсь их,
в своей клетке,
как если была маленьким ребенком

Живорад Јелић

Живорад Јелић (Азања, 1929.) завршио је Правни факултет у Београду. До 1963. године радио је у Зрењанину као судија. Од те године до пензионисања радни век је провео као председник Општинског суда у Смедеревској Паланци.

Од 1969. године бави се сакупљањем народног стваралаштва. Објавио је: *Цакалар 1 – народна казивања*, *Цакалар 2 – Живот и обичаји у Доњој Јасеници*, *Цакалар 3 – Азања – приче и документи*, *Цакалар 4 – Речи дедова*, *Цакалар 5 – Ризница народних*

умотворина и Цакалар 6 – Загонетке из народа.

Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању.

ЗДРАВИЦА ДОМАЋИНУ

Ој Србине, домаћине
У дому се веселио,
Синове женио,
А ћерке удавао.
Синови ти књигу учили,
Пушку носили,
За крст часни
И слободу златну војевали.
Часно сели
Поштено устали.
Добар глас донели
И бољи понели.
Само Србин славу слави
И Светога Саву
Славу славио
На млађе оставио.
Што ми потрошили
Бог нам додао.
У чијем смо дому
Нека га Бог помаже.
Дај Боже, што је добро.

Живорад Елич

Живорад Елич (Азанья, 1929) окончил юридический факультет в Белграде. До 1963 года работал в Зренянине судьей. С этого года и до выхода на пенсию он проработал председателем муниципального суда в Смедеревской Паланке.

С 1969 года занимается коллекционированием народного искусства. Он опубликовал: *Якалар 1 - народные сказки*, *Якалар 2 - Жизнь и обычаи в Донье Ясенице*, *Якалар 3 - Молитвы - рассказы и документы*, *Якалар 4 - Слова дедов*, *Якалар 5 - Сокровищница народного творчества* и *Якалар 6 - Загадки народа*. Член Ассоциации писателей Отечества и рассеяния.

ГОСТ ЗА ХОЗЯИНА

О сербы, хозяева
Он был счастлив дома,
Сыновья женаты,
И он выдал замуж своих дочерей.
Твои сыновья научили тебя книге,
Они несли винтовку,
За крест Хон
И они боролись за золотую свободу.
Двигайтесь с честью
Встаньте прямо.
Они принесли хороший голос
И лучше на вынос.
Только серб празднует славу
И святой Савва
Прославленная слава
Он оставил это младшим.
Что мы потратили?

Бог добавил к нам.
В чьем мы доме?
Да поможет ему Бог.
Дай Бог, это хорошо

Здравко Сретеновић

Рођен је 01.04.1957 у Радошину, општина Свилајнац. Пише од најранијих дана своје младости. Објављивао у стотину међународних песничких Зборника, а добио и неколико песничких признања. Песме су му превођене на више језика: арапски, немачки, руски, мађарски, румунски, бугарски, шпански, енглески... До сада је објавио четири самосталне збирке: *Двадесет шест* (2020), *Берачице јагода* (2021), *Када песник оде* (2021) и *Перуанска свемиријада* (2022).

Члан је СКОР-а Нови Сад и више књижевних клубова. Председник је књижевног клуба „Душан М. Дачић” из Багрдана- где живи и ствара.

ПОЗОВИ МЕ

Позови ме,
с јутра,
док кафу пијеш,
да као некада
причамо о свему,
док птице на прозору
певају песму о нама,
док погледи нам
се траже
збуњени и недоречени.
С јутра,
при првој сумаглици,
позови ме.
Можда ћемо
једно другом
нешто опростити,
или пожелети
у смирају времена
између неба и
земље.
Позови ме
чак и онда
када ти до ничега
није,
чак иако ти се ћути
да ћутимо заједно.
Позови ме..

Здравко Сретенович

Родился 1 апреля 1957 года в Радошине, волость Свилайнац. Он писал с самых ранних дней своей юности. Опубликован в сотне международных поэтических антологий и получил несколько поэтических премий. Его стихи переведены на несколько языков: арабский, немецкий, русский, венгерский, румынский, болгарский, испанский, английский... На данный момент он издал четыре самостоятельных сборника: *Двадцать шесть* (2020), *Сборники клубники* (2021), *Когда, Поэт идет* (2021 г.) и *Перуанский космический фестиваль* (2022 г.). Он является членом СКОР Нови Сад и нескольких литературных клубов. Он является президентом литературного клуба „Душан М. Дачич” из Багрдана – где он живет и творит.

ПОЗВОНИТЕ МНЕ

Позвоните мне
с утра
пока пьешь кофе
да, как и раньше
мы говорим обо всем
пока птицы за окном
спой песню о нас
глядя на нас
разыскиваются
запутанно и схематично.
с утра
с первым светом,
Позвоните мне
Может быть, мы будем
друг друга
простить что-то
или пожелать
в спокойные времена
между небом и
страны.
Позвоните мне
даже тогда
когда ты задумал что-то плохое
это не
даже если тебе хочется помолчать
молчать вместе.
Позвоните мне..

Златица Аранђеловић

Рођена у Параћину 18.3.1969. године. Завршила је Трговинско -економску школу у Београду. Објавила две збирке поезије, у припреми је трећа са приповеткама. Члан је више књижевних клубова.

МИНУЛЕ ГОДИНЕ

Минуле године свако носи,
Тешко их је распознати.
Одаје их покоја седа влас у коси.
Сакривене су дубоко у души,
Оставиле траг, дубоко урезале,
Не дају да их нико и ништа сруши
А свако се са њима поноси.

Чувају оне печат на срцу
Који свака нова година створи.
У недоглед се гомилаше,
По који мелем а покоји тешку рану
на срцу отвори.
Ране боле, много боле...
Тешко их је зацелити.
Много труда, нежних речи треба
Да се поново не отворе.
Али, тешко је ...
Нова бол из прикрајка стално вреба,
вреба а узалуд јој труд,
Када су мила, нежна осећања
Увек у нама и прате нас свуд.

Доброта наша побеђује све
И заувек брише ране те.
Само су још у коси Власи седе
А године пролазе и пролазе
Са њима наша срца и наше душе
Све више и више вреде.

Златица Аранджелович

Родился 18 марта 1969 года в Парачине. год. Окончила Школу торговли и экономики в Белграде. Издано два сборника стихов, готовится третий с рассказами. Она является членом нескольких литературных клубов.

В ПРОШЛОМ ГОДУ

В прошлом году все носят,
Их трудно распознать.
Их выдают несколько седых волосков в волосах.
Они спрятаны глубоко в душе,
Оставил след, порезал глубоко,
Они не позволяют никому и ничему сбить их с толку.
И все ими гордятся.

Они держат печать на сердце
Который создает каждый новый год.
Они накапливались бесконечно,
Иногда мазь, а иногда и тяжелая рана
открой свое сердце.
Раны болят, очень болят...
Их трудно вылечить.
Нужно много усилий, нежных слов
Чтобы они больше не открывались.
Но это тяжело...
Новая боль всегда таится с краю,
скрывается, и ее усилия напрасны,
Когда есть сладкие, нежные чувства
Всегда в нас и они следуют за нами повсюду.

Наша доброта побеждает все
И навсегда стирает твои раны.
Только седина еще в волосах
И годы проходят и проходят
Наши сердца и души с ними
Они стоят все больше и больше.

Зорица Баковски

Рођена је 6.05.1982.г. у Београду. Активно се бави музиком и писањем. Члан је КК „Душан Матић” из Туприје, КК „Мирко Бањевић” из Параћина, УКЈ Београд и СКОР Нови Сад, Огранак Параћин. Живи и ради у Туприји и до сада је освојила преко двеста награда у земљи и иностранству. Добитник је „Моравске повеље” у 2023. године. Говори енглески, немачки и италијански језик.

Објавила је збирку песама *Мистична дама*, 2024. године.

РУЈНО ВИНО

Наточи ноћас рујнога вина,
рујно ко зимска зора,
ноћас ми само кап вина треба,
тешка ме мучи мука и мора.

Одавно нисам чула ти глас
од прича твојих ни речи једне,
уместо њих сад вино тражим
да угасим сету и усне жедне.

А вино ко вино, рујно ко зора,
у чаши мојој нек тугу точи,
а ју ћу тражити у одразу њеном,
твој мио лик и твоје очи.

Наточи ноћас рујнога вина,
да загрејем срце, дамаре своје,
само уз вино рујно и благо,
лакше се сузе нижу и броје.

Не кажу узалуд у вину је истина,
да вино често прати свираче,
а ја знам, одлично знам,
да мање боли кад се уз вино плаче.

Зорица Дьяковски

Она родилась 6 мая 1982 года в Белграде. Он активно занимается музыкой и писательством. Он является членом КК „Душан Матич” из Чуприя, КК „Мирко Баневич” из Парачина, УКЈ Белград и СКОР Нови Сад, Филиал Парачин. Она живет и работает в Чуприи и на данный момент завоевала более двухсот наград в стране и за рубежом. В 2023 году он был награжден „Моравской хартией”. Он говорит на английском, немецком и итальянском языках.

В 2024 году она опубликовала сборник стихов „Мистическая дама”.

СЕНТЯБРЬСКОЕ ВИНО

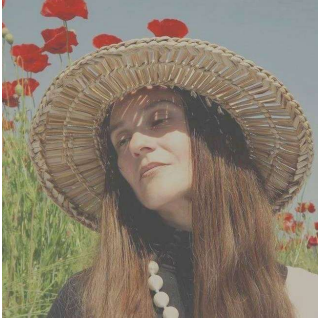
Налейте сегодня вечером сентябрьское вино,
Сентябрь, как зимний рассвет,
Мне просто нужна капля вина сегодня вечером
Меня мучает сильная тошнота и рвота.

Я давно не слышал твоего голоса
ни единого слова из твоих рассказов,
вместо них я сейчас ищу вино
чтобы утолить мои жаждущие губы.

И вино, как вино, сентябрь, как рассвет,
пусть печаль льётся в мою чашу,
и я буду искать ее в ее отражении,
твое милое личико и твои глаза.

Налейте сегодня вечером сентябрьское вино,
согреть мое сердце, моя дорогая,
только с мягким и гладким вином,
слезы падают легче и считаются.

Не зря говорят, что в вине истина,
что вино часто сопровождает музыкантов,
и я знаю, я очень хорошо знаю,
что меньше болит, когда плачешь с вином.

Ирена Јовановић

Рођена је у Зајечару 1971. године. Дипломирала је у нивоу Мастера на Факултету Примењених Уметности и Дизајна (ФПУД) у Београду, на смеру Дизајна керамике и порцелана.

Живи и ради у Зајечару као слободан уметник и поета. Члан је УЛУС-а и УЛУПУДС-а у Београду.

Имала је до сада двадесет самосталних изложби: керамичких скулптура, цртежа фигурације и апстракције, колажа и акварела апстрахованих пејзажа. Песме су јој објављиване у бројним часописима и зборницима. Пише и поезију на енглеском језику, и по конкурсима с интернета издавача Inner Child Press из САД-а јој је изашла прва књига поезије на енглеском језику под називом „Let It Be”. Оснивач је женског поетског клуба „Влат”. Од 2024. оснива огранак у Зајечару Савеза Књижевника у отаџбини и расејању – СКОР, и председник је огранка.

У ЗУЈУ ПЧЕЛА

Помаља се кроз густо гроздовље
миришљавих багрових цвасти
размичући их баршунастим роговима
разгранатим, и раскошним
јелен млад, јак и моћан, један
велелепна појава у цветном дезену
бујног околиша здушно препуњеног
мноштвеним хорovima пчела и бумбара
у медоносној рапсодији сласности
осунчаног пролећног поподнева, разиграног.
Опојни мириси нектара распуштени
у крошњама цветним, зунзавим, блаженим
отварају животна питања сврсисходне бујности
бујности, живости, животности и егзалтације
у миришљавим гајевима зове, шипурка и багрења
где цвет плодноси мед и слад и склад и свеукус
у вечној размери златног пресека састојака изврности
сатканог из крошње у ношњи кошнице
за fine носнице и уснице сладокуснице
и јелен који опијен и укопан стоји
у златном тренутку, док зуј пчела у хору бруји
и чује се посвуда око њега.

Ирена Йованович

Она родилась в Заечаре в 1971 году. Она окончила магистратуру факультета прикладного искусства и дизайна (ФПУД) в Белграде по специальности „Дизайн керамики и фарфора”.

Он живет и работает в Заечаре как художник-фрилансер и поэт. Он является членом УЛУС и УЛУПУДС в Белграде.

На данный момент у нее было двадцать персональных выставок: керамические скульптуры, фигуративные и абстрактные рисунки, коллажи и акварели с абстрактными пейзажами. Ее стихи публиковались во многих журналах и антологиях. Она также пишет стихи на английском языке, и по итогам конкурса интернет-издательства *Inner Child Press* из США вышел в свет ее первый сборник стихов на английском языке под названием „Let It Be”. Он является основателем женского поэтического клуба „Влат”. С 2024 года основал в Заечаре филиал Союза литераторов в отечестве и в рассеянии - СКОР и является президентом отделения.

ГУДИТ ЖУЖЖАНИЕ ПЧЕЛ

Он медленно движется сквозь густые виноградные лозы
ароматные цветы акации
раздвигая их бархатными рогами
разветвленный и роскошный
олень молодой, сильный и могучий, один
великолепный внешний вид в цветочном узоре
пышная обстановка, полная души
многочисленные хоры пчел и шмелей
в медовой рапсодии вкуса
солнечным весенним днем, игриво.
Опьяняющие ароматы нектара растворились
в цветочных, гудящих, блаженных кронах
они с целеустремленным энтузиазмом раскрывают жизненные
вопросы
шум, живость, живость и экзальтация
в ароматных рощах зовёт, сипурка и драги
где цветок приносит плоды с медом и солодом, гармонией и вкусом
в вечном соотношении золотого сечения ингредиентов совершенства
сплетенный из полога в костюме улья
для тонких носов и губ сладкоежек
и олень, который стоит пьяный и похороненный
в золотой момент, пока в хоре гудит жужжание пчел
и его можно услышать повсюду вокруг него.

Јадранка Бједов

Јадранка Бједов (рођена Милановић) рођена је 1959. године у Пули, Хрватска. Дипломирала је на Филозофском Факултету у Нишу, група англистика, професор енглеског језика и књижевности. Преводи поезију са енглеског, као и поезију модерних аутора на енглески језик. Преводи су објављени у часописима: *Тимок*, *Развитак*, *Словословље*, *Петрушка настамба*. Пише поезију и прозу. Објављује и поезију на енглеском језику у часописима *Creatives Bridge*, *Imagine and Poesia*, *Kavya Kishor International*. Неколико кратких прича објављено је на различитим порталима као и у часопису ПЕТРУШКА НАСТАМБА. Објавила је три збирке поезије: *Глас из праскозорја*, *Урок*, *Стабло са чулом слуха и вида*. Живи и ради у Зајечару као професор енглеског језика. Члан је СКОР-а и Удружења књижевника Србије.

СВЕТ

Свет није онакав какав желимо
да буде, већ често слаб и порочан
какви смо сами, зато не суди ни
најгорем од људи! Не знаш да ли се
нешто његово у теби крије а у њему
можда, добро неко које теби још
познато није! Не љути се много и
жестоко, шта, ако грешти твоје око
или ти је поглед превише високо? Не
жури да уста отвориш! Да не буде,
рече па опече, или, рече па себе
опече, или, опече се
па рече
непрочишћену у ватри реч.

Ядранка Бьедова

Ядранка Бьедова (урожденная Миланович) родилась в 1959 году в Пуле, Хорватия. Окончила философский факультет в Нише, группу изучения английского языка, профессор английского языка и литературы. Он переводит стихи с английского, а также стихи современных авторов на английский язык. Переводы публиковались в журналах *Тимок*, *Развитак*, *Словословье*, *Петрушка настамба*. Пишет стихи и прозу. Он также публикует стихи на английском языке в журналах *Creatives Bridge*, *Imagine* и *Poesia*, *Kavya Kishor International*. Несколько рассказов были опубликованы на различных порталах, а также в журнале ПЕТРУШКА НАСТАМБА.

Она опубликовала три сборника стихов: *Голос зари*, *Заклинание*, *Дерево слухом и зрением*. Она живет и работает в Заечаре учителем английского языка. Она является членом СКОР и Ассоциации писателей Сербии.

МИР

Мир не такой, каким мы хотим его видеть
быть, уже часто слаб и сообщается
мы одни, так что не судите
худший из людей! Вы не знаете, если
что-то его скрыто в тебе и в нем
может быть, ну, кто-то другой для тебя
это не известно! Не сердись слишком
яростно, что, если твой глаз ошибается
или ты смотришь слишком высоко? Нет
поспешите открыть рот! Не быть
он сказал, что сжег себя, или он сказал, что сжег себя
сгореть или сгореть
так он сказал
неочищенный в огненном слове.

Јованка Бељански

Јованка Бељански рођена 1955. у Селевцу, где и живи. Завршила студије медицине и специјализацију интерне медицине на Београдском универзитету. Сада је пензионер.

Објавила два романа: *Три оца и две мајке* и *Заблуда?*, више кратких прича у разним зборницима. У рукопису трећи роман.

ХОЋУ

Хоћу да дође ноћ
Не због таме него због сна
Хоћу да сањам да могу
тугу да претворим у заборав
да недоумицу предам реци која отиче
да њене обале шапућу о лепоти
која је изнад свега
Хоћу да имам моћ
да поглед паћеника види птицу
како доноси гранчицу спаса
Да без речи
тихо и неприметно
убедим човека да је снага
у њему
да је не тражи изван себе
Хоћу да сви људи уграбе светло
јер имају право на то
Ако га неко заклања
то је само сенка
Оно је непобедиво
једва чекам ноћ да сањам
сан је истинитији од јаве

Йованка Белянски

Йованка Белянски родилась в 1955 году в Селеваце, где и живет. Закончила медицинское образование и специализацию по внутренним болезням в Белградском университете. Сейчас он на пенсии.

Опубликовал два романа: *Три отца и две матери* и *Заблуждение?*, несколько рассказов в различных антологиях. Третий роман в рукописи.

Я ХОЧУ

Я хочу, чтобы наступила ночь
Не из-за темноты, а из-за сна
Я хочу мечтать, что смогу
превратить печаль в забвение
оставить сомнение текущей реке
что его берега шепчут о красоте
что превыше всего
Я хочу иметь власть
что взгляд больного видит птицу
как он приносит ветвь спасения
Да без слов
тихо и незаметно
убедить человека, что он сила
в этом
не искать этого вне себя
Я хочу, чтобы все люди взяли свет
потому что они имеют на это право
Если кто-то заблокирует это
это просто тень
Это непобедимо
Я не могу дождаться ночи, чтобы мечтать
мечта правдивее реальности

Љиљана Митровић

Љиљана Митровић је рођена у Масурици код Сурдулице. По професији лекар, по вокацији песник. Члан Удружења лекара писаца *Видар*, Удружења књижевника Србије, СКОР-а и Удружења књижевника *Бранко Миљковић* у Нишу. Аутор је збирке поезије: *У име ватре* и још три збирке поезије истоимене као и прозна дела у оквиру којих су штампане, једне коауторске збирке хаику поезије: *Далеке птице*, три збирке приповедака: *Док река тече*, *Испод траве*, *Шума незаборава* и четири романа: *Из кривог огледала*, *Ноћ ватре*, *Кров без куће* и *Поштарева писма*.

РАСТОЧЕНА МЕДОВИНА

На ливади једној
верујем и сад
цели дан
хлад под крушком спава
а по ноћи
попадале звезде месец куша
Под гранама расточену медовину
с ким ли земља пије
Крушковачу ветар дал реци налива
Док за мене ноћас
месец љуби
срце жуте крушке
мирис давни
зов ми дошаптава
Већ видим како недоспало сунце
на истоку распаљује зрак
Одбегла ми стаза
залуд трње бруси
преслатка је жеђ јучерашња

Лиляна Митрович

Лиляна Митрович родилась в Мазурице недалеко от Сурдулицы. Врач по профессии, поэт по призванию. Член Ассоциации врачей и писателей Видара, Ассоциации писателей Сербии, СКОР и Ассоциации писателей Бранко Мильковича в Нише. Он является автором сборника стихов: «Во имя огня» и трех других одноименных сборников стихов, а также прозаических произведений, в которых они были напечатаны, в соавторстве одного сборника стихов хайку: *Далеке птице*, трех сборники рассказов: *Пока река течет*, *Под травой*, *Шума незаборава* и четыре романа: *Из кривого зеркала*, *Ночь огня*, *Крыша без дома* и *Письмо почтальона*.

ПЛАВЛЕННЫЙ МЕД

На лугу один
Я верю даже сейчас
весь день
тень под грушей спит
и ночью
падающие звезды, вкус луны
Растопленный мед под ветвями
с кем пьет страна
Ветер затопил грушевое дерево
Пока для меня сегодня вечером
луна целует
Желтое грушевое сердце
запах прошлого
звонок шепчет мне
Я уже вижу, как солнце еще не зашло
на востоке воспламеняет воздух
Я убежал с дороги
он зря точит шипы
вчерашняя жажда слишком сладка

Љубомир Ст. Манасијевић

Рођен је у селу Островица у општини Владичин Хан 5. фебруара 1951. године. По професији је учитељ, наставник музике и професор одбране и безбедности. Пише поезију још од своје 12.године. Објавио је 5 књига поезије. Пише афоризме и кратку хумористичку прозу. Председник је СКОР-а Огранка Врање.

ПРОНАЂИ МЕ

Крени на тежак пут,
Открићеш тајну велику
У књизи коју стављаш
на скут.

Не тражи ме као Колумбо Америку!
Лексеме, опаске и сентенце парадигмом
док читаш сваку страницу,
воде те у лажну станицу.

Застани, усидри брод,
удахни свежину океана!
Претражи небески свод
на коме сам књига непрочитана!

Кроз бесконачне плаве видике
варљиве очи склопи!

Лажне слике о мени потопи!
Стихове моје у мислима преточи
као вино у ведром дану!

Пронађи ме
У празној боци из које си пила!
Као непрочитану страну
можда си ме попила?!

Пронађи ме у теби!

Любомир Ст. Манасевич

Он родился в селе Островица муниципалитета Владичин-Хан 5 февраля 1951 года. По профессии он педагог, учитель музыки и профессор обороны и безопасности. Стихи пишет с 12 лет. Он опубликовал 5 сборников стихов. Пишет афоризмы и короткую юмористическую прозу.

Он является президентом филиала СКОР во Вранье.

НАЙДИ МЕНЯ

Пройди трудный путь,
Вы откроете большую тайну
В книге, которую ты положил
на коленях.

Не ищите меня, как Колумба для Америки!
Лексемы, замечания и предложения по парадигмам
когда вы читаете каждую страницу,
они отвезут вас на фальшивую станцию.

Остановись, поставь корабль на якорь,
вдохните свежесть океана!
Искать небосвод
на котором у меня есть непрочитанная книга!

Через бесконечные синие перспективы
закрой свои обманчивые глаза!

Поддельные фотографии обо мне тонут!
Он перевел мои стихи в уме
как вино в ясный день!

Найди меня
В пустой бутылке, из которой ты пил!
Как непрочитанная страница
может ты меня выпил?!

Найди меня в себе!

Мара Руег Петровић

Мара Руег Петровић рођена је 25. 11. 1946. године у Брајковцу код Лазареваца. Студирала на Филолошком факултету у Београду. Усавршавала енглески, француски и грчки језик. На српском језику објавила је збирке песама: *Приближавање себи*, *Приближавање теби*, *Сусрет*, *На обали чежње*, *Траг у води* и *Оком срца* и прозна дела: *Ајшина писма – од атеисте до верника* и *Пут ка животном испуњењу*. На немачком језику објавила је: *Књига о деменцији*, *Из Србије у цео свет*, *Једна љубав у Јерусалиму* и *Пут ка животном испуњењу*, као и збирке поезије: *Приближавање теби*, *Сусрет*, *На обали чежње* и *Траг у води*.
Живи и ствара у Швајцарској.

ОКОМ СРЦА

Кад оно што видиш
упијеш,
кад оно што чујеш
осетиш,
кад ћутање
разумеш,
кад поглед
читаш
кад у очима радост
носиш
и кад децу
волиш,
онда у срцу очи
имаш

Мара Руег Петрович

Мара Руег Петрович родилась 25 ноября 1946 года в Брайковаце недалеко от Лазареваца. Училась на филологическом факультете в Белграде. Она улучшила английский, французский и греческий языки. На сербском языке она издала сборники стихов: *Приближаясь к тебе*, *Приближаясь к тебе*, *Встреча*, *На берегу тоски*, *След в воде* и *Око сердца* и прозаические произведения: *Письма Аиши – от атеиста к верующему* и *Путь к осуществлению жизни*. На немецком языке она опубликовала: *Книга о слабоумии*, *От Сербии всему миру*, *Одна любовь в Иерусалиме* и *Путь к осуществлению жизни*, а также сборники стихов: *Ближе к тебе*, *Встреча*, *На берегу тоски* и *След в Вода*.

Она живет и творит в Швейцарии.

ГЛАЗОМ СЕРДЦА

Когда то, что ты видишь
ты поглощаешь
когда то, что ты слышишь
ты чувствуешь
когда тишина
вы понимаете
когда смотришь
ты читаешь
когда радость в глазах
ты носишь
и когда дети
ты любишь
тогда в сердце глаза
у вас есть

Марија Јотић

Марија Јотић рођена је у Пироту 7. маја 1956. године. Економиста по занимању. Објавила пет збирки поезије.

Награде:

-Добитник посебног највишег признања за 2017. за посебан допринос књижевном стваралаштву од стране У.П. „Чегар” - град Ниш.

-Добитник Златне повеље 2023. од Савеза књижевника у отаџбини и расејању СКОР-а за изузетан допринос у раду Савеза Добитник (преко 150) домаћих и међународних Плакета, Повеља, Диплома, Цертификата и признања међу којима су и награде за освојена прва места на међународним конкурсима поезије; од Уније песника из Италије, од Уније песника из Америке, Уније песника из Средње Америке. 2020. године примљена је за члана Светске Уније песника. 2020. и 2021. добитница награде за освојена два прва места на међународним конкурсима поезије у Средњој Америци. Стални је члан Савеза књижевника у отаџбини и расејању СКОР-а и председник огранка СКОР-а у Нишу. Члан је угледног удружења „Бранко Миљковић“ у Нишу и почасни члан неколико других књижевних удружења. У припреми су за штампање још две збирке поезије. Живи и ради у Нишу

ПЕСМА ВЕТРОВА

Чујем ли песму у фијуку разиграних ветрова.
Певају непролазну песму незаборава.
У расејаним мислима ко по житним пољима.
Скупљам зрневље у откуцајима мог срца
које бих да додам промрзлим птицама.

Не могу да угушим одјеке које још увек чујем.
Повремено ми свира виолина заспалих успомена.
С времена на време другачија је музика.
Изоране и још плодноне бразде живота
нуде ми плодну јесен живота, нуде ми смирај.

Предивном осећању по имену љубав,
окренула сам леђа.
Ко смрзнута птица на оголелим гранама сам
која се плаши и садашњости и будућности.
У пазухама смрзнутих крила сакривам себе.

Ко лист сам који се тресе од хладне јутарње росе.

Другачију песму певају ми разиграни ветрови.
Певају ми умилну песму љубави и незаборава
која се с њиховим фијуком небеским рајем развејава.
Хтела бих у песми да се придружим том оркестру.
Да празнина и незнађе заувек из мог живота нестану.

Певајте ми разиграни ветрови песму незаборава.
Да се у мени поново пробуде сва заспала осећања.
Да коначно изађем из предубоке јазбине заборава
у коју сам саму себе прерано утамничила.
Да универзуму љубави поново будем разиграна,
певам песму с ветровима, самоћа је мени знана.

Мария Йотич

Мария Йотич, родилась в Пироте 7 мая 1956 года. Экономист по профессии. Опубликовано пять сборников стихов.

Награды:

- Лауреат Золотой плакетй 2023 года от Ассоциации писателей Родины и рассеяния. СКОР за исключительный вклад в работу Ассоциации.
- Лауреат специальной высшей награды за 2017 год за особый вклад в литературное творчество Ю.П. „Чегар” - город Ниш.
-Обладатель (более 150) отечественных и международных грамот, дипломов, сертификатов и наград, в том числе наград за завоевание первых мест на международных поэтических конкурсах; от Союза поэтов Италии, от Союза поэтов Америки, Союза поэтов Центральной Америки. В 2020 году ее приняли в члены Всемирного союза поэтов. В 2020 и 2021 годах лауреат премии за завоевание двух первых мест на международных поэтических поэзия Центральной Америки. Постоянный член Союза литераторов в отечестве и в рассеянии СКОР-а и президент филиала СКОР-а в Нише. Она является членом престижного объединения „Бранко Милькович” в Нише, почетным членом ряда других литературных объединений. Готовятся к изданию еще два поэтических сборника Она живет и работает в Нише.

ПЕСНЯ ВЕТРОВ

Слышу ли я песню в свисте игривых ветров.
Они поют вечную, незабываемую песню.
В разбросанных мыслях, как на пшеничных полях.
Я собираю зерна в мгновение ока
что хотелось бы добавить к замороженным птичкам.

Я не могу заглушить эхо, которое все еще слышу.
Время от времени для меня играет скрипка спящих воспоминаний.
Музыка время от времени разная.
Вспаханые и еще плодотворные борозды жизни
они предлагают мне плодотворную осень жизни, они предлагают мне покой.

Чудесному чувству, называемому любовью,
Я отвернулся.
Я как замерзшая птица на голых ветках
который боится как настоящего, так и будущего.
В подмышках замерзших крыльев я прячусь.
Я как лист, трясущийся от холодной утренней росы.

Иную песню мне поют игривые ветры.
Они поют мне прекрасную песню о любви и забвении.
которые своим свистом раздвигают небесный рай.
Я бы хотел присоединиться к этому оркестру в песне.
Эта пустота и безнадежность навсегда исчезнут из моей жизни.

Пойте мне, игривые ветры, песню незабвенного.
Чтобы пробудить во мне все дремлющие чувства.
Чтобы выбраться наконец из слишком глубокого логова забвения
в котором я преждевременно заточил себя.
Чтобы снова быть игривой вселенной любви,
Я пою песню с ветрами, одиночество мне знакомо.

Марија Љ. Ранђеловић

Марија Љ. Ранђеловић рођена је 1976. у Зајечару где је завршила основну и средњу школу. Дипломирала је најпре на Вишој школи за образовање васпитача у Неготину, а затим на Учитељском факултету у Врању стиче стручни назив дипломирани васпитач а годину дана касније и мастер васпитач. Објавила је збирку песама за децу *Жути кишобрани* (2023). Објавивала је песму за децу у часопису „Једрењак”.

ПЕСНИЧКО РЕШЕЊЕ

У сумраку ко у цаку,
Са дна вири црни мракац;
Забрађен у строгу баку,
Што стопира у ни макац.

Стани бако што си прека,
Види како тече лето;
Потребна је глава нека,
Да запише негде све то.

Ту у поре моје стају:
Звуци, боје, игре, слутње -
Кружно кроз ме не престају;
Гологлаве твоје љутње!

Јер лето је слобода је,
Боса, гола, крива, права!
Кад ћу ако време није,
Да научим знање мрава?

Кад мракчину да ослушнем
Да се тихан са њим здружим;
Цело лето да оњушнем
Дан и ноћ да заокружим?

Сумраку што дневно бдење
Отпушта ка црној ноћи,
Желим песничко решење
За којим ћу и сам поћи.

Мария Лж. Ранджелович

Мария Лж. Ранджелович родилась в 1976 году в Заечаре, где окончила начальную и среднюю школу. Сначала она окончила Высшую педагогическую школу в Неготине, а затем на педагогическом факультете во Вранье получила профессиональное звание дипломированного педагога, а через год – мастера-преподавателя. Издала сборник стихов для детей „Жёлтые зонтики” (2023). Она опубликовала песню для детей в журнале „Едреньяк”.

ПОЭТИЧЕСКОЕ РЕШЕНИЕ

В полумраке, как в мешке,
Черная тень выглядывает снизу;
Запертый в строгой бабушке,
Какой автостопщик.

Стоп, бабушка, ты предок,
Посмотрите, как течет лето;
Голова нужна,
Чтобы всё это записать куда-нибудь.

В моих порах:
Звуки, цвета, игры, предчувствия -
Они не перестают кружить сквозь меня;
Голые головы твоего гнева!

Потому что лето – это свобода,
Босиком, голым, кривым, прямым!
Когда же я, если не время,
Обучиться знаниям муравьев?

Когда я слушаю темноту
Тихо с ним соединиться;
Все лето пахнуть
День и ночь, чтобы завершить?

Сумерки, которые являются ежедневным бдением
Выпускает в черную ночь,
хочу поэтического решения
Чему я буду следовать сам.

Перевод на русский Ольги Ермолаевой, октябрь 2024

Милијана М. Јовановић

Милијана М. Јовановић је рођена 9 јуна 1948. у Добром долу на Косову, република Србија. Дипломирала је хемију на Природно-математичком факултету у Београду. Радила је у Машинско-техничкој школи у Нишу као професор хемије. Пише прозу и поезију. Написала је седам романа у којима осликава живот и борбу српског народа у Балканским ратовима, Великом рату и мартовском бомбардовању 1999. Издала је четири збирке поезије за децу и две збирке поезије за одрасле.

Награде: Златни печат ћирилице 2015.- родољубива поезија Сребрни печат ћирилице 2017.- мисаона поезија. Четири треће награде 2013, 2015, 2018 и 2021.– Оловко не ћути- Барајево, награде у Бугарској и Босни .Активна је у књижевним часописима и зборницима где су јој додељена признања и плакете и похвале.Добитник великог броја признбања, повеља и других награда. Члан је -Удружења писаца -Чегар- Ниш,2010, члан Савеза књижевника у отаџбини и расејању Нови Сад СКОР-а, огранка у Нишу од 2017. и члан Савеза књижевника Србије Београд, 2020. Живи и ствара у Нишу.

НЕ ДИРАЈТЕ МИ ЉУБАВ

Не дирајте ми љубав моју,
јер отишао сам ја, а не она,
у сумраку топлог јуна.
Остала је уплакана и сама у ноћи,
када птице у грудима јој певају
испод поспаних лампиона.

Звезде су од туге згасле,
месец је од мог стида свенуо,
њена згрчена сенка у ноћи
подсећала је на уплакано дете,
коме су украли све своје,
а ја се нисам окренуо.

Не дирајте ми љубав моју,
јер ја је волим кајањем,
волим је јунским ноћима свим.
Волим је болом у грудима
скривеним осмехом загрљених,
волим је чежњом остављених

Ми́лийана М. Йо́ванович

Ми́лийана М. Йо́ванович родился 9 июня 1948 года в Добро Дол, Косово, Республика Сербия. Она окончила химический факультет факультета естественных наук и математики в Белграде. Она работала в Механико-технической школе в Нише профессором химии. Он пишет прозу и стихи. Она написала семь романов, описывающих жизнь и борьбу сербского народа во время Балканских войн, Великой войны и мартовских бомбардировок 1999 года. Она опубликовала четыре сборника стихов для детей и два сборника стихов для взрослых.

Награды: Золотая печать кириллицы 2015 – патриотическая поэзия Серебряная печать кириллицы 2017 – поэтическая мысль. Четыре третьих премии в 2013, 2015, 2018 и 2021 годах – „Оловко не чути – Бараево”, премии в Болгарии и Боснии. Активно работает в литературных журналах и антологиях, где была удостоена наград, медалей и благодарностей, грамоты и другие награды. Она является членом Ассоциации писателей - Чегар - Ниш, 2010 г., членом Ассоциации писателей на родине и рассеянии Нови-Сада СКОР, филиала в Нише с 2017 г. и членом Ассоциации писателей Сербии Белграда, 2020. Живет и творит в Нише.

НЕ ТРОГАЙ МОЮ ЛЮБОВЬ

Не трогай мою любовь
потому что я пошла, а не она,
в сумерках теплого июня.
Она осталась плакать и одна в ночи,
когда птицы на ее груди поют
под спящими фонарями.

Звезды ушли от печали,
луна ушла от моего стыда,
ее свернувшаяся тень в ночи
она напоминала плачущего ребенка,
у которых украли всё,
и я не обернулся.

Не трогай мою любовь
потому что я люблю ее с раскаянием,
я люблю ее все июньские ночи.
Я люблю ее с болью в груди
обнял со скрытой улыбкой,
Я люблю ее с тоской тех,
кто остался позади

Милица Мица Стевић

Милица Мица Стевић, рођена је у Бијељини 1959. год. Живи у Новом Саду од 1978. год. По занимању економиста. Радила у Војвођанској банци, Нови Сад, сада је у пензији. Мајка двоје деце.

2021.г. издала је коауторску књигу *Два лица наше стварности*. Аутори: Милица Стевић и Данијел Вујчин. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР).

Награђена је првом наградом за песму „Живот је маскенбал” на манифестацији „Сремскокарловачки бродови”.

НАДА

Уздахом поцепам душу
Па је надом зашивам
Срце да крвари, не дам
Вером у љубав га спашавам.
Поглед пожуре, па нестане
Запљусну га сузе вреле
Надом обришем сваку
Да крену нису смеле.
Кржаве ноге, босе
Изгубе корак лаки
Испод стопала мојих
Посече га камен сваки.
Саплетем се...
На чекање се наслоним
Да не запнем за уздахе нове
Јер тамо на крају пута
Чујем нада ме зове.

Милица Мика Стевич

Милица Мика Стевич родилась в Биелине в 1959 году. Живет в Нови-Саде с 1978 года. Экономист по профессии. Работал в Војвођанска банка, Нови-Сад, сейчас на пенсии. Мать двоих детей.

2021 год она опубликовала в соавторстве книгу *Два лица нашей реальности*.

Авторы: Милица Стевич и Даниэль Вуйчин.

Член Ассоциации писателей Отечества и рассеяния (СКОР).

На мероприятии *Корабли Сремско-Карловицы* ей была вручена первая премия за песню *Жизнь – это бал-маскарад*.

НАДЕЯТЬСЯ

Я разрываю свою душу вздохом
Поэтому я зашиваю это с надеждой
Я не позволяю своему сердцу кровоточить
Верой в любовь я спасаю его.
Взгляд ускорился, затем исчез
Горячие слезы омыли его
Я вытираю каждого с надеждой
Им не разрешили уйти.
Кровавые ноги, босые ноги
Они теряют легкий шаг
Под моими ногами
Каждый камень ранил его.
Я спотыкаюсь...
Я рассчитываю на ожидание
Чтобы не запутаться в вздохах нового
Потому что там, в конце дороги
Я слышу, как надежда зовет меня.

Милица Тошић

Милица Тошић (рођ. Ђурић), рођена је 1955. године у Београду, где се школовала и где и данас живи. Дипломирала је на Економском факултету, а звање магистра правно-економских наука стекла на Правном факултету Универзитета у Београду. Аутор је и коаутор великог броја истраживачких пројеката. Објавила је више самосталних научних и стручних радова у области привредног развоја, фискалне политике, превенције криминала и сузбијања сиве економије. Има двоје одрасле деце, Тамару и Михаила. Објавила је књигу *Једно писмо, један живот...* (2012). Пише песме и кратке приче, од којих је двадесетак објављено у различитим зборницима. Повремено учествује на књижевним конкурсима, члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању.

ПОЉУБАЦ ЈЕ РЕЧ

Пољубац је најмоћнија реч од свих речи:
Неким чудом најбрже разјасни све,
Може да утеши и усрећи, да тужан улепша дан,
Да истопи облак и сиво небо претвори у сан.

Сто обичних речи не може описати нека наша осећања.
Било да их не знаш, или не можеш праве да се сетиш,
Баш кад потребно је њој, да кажеш да разумео си све.
Нема обичних речи које могу да брже отклоне дилеме те.

Не може се ни описати обичним речима, само пољупцем,
Срећа и задовољство које осећам што постоји жена,
Којој сам ја важан, која бодри мене и мази,
Жели ми добро и да сам срећан и увек ме пази.

Она ми пољупцем то често каже, најкраће и јасно.
Увек и сваки прија: било у образ ил'; косу, у усне вреле,
У снене моје очи, кад задржи се дуже, а мени памет стане,
А и онај залутали, у раме ил'; врат, апсолутно нема мане.

Пољубац не бисмо мењали за обичне речи све.
И мени и њој, од свих речи је то најдража реч.
Тако је једноставна та реч и нама тако важна,
У исто време танана и нежна, а тако јасна и снажна.

Милица Тошич

Милица Тошич (урожденная Джурич) родилась в 1955 году в Белграде, где получила образование и живет до сих пор. Она окончила экономический факультет и получила степень магистра юридических и экономических наук на юридическом факультете Белградского университета. Она является автором и соавтором большого количества научных проектов. Она опубликовала несколько независимых научных и профессиональных работ в области экономического развития, налогово-бюджетной политики, предотвращения преступности и подавления теневой экономики. У него двое взрослых детей, Тамара и Михаил. Она опубликовала книгу *Одно письмо, одна жизнь...* (2012). Она пишет стихи и рассказы, двадцать из которых опубликованы в различных антологиях. Время от времени она участвует в литературных конкурсах, является членом Союза литераторов в отечестве и в рассеянии.

ПОЦЕЛУЙ ЭТО СЛОВО

Поцелуй – самое сильное слово из всех слов:
Каким-то чудом быстрее всех все проясняет,
Оно способно утешить и осчастливить, скрасить печальный день,
Растопить тучу и превратить серое небо в сон.

Сто обычных слов не смогут описать некоторые наши чувства.
Если вы их не знаете или не можете вспомнить,
Именно тогда, когда ей нужно, чтобы ты сказал, что ты все понял.
Не существует простых слов, которые помогут быстрее решить ваши дилеммы.

Это даже не описать обычными словами, просто поцелуй,
Счастье и удовольствие я чувствую, что есть женщина,
Кому я важна, кто меня веселит и ласкает,
Он хочет, чтобы я был здоров и счастлив, и всегда наблюдает за мной.

Она часто говорит мне это поцелуем, самым коротким и ясным способом.
Всегда и всем приятно: будь то в лицо или¹; волосы, в горячие губы,
В моих мечтательных глазах, когда они задерживаются дольше и мой разум
останавливается,
А тот, кто сбился с пути, в плечо или; шея, абсолютно без изъянов.

Мы не променяли бы поцелуй на обычные слова.
И для меня, и для нее это самое любимое слово из всех слов.
Это слово так просто и так важно для нас,
Одновременно тонкий и нежный, но такой ясный и сильный.

Милорад Мића Цветковић - „Мелопоезија“

Милорад Цветковић, песник, композитор, извођач- кантаутор, рођен 11.11.1954. год. у Нишу. Издао четири збирке песама *Мелопоезија*. Члан СКОР-а огранка у Нишу и члан других уметничких удружења писаца.

Добитник преко 50. међународних и домаћих награда, диплома, признања и повеља. Песме превеђене на неколико светских језика: на енглески, руски, шпански, португалској, македонски и бугарски језик. Пише мисаону, родољубиву, љубавну и поезију за децу. Наставник музике у пензији, компонује музику, пише поезију, живи и ствара у Нишу.

БРАНЕ МЕ ПЕСМЕ

Одавно нисам срочио песму
А душа већма од набоја грца
Не могу више одолети несну
Слабе титраји напрелог срца.

Много се тога у души скриво
А праве речи никад да крену
Помози ми, ти бајна вило
Да не окаменим, претворим у стену.

Буде то тако, потраје некад
Емоције напросто занеме
Прави тренутак једва дочекам
Да све што ме тишти изађе из мене.

Моје су песме извори чисти
Да жедне напоје бистром водом
Многи певају, ал' нисмо исти
Корачамо другачијим ходом.

Понекад мисли похрле бурно
Па не стигнем речи да довршим
Покушавам да их запишем журно
У сопственом болу тад се гушим.

Често сам мета злурадих људи
Критикују ме – Ово се не сме !
Не могу да схватим ко ми све суди
Ал' увек ме одбране моје песме.

Милорад Цветкович - „Мелопозэзия”

Милорад Мича Цветкович, поэт, композитор, певец и автор песен, родился 11 ноября 1954 года. год в Нише.

Издal четыре сборника стихов *Мелопозэзия*. Член отделения СКОР в Нише и член других художественных объединений писателей.

Обладатель более 50 международных и отечественных наград, дипломов, признаний и грамот. Песни переведены на несколько мировых языков: английский, русский, испанский, португальский, македонский и болгарский.

патриотика, любовь и поэзия для детей.

Учитель музыки на пенсии, сочиняет музыку, пишет стихи, живет и творит в Нише.

ПЕСНИ ЗАЩИЩАЮТ МЕНЯ

Я давно не писал стихотворение
И душа больше греческого заряда
Я больше не могу сопротивляться сну
Слабые толчки разбитого сердца.

Много чего было скрыто в душе
И настоящие слова никогда не приходят
Помоги мне, ты, фея-фея
Не окаменеть, а превратиться в скалу.

Как бы то ни было, это занимает некоторое время
Эмоции просто приглушены
Я не могу дождаться подходящего момента
Что все, что меня угнетает, исходит из меня.

Мои песни - чистые источники
Напоить жаждущего чистой водой
Многие поют, но мы не те
Мы ходим по-другому.

Иногда мысли носились бурно
Ну, мне не хватило слов, чтобы закончить
Я стараюсь записывать их поспешно
Потом я задыхаюсь от собственной боли.

Я часто становлюсь мишенью злых людей
Меня критикуют – Это нельзя!
Я не могу понять, кто меня осуждает
Но мои песни всегда защищают меня.

Милорад Мишо Куљић

Милорад Мишо Куљић је рођен у Савином Селу, општина Врбас, 11. августа 1956. године, у породици просветних радника Јована и Стојанке.

По заснивању своје породице Врбас, место пребивалишта у младалачком добу, одмеђују Стари Лединци и Нови Сад, где живи и ради, са звањем економисте туризма запосленог у Градској управи, као шеф месне канцеларије – матичар, до пензионисања у августу 2021.

Након два дела практичне применљивости, за развој Старих Лединаца, објавио је пет збирки песама, две збирке приповетки, три романа (од којих се један нашао у откупу Министарства културе за библиотеке Р. Србије – *Плеурат*) и знатан број рецензија и књижевних приказа.

Већи део наведених дела финансиран је, по конкурсима, од стране разних ресора културе.

У књижевном удружењу СКОР је заменик председника. Члан је Друштва књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије.

КОСМИЧКА ВРЦАЉКА

Верујем у своје маштене облаке
а они ме дарују оваплоћењем.
Још увек верујем у лепе бајке
и читам их с дечјим узбуђењем.
Верујем чврсто у људско поштење
а безброј пута су варали мене.

Само у вери је сједињење
у магични сноп митске чврстине.
Верујем да душа у колу игра
док се у њему живот врти.
Нестаје онда кад веру проигра
дрхтећи вечно у страху од смрти.
Верујем ово коло не престаје
па ором трупа у веке векова.
Бог убира медне му врцаје
што их вртешка ова изврцава.

Милорад Мишо Кулич

Милорад Мишо Кулич родился 11 августа 1956 года в Савине Село, волость Врбас, в семье педагогов Йована и Стоянки.

После основания своей семьи Врбас, местом своего проживания в юности, выбрал Старые Лединцы и Нови-Сад, где живет и работает, с должностью экономиста по туризму, работающего в городской администрации, руководителем местного отделения - регистратора, до его выход на пенсию в августе 2021 года.

После двух произведений практического применения для развития Старого Лединаца он опубликовал пять сборников стихов, два сборника рассказов, три романа (один из которых был приобретен Министерством культуры для библиотек Республики Сербия - Плеурат) и немалое количество рецензий и литературных изложений.

Большинство из вышеназванных работ финансировалось по конкурсу различными ведомствами культуры.

В литературном объединении СКОР является заместителем президента. Он является членом Общества писателей Воеводины и Ассоциации писателей Сербии.

КОСМИЧЕСКИЙ ГРУЗ

Я верю в свои воображаемые облака
и они даруют мне воплощение.

Я все еще верю в красивые сказки
и я читал их с детским волнением.

Я твердо верю в человеческую честность
и бесчисленное количество раз они мне изменяли.

Единство есть, только в вере
в волшебный сгусток мифической прочности.

Я верю, что душа играет в колесо
пока жизнь вращается в нем.

Оно исчезает, когда вера теряется
вечно трепещущий в страхе смерти.

Я верю, что этот цикл не остановится
так войско марширует во веки веков.

Бог собирает свои приманки
что эта карусель их крутит.

Милосав Петровић

Милосав Петровић, је рођен 20. марта 1938. године у Моклишту, Општина Бела Паланка. Као истакнути просветни радник Србије, обављао је послове учитеља, професора педагогије, директора Учитељске школе (5 година), помоћника директора ОШ „Бранко Миљковић” у Нишу, просветног саветника за предшколско васпитање и разредну наставу у Регионалном просветно-педагошком заводу (1975-1992) и саветника министра просвете Србије (1992-2003), пуних 27 година. Професор Петровић је познати српски педагог, дугогодишњи песник, есејиста и књижевни критичар. До сада је објавио 710 радова, од којих 32 књиге (20 из струке и науке) и 12 поетских збирки Песник Милосав Петровић је члан СКОР-а (Савеза књижевника у отаџбини расејању), Нови Сад и Удружења књижевника „Бранко Миљковић”, Ниш. Пише родољубиву, духовну, љубавну и поезију за децу и одрасле, освајајући бројна признања и награде. Већ пола века он живи и ствара у граду Нишу.

ФАТАМОРГАНА

Фијуче ветар - сан ми казује
најваљујући ми многе тајне
и тај тренутак већ дуго памтим
Јер су ми слике чаробне, бајне.

У сну те видим како корачаш
тежећи да ми приђеш што ближе,
одупиреш се ветру и мраку
силазиш с брда мени што ниже.

И данас се сећам магновења
ка те угледах на снежном путу,
пожелех да те загрлим нежно
и трајно задржим у своме скуту.

Јасни су одсјаји твога лица
и лепе хаљине боје неба,
размишљам – Господ се са мном шали
слутећи снове да ми то треба.

Тамн да стигнеш до мојих врата
сан ме напушта ја се будим,
тихо нестајеш из видокруга
а ја ти љубав и данас нудим.

Милосав Петрович

Милосав Петрович, родился 20 марта 1938 года в Моклиште, Муниципалитет Бела Паланка. Как видный деятель образования в Сербии, он работал учителем, профессором педагогики, директором педагогической школы (в течение 5 лет), заместителем директора начальной школы „Бранко Милькович” в Нише, консультантом по дошкольному образованию и классному обучению. в Региональном учебно-педагогическом институте (1975–1992) и советник министра образования Сербии (1992–2003) в течение 27 лет. Профессор Петрович – известный сербский педагог, поэт, эссеист и литературный критик. На данный момент он опубликовал 710 произведений, из которых 32 книги (20 по профессии и науке) и 12 поэтических сборников. Поэт Милосав Петрович является членом СКОР (Союза литераторов в отечестве и в рассеянии), Нови-Сада и Ассоциации писателей. Писатели „Бранко Милькович”, Ниш. Он пишет патриотические, духовные, любовные стихи и стихи для детей и взрослых, завоевывая многочисленные признания и награды. Он живет и творит в городе Ниш уже полвека.

ФАТАМОРГАНА

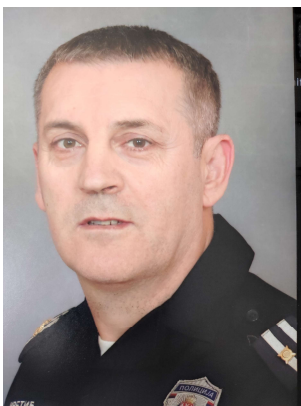
Дует ветер - сон мне подсказывает
хранит от меня много секретов
и я надолго запомнил этот момент
Потому что для меня картины волшебные, сказочные.

Во сне я вижу, как ты идешь
пытаюсь подобраться ко мне как можно ближе,
ты сопротивляешься ветру и темноте
вы спускаетесь с холма как можно ниже.

Даже сегодня я помню волшебство
когда я увидел тебя на заснеженной дороге,
Я хотел нежно тебя обнять
и держи навсегда у меня на коленях.

Отражения твоего лица ясны
и красивые платья цвета неба,
Я думаю - Бог шутит надо мной
предчувствие снов, что мне это нужно.

Достаточно темно, чтобы ты мог добраться до моей двери
сон покидает меня, я просыпаюсь
ты тихо исчезаешь из поля зрения
и я все еще предлагаю тебе любовь сегодня.

Милош Б. Иветић

Милош Б. Иветић, рођен је 6. августа 1969. године у Книну. Објавио је четири збирке песама, три монографије, једну библиографију и једну збирку књижевних критика и приказа, као и велики број песама у различитим зборницима радова. Бави се научно-истраживачким радом из области рада полиције и објавио је седам научних радова и један приручник.

Награде: Златна плакета „Вера Александрић“ СКОР, 2021. за дугогодишњи допринос у раду Савеза; Јубиларна златна плакета СКОР, 2020; Златна медаља Удружења балканских уметника 2020; Прва награда за фотопоезију *Werbumlandiart*, Италија 2019; Награда за поезију, *Diploma di merito*, *Werbumlandiart*, Италија 2018; Златна плакета, СКОР, 2014 за најбољу књигу у издању Савеза, као и велики број других признања.

Председник је Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад од 2017. године. Живи и ставара у Футогу, Србија.

ЉУБАВ СТАРА

Док се око са стидом бори
И крадом лице твоје милује
Срце лудо тихо шапуће, говори
Како без тебе, тугом тугује.

Као што црква за јутрење звони,
И на молитву вернике зове,
Јер без њих звоно сузе рони
Ко ја без тебе, ноћи тамне ове.

Сву ову тугу, сав овај мрак
Што носим ко терет са собом,
Разбио би твог осмеха један зрак.
Тако је, кунем ти се Богом!

Од чежње доста сам изнемого
И горио љубавним живим жаром,
Од судбине нисам тражио много
Само да заједно стојимо пред олтаром.

Не сме судбина да ме разочара!
Љубав искрена ће да ме спаси,
А она, дивна је, моја љубав стара
Што цео живот ће да ми краси.

Милош Б. Иветич

Милош Б. Иветич родился 6 августа 1969 года в Книне. Он опубликовал четыре сборника стихов, три монографии, одну библиографию и один сборник литературно-критических рецензий, а также большое количество стихотворений в различных антологиях. Занимается научной и исследовательской работой в области полицейской работы, опубликовал семь научных работ и одно учебное пособие.

Награды: Золотой знак „Вера Александрич” СКОР, 2021 г. за многолетний вклад в работу Ассоциации; Юбилейная золотая табличка СКОР, 2020 г.; Золотая медаль Ассоциации балканских художников 2020; Первая премия за фотопоэзию *Werbumlandiart*, Италия 2019; Поэтическая премия, *Diploma di merito*, *Werbumlandiart*, Италия, 2018; Золотая табличка СКОР 2014 за лучшую книгу, изданную Ассоциацией, а также большое количество других наград.

С 2017 года является президентом Ассоциации писателей на родине и за рубежом в Нови-Саде. Он живет и работает в Футоге, Сербия.

СТАРАЯ ЛЮБОВЬ

Пока глаза свои стыдливо прячу,
Украдкой лицо твоё взглядом лаская,
Сердце безумное, тихо плача,
Говорит, как оно без тебя умирает.

Снова на заутреню церковь звонит,
Всех на молитву, кто верит, зовёт,
Ведь колокол без них стонет, кричит.
Как и я без тебя, всю ночь напролёт.

Всю эту печаль, весь этот мрак и тучи,
Что, как бремя я ношу с собой,
Разбил бы твоей улыбки лучик
Клянусь Богом и молитвой святой!

От тоски по тебе изнемог,
Сгораю любовным, живым огнём,
Я не просил у судьбы многого,
Просто стоять вместе перед алтарём.

Не жду от судьбы разочарований, ударов,
Любовь и правда, я верю, спасёт,
А эта прекрасная, моя любовь старая,
Украсит жизнь мою и сильней расцветёт!

Перевод на русский Ольги Ермолаевой, октябрь 2024

Миљана Игњатовић Кнежевић

Рођена је у Пироту, завршила је Филозофски факултет у Нишу, где живи и ствара.

Члан је Огранка Ниш Савеза књижевника у отаџбини и расејању, члан УК *Бранко Миљковић*, као и члан УП *Чегар* из Ниша.

Аутор је збирки песама: *Градови са оне стране пута* (2012); *Верижњача за душу* (2013); *Разломљена времена* (2014); *Бубамара* (2016); *Искре духовности* (2016) и *Искре мудрости и сећања* (2017), збирки песама за децу: *Сви смо деца* (2014), *Најлепше доба* (2015) и

Хајде да растемо (2018), романа за децу: *Потрага за златном маском* (2019), као и романа *Игра судњег дана* (2012), *Време после времена* (2015), *Анатомија страха* (2017) и *Мирис мртвих љубичица* (2020).

ЧЕКАЊЕ

Крај прозора стојим и мој дах се леди,
белу маглу ствара док упорно гледам
слова што их пишем својим топлим прстом,
заборав да падне као снег ја не дам.

Ја затварам очи коло док се врти
лелујавих звезда од снега и леда,
чини ми се тамо, с друге стране окна
твога ока погледа да у мене гледа.

Гледамо се тако у ноћној тишини,
ја и привиђење од снега што пада,
једна тужна жена, сама поред окна
и два крупна ока којима се нада.

Знам да све је само обмана што машта
од пахуља плете које ветар носи.
Ја отварам прозор, меки додир њихов
подсећа на додир прстију по коси.

Некад си ми тако миловао косу
нежно, ко пахуља када на њу пада,
нема ничег више осим хладног ветра,
кроз срце ми дува и гаси се нада.

Сад знам да је време од пахуља коло
што се стално врти, игра која траје,
кратко је, пролазно, пахуљица што се
пред очима мојим топи и нестаје.

Миляна Игнятович Кнежевич

Она родилась в Пироте, окончила философский факультет в Нише, где живет и творит.

Она является членом Нишского отделения Союза литераторов в отечестве и в рассеянии, членом УК *Бранко Мильковича*, а также членом УП *Чегар* из Ниша.

Он автор сборников стихов: *Города по ту сторону дороги* (2012); *Колье для души* (2013); *Расколотые времена* (2014); *Божья коровка* (2016); *Искры духовности* (2016) и *Искры мудрости и воспоминаний* (2017), сборники стихов для детей: *Мы все дети* (2014), *Лучшие времена* (2015) и *Давай вырастем* (2018), романы для детей: *Квест на Золотую маску* (2019), а также романы *Игра Судного дня* (2012), *Время за временем* (2015), *Анатомия страха* (2017) и *Запах мертвых фиалок* (2020).

ОЖИДАЮЩИЙ

Я стою у окна, и у меня замирает дыхание,
он создает белый туман, когда я пристально смотрю
письма, которые я пишу теплым пальцем,
Я не позволяю забывчивости падать, как снег.

Я закрываю глаза, когда машина крутится
колеблющихся звезд снега и льда,
мне кажется там, по ту сторону вала
взгляд твоих глаз, чтобы посмотреть на меня.

Мы так смотрим друг на друга в ночной тишине,
я и призрак падающего снега,
грустная женщина, одна у шахты
и два больших глаза, на которые он надеется.

Я знаю, что это всего лишь иллюзия, которую он воображает
она вяжет из снежинок, разносимых ветром.
Я открываю окно, их мягкое прикосновение
это напоминает прикосновение пальцев к волосам.

Ты так гладил меня по волосам
нежно, которая отслаивается, когда он падает на нее,
не осталось ничего, кроме холодного ветра,
надежда пронзает мое сердце и гаснет.

Теперь я знаю, что время снежинок пришло.
которая продолжает вращаться, игра продолжается,
она короткая, мимолетная, снежинка
оно тает и исчезает на глазах.

Мирјана Марковић

Мирјана Марковић рођена је 1965. године у Осијеку, По звању је мастер историчар и политиколог и специјалиста за политичке партије и изборе. Запослена у Градској управизи образовање, културу и спорт у Сремској Митровици. Објавила је девет књига поезије: „Откривања душе“ 2005., „Паучина ужитка“ 2006., „Буди ми јутро“ 2007., двојезичну књигу ромских песама штампану на српском и ромском језику „Велике ватре – Баре јага“ 2008. године чије штампање је подржало Министарство културе Републике Србије, *Ноћ бојим у плаво* (2009), двојезичну књигу песама на српском и јапанском језику *Инфициран љубављу*, књигу поезије *Вајар* (2012), *Чоколада и вино* (2017), *Моћне жене љубављу зборе* (2017) чије штампање је подржао Покрајински секретаријат за културу, јавно информисање и односе са верским заједницама и романе: *Интригантно шкакљиво* (2011) *Клик* (2015). и *Шахиста* (2018).

Председник је Књижевне заједнице Сремска Митровица, члан Управног одбора Друштва књижевника Војводине и члан Удружења књижевника Србије. Поезија преведена на немачки, турски, енглески, шведски, француски, бугарски, јапански, русински, португалски, бенгалски, ромски и урду језик. Добитник награде „Мисаоник“, награде „Лирски печат“ за књигу поезије „Вајар“ и награде за очување књижевне баштине „Златни слововез“ Друштва уметника „Слава“ из Ниша.

РУСИЈО МАЈКО

Где год да одем
осветљаваш мој дан
и моју ноћ,
калдрме
светске теби ме воде,
загрљај твој, моја је моћ.
У трену осаме
заблисташ
у оку,
к'озлатник у шкрињи

што се од давнина скрива,
у мени степа
као Дон зајубори
и видим
Москву
како ме дозива.
И тад, могу само,
за све нас,
љубављу
да ти зборим,
Русијо мајко,
ко чедо те волим.

Мирьяна Маркович

Мирьяна Маркович родилась в 1965 году в Осиеке. Она историк и политолог по образованию и специалист по политическим партиям и выборам. Работает в Городской управе Сремской Митровицы в отделе по делам культуры и спорта.

Она опубликовала 9 поэтических сборников: „Открытия души“ 2005, „Паутина на сладения“ 2006, „Стань моим утром“ 2007, книгу стихов о цыганах „Большие огни – БареЯга“ 2008, напечатанную на двух языках – сербском и цыганском, печать которой поддержало Министерство культуры Республики Сербия, „Ночь раскрашу в синий“ 2009, двуязычную книгу стихов на сербском и испанском языках „Заражён любовью“ 2012, книгу поэзии „Скульптор“, 2012, „Шоколад и вино“ 2017, „Сильные женщины любовью вещают“ 2017, чью печать поддержал Краевой Секретариат по культуре, общественной информации и связи с религиозным и сообществами, „Сильные женщины любовью вещают“ чью печать поддержал Краевой Секретариат по культуре и Посольство Российской Федерации в Белграде и романы „Интригующе остро“ 2011, „Клик“ 2015, „Шахматист“ 2018, „Долг“, „100 Jahre mit Carmen“ 2021.

Мирьяна Маркович – председатель литературного общества Сремской Митровицы, Член Совета писателей Воеводины и член Ассоциации писателей Сербии. Её поэзия переведена на немецкий, турецкий, английский, шведский, французский, болгарский, японский, русинский, португальский, бенгальский, цыганский и урду языки. Имеет награды „Мисаоник“, „Лирски печат“ за книгу стихов „Скульптор“ и награду за сохранение литературного наследия „Златни Слововез“ Союза художников „Слава“ из Ниша.

РОССИЯ-МАТУШКА

Куда ни пойду -
озаряешь мой день
и мою ночь,
мостовые мира
к тебе меня ведут,
объятья твои — моя мощь!
В момент одиночества
блеснёшь
в глазу,
как золотой в сундуке,
он там давным-давно был скрыт,

и вдруг - степь моя,
как Дон забурлит
и я вижу
Москву,
что меня так манит.
И тогда, лишь смогу,
о всех нас,
любовью
вещать,
Россия-Матушка,
я- твой ребёнок,
нам связь не прервать!

Превод: Ольга Ермолаева

Мирјана Миланков

Мирјана Миланков, доктор медицинских наука, специјалиста социјалне медицине. Специјалиста са светским именом у области профилактике траума. Члан је Академије поларне медицине и екстремне екологије човека и Петровске академије наука и уметности Русије. Члан је Друштва књижевника Војводине; Савеза књижевника у отаџбини и расејању; Међународног удружења књижевних стваралаца и уметника, Бар, Црна Гора; Међународног удружења књижевних стваралаца „Удружење песника Нови поглед” Санкт

Петербург. Роман *Перви и/или, последњи петлови* објавила је 2020. год. на српском језику, 2021. год. као аудио књигу у Новом Саду, а 2022. год. на руском језику у Санкт Петербургу (Русија).

Живи и ради у Новом Саду

МИХОЉДАНСКА ПЕСМА

Тешки оловни облаци кишног октобра
губе се у зеницама мојих замишљених очију.
Снажни удари кошаве повијају гране багрема
у ритму нота далеке Панове фруле.
Из баште мирис
тек расцветалих жутих хризантема
подсећа на оне којих више нема.
Кроз замагљено окно поглед ми се губи
низ пуну улицу првог сумрака.
Ослушкујући кораке далеког пријатеља
прескачем понор самоће
у очекивању жељеног сусрета.
Нову наду буде ми снови претворени у јаву
топла пријатељска реч, неизречена мисао
и сигуран ослонац на руку
у јесењој шетњи која на пролеће личи.

Иза облака назире се закаснили сунчеви зрак
са позивом за обећавајући нови почетак.

Мирьяна Миланков

Мирьяна Миланков, доктор медицинских наук, специалист по социальной медицине. Специалист с мировым именем в области профилактики травм. Действительный член Петровской академии наук и искусств и Академии экстремальной экологии человека (Россия).

Член: Общества писателей Воеводины, Союза литераторов в отечестве и в рассеянии, (Сербия), Международной ассоциации литературных деятелей (Черногория), Международного литературного творческого объединения Содружество поэтов “Свежий взгляд” (Россия).

Роман *Первые ли, последние ли пети*, опубликовала в 2020 году на сербском языке, в 2021 году в виде аудиокниги (г. Нови Сад, Сербия), в 2022 году на русском языке в Санкт Петербурге (Россия).

Живёт и работает в городе Нови Сад, Сербия.

МИХОЛЬДАНСКАЯ ПЕСНЯ

Тяжелый свинец облаков дождливого октября
утопает в бездне зрачков
моих задумчивых глаз.

Удары кошавы шальной гнут акации ветви,
сливаются в музыке нот
далекой Пановой флейты.

Запах из сада витает,
хризантемовый жёлтый цвет
с грустью напоминает о тех, кого больше нет.
Сквозь стекло запотевшее
взгляд мой силу теряет на улицу опустевшую,
где сумерки наступают.

Слышу эхо шагов доносится,
далёкого друга дыхание,
бездну пройду одиночества
в ожидании встречи желанной.
Надежду даёт мне новую,
в реальность мечты воплотились,
теплое друга слово, невысказанные мысли...

И слова, и взгляд его с просинью,
его руки – опора надежная,
в этой прогулке по осени,
что так на весну похожа.
За облаком луч исчезает,
солнечный луч запоздалый,
он светом своим обещает
новое в жизни начало.

Перевод на русский: Владимир Александрович Бабошин

Мирјана Милачић Бајић

Рођена у Београду 1945. Доктор стоматологије, специјалиста оралне хирургије, магистар медицинских наука на катедри за оториноларингологију и лекар акупунктуролог. Паралелно, ванредно, студирала и свтску књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду. У старосној пензији од 2010. Објављене књиге песама *Романса звана...* и *Из дневника једног времена док клатно својој сенци бежи* као и књига *Очеви и деца - сатиричне и друге приче*. Заступљена у преко 60 заједничких издања као и у антологији светске поезије *Нурпероет*, интернационалном магазину *Humanity* на енглеском, алманаху *Арина НН* на руском као и Антологији на бугарском, 2023. Освојила више значајних књижевних награда.

О, ЉУДИ...

Продужена рука човекова, изникла из саме себе,
створена да ствара и правду дели.
Скупљана, увијана, гурана у окраћале рукаве
до непрепознатљивости,
па онда ослобођана, одвијана, пружана,
терана из петних жилада стигне одбегла стопала,
ускочи у обувке и за животом загалопира.
Да га стигне негде, на некој кривини,
и скине му тај цвет са ревера, да се њиме закити.
Удај се за мене ЗЕМЉО, за обудовелу скитницу
коме су џепове људи изврнули а време стављало закрпе
да не просеје из њих празнину.
Полетећу, узлетећу, прелетећу, суновратићу се
и бићу, тамо, где вас гладни, убоги, увређени и понижени
исчекују, наде пуни, а вас... често... ту нема.
Очерупаћу ту кокош свакодневнице,
али нећу јој заврнуту шију,
попећу је на вртешку па је пустити у карусел,
измећу неба и земље,
од пустоши до наде, од срца до истине... да се врти.
Ооо... ЉУДИ...
Свевишњи вам створи живот и даде вам га да га живите
а ви скоро заборависте да вас има...

Мирьяна Милачич Баич

Родился в Белграде в 1945 году. Доктор стоматологических наук, специалист по челюстно-лицевой хирургии, магистр медицинских наук отделения оториноларингологии и иглотерапевта. Параллельно, по совместительству, она также изучала мировую литературу на филологическом факультете Белградского университета. На пенсии с 2010 года. Издал книги стихов *Романс под названием...* и *Из дневника того времени, когда маятник ускользает от своей тени*, а также книги *Отцы и дети* - сатирические и другие рассказы. Представлен в более чем 60 совместных изданиях, а также в антологии мировой поэзии *Hyperpoet*, международном журнале *Humanity* на английском языке, альманахе „Арина НН” на русском языке и „Антологии на болгарском языке”, 2023. Лауреат нескольких важных литературных премий.

ОХ, ЛЮДИ...

Протянутая рука человека, возникшая из самой себя,
создан для создания и распространения справедливости.
Собрал, скрутил, засунул в длинные рукава
до неузнаваемости,
затем отпустили, развернули, вытянули,
движимые сухожилиями пяток, прибывают беглые ноги,
вскакивает в туфли и скачет всю жизнь.
Дойти до него где-нибудь, на каком-то повороте,
и снял этот цветок с лацкана, чтобы украсить себя им.
Выходи за меня, ЗЕМЛЯ, за хорошо одетого бродягу
чьи карманы люди перевернули и время их залатало
не отсеивать из них пустоту.
Я сниму, я сниму. Я прилечу, я скоро вернусь
и я буду там, где ты голоден, беден, обижен и унижен
они ждут, полные надежд, а тебя... часто... нет рядом.
Я застрелю эту повседневную курицу,
но я не сверну ей шею,
Я посажу ее на карусель и отпущу на карусели,
между небом и землей,
от отчаяния к надежде, от сердца к истине... прясть.
Ооо... ЛЮДИ...
Всевышний создал для вас жизнь и дал ее вам для жизни.
и ты почти забыл, что был там...

Мирко Симов Бјелајац

Мирко Симов Бјелајац, аутор кратке приче „ИСПОД МИЛАНОВОГ ОРАХА”, рођен је 25.02.1957. године у Колашину. Средњу машинску школу завршио је у Иванграду. Студије цивилне заштите у Новом Саду. Радио у Иванграду, Србобрану, Новом Саду и Сиригу. Данас, као пензионер живи и ради у Сиригу. Поштује и воли писану реч и добру фотографију.

ИСПОД МИЛАНОВОГ ОРАХА

Када пакујеш путни кофер и када, као неко ко са осамнаест година креће у непознато, истовремено, а потпуно несвесно, у тај исти кофер пакујеш и идеје и жеље и сва младалачка надања и хтења. Настала негде у врбацама, у песку, на камену и око камена, на стрмим обалама планинских река и столетних шума.

Између оскудних ствари, које мораш понети са собом, пажљиво слажеш своје успомене, своје детињство, делове свог живота, почетак своје младости. Своје снове.

Време. Свих својих осамнаест година. И понеки дан, неког другог.

Тада сам, крајем септембра 1975. године, у кофер ставио и три листа отпала са старог ораха. Три листа, и једну танану гранцицу између листова књиге, Његошевог „Горског вијенца”.

Од када памтим, од када памте и они пре мене, од када памте и они пре њих, орах је био ту. Кореном, негде у камену и на камену. Највише између камења, и на оној мрви земље, што их раздваја. А стаблом и крошњом већ много дуже од једног века, међу нама. Међу нама, који смо се ту родили, провели детињство, одрасли, проживели део својих живота које нам је створитељ дао на дар, и једног дана, из неког разлога напустили његову хладовину.

Сви са жељом, да се ипак једног дана вратимо. Дочекивао нас је. И испраћао нас је. И надне и ненадне госте. Путнике намернике, и оне друге. Разне војске, у многим злим временима. Увек раширених грана у знак добродошлице, у знак поздрава на расстанку. Људима, човеку.

Међутим, време, тај непревазиђени мајстор живота, није мислило увек тако.

Неки су успели да се врате под његов хлад, да остану на своме огњишту. Неки, да само понекад, прескоче ногом преко његовог корења, сада, већ дрхтавим кораком и уз помоћ штапа. Неки, никада више.

А он, и данас, најчешће у нашим мислима, и даље протеже своје старе и онемоћале гране. Отреса са њих и иње, и снег. Прекрива белином сету, чежњу. И из јесени у јесен, сеје семе заборавља, у давно заорану бразду

прошлости, на оскудној и кршевитој земљи. А онда, некако с пролећа, он изнова голе гране окити жуто-зеленом ресом, младим зеленим пупољцима, новим животом. Пупољцима који изнедре широке, модрозелене листове. Ресе промене боју, из изразито зелене, у жуто-зелену, а потом, у кафену. Пре него што отпадно са стабла, приметну сићушне плодове ораха. Скоро увек по два, у пару. Скривени, испод широких и мирисних листова, плодови формирају тврду кору. Чекају јесен.

Видимо га и онда, када се у хладу његове крошње чује ударац чекића у косу и наковањ. Када старац откива косу. Видимо га и онда, када погрбљена старица носи нарамак сувих букових дрва, да потпали огњиште у кухини. Видимо га и онда, када просипа иње и белу снежну прашину. Када се кити жуто-зеленом ресом и младим пупољцима, када изнедри, модрозелене листове. Када замирише. Када се, од првих јутарњих зрака сунца, у столетној крошњи, роје пчеле. Када се приметне нови живот, тврдог и коштувавог плода. Видимо га и онда, када лишће почне да жути. Када заједно са зрелим плодовима ораха у јесен отпада са грана. Када се један од њих откорља испод претрулог кућног прага. Сведока времена и врсника каменог темеља, на којем је изграђена брвнара.

Видим га и када на Бадње вече у поноћ, завејан снегом и окован ледом, сам дочекује Божић.

Мирко Симович Беляц

Мирко Симович Беляц, автор расказа „ПОД ОРЕХОВЫМ ДЕРЕВОМ МИЛАНА”, родиося 25.02.1957 в Колашине. Окончил Машиностроите-льнуу школу в Иванграде и Факультет безопасности жизнедеятельности в Нови-Саде. Работал в Иванграде, Србобране, Нови-Саде и Сириге. Теперь, будучи пенсионером, живёт и работает в Сириге. Уважает и любит литературу и хорошую фотографию.

ПОД ОРЕХОВЫМ ДЕРЕВОМ МИЛАНА

Когда собираешь чемодан, и когда ты, словно человек, отправляющийся в неизвестность в свои восемнадцать лет, в то же самое время, но совершенно бессознательно, в этот же самый чемодан также упаковываешь и свои идеи, и желания, и надежды, и стремления, которые есть у молодого человека, и которые были созданы где-то в ивах, в песке, в камне и вокруг него, на крутых берегах горных рек и вековых лесов.

Среди скудных вещей, которые нужно взять с собой, внимательно раскладываешь свои воспоминания, своё детство, части своей жизни, начало своей юности. Свои мечты.

Время. Все свои восемнадцать лет. И некоторые из воспоминаний другого человека. Тогда, в конце сентября 1975 года, я положил и три листа, упавших со старого орехового дерева.

Три листа и одну тонкую веточку между страницами книги Петра II Петровича Негоша „Горный венец”.

Насколько я помню, насколько помнят они, которые жили раньше меня, насколько помнят и те, которые жили раньше них, здесь было ореховое дерево. Его корень был расположен где-то в камне и на камне. В основном между камнями, и на этой крошке земли, которая их разделяет. А его ствол и крона уже дольше одного века с нами. С нами, которые тут родились, провели детство, выросли, прожили часть своих жизней, которые подарил нам Создатель, но, однажды, по какой-то причине, мы покинули его тень.

У всех нас было желание однажды вернуться. Он приветствовал нас. И проводил нас, долгожданных и неожиданных гостей. И тех, и других сознательных путешественников.

Разных войск, во многих злых временах. Он расширял свои ветки в знак приветствия, в знак приветствия в расставании. Людям, человеку.

Однако, время, этот непревзойденный мастер жизни, не всегда так думал.

Некоторым удалось вернуться под тень этого орехового дерева, остаться у своего очага. Некоторым удавалось, да только иногда, перепрыгнуть ногой через его корень теперь уже дрожащим шагом и с помощью палки. Некоторым это никогда больше не удавалось. А это ореховое дерево и сегодня чаще всего в наших мыслях, все ещё тянет свои старые ослабленные ветки, стряхивает с них и иней, и снег, покрывает тоску белизной. И из осени к осени, сеет семена забвения в давно вспаханную борозду прошлого, на скудной и скалистой земле. И вот как-то весной оно снова украшает голые ветки жёлто-зелёными бахромами, молодыми зелеными бутонами, новой жизнью. Бутонами, которые рожают широкие сине-зелёные листья. Бахромы меняют цвет с выразительно-зелёного на жёлто-зелёный, а затем на кофейный цвет. Прежде чем упасть со ствола, они рожают крошечные орешки. Почти всегда по две штуки, парами. Скрытые под широкими ароматными листьями, плоды образуют твёрдую скорлупу. Они ждут осень.

Мы его видим и тогда, когда в тени его кроны слышен удар молота по косе и наковальне. Когда старик отбивает косу. Мы видим его и когда сутулая старуха несёт охапку сухих буковых дров, чтобы зажечь огонь на кухне. Мы также его видим тогда, когда проливает иней и белую снежную пыль. Когда украшается жёлто-зелёными бахромами и молодыми бутонами, когда рождает сине-зелёные листья. Когда запахнет.

Когда с первых утренних лучей солнца, в столетней кроне, роются пчёлы. Когда возникает новая жизнь твёрдого плода. Мы также видим его, когда листья начинают желтеть. Когда падают с ветвей осенью, вместе со спелыми орехами. Когда один из орехов откатится через прогнивший порог. Этот порог - свидетель времени и ровесник каменного фундамента, на котором построен бревенчатый домик.

Я также вижу его, когда в сочельник, завейанный снегом и скованный льдом, он один встречает Рождество.

Перевод: Мирьяна Бабич

Мирко Стикић

Мирко Стикић је рођен 1958. год. у Лазареву код Зрењанина. Дипломирао је на Економском факултету Универзитета у Београду. Објавио је четири збирке песама: *Душа на длану* (2011), *Корак до сна* (2012), *Банатска елегија* (2018) и *Сјај пурпурног јутра* (2022). Објављивао и у књижевним часописима, зборницима и антологијама. Члан је Удружења књижевника Србије (УКС), Друштва књижевника Војводине (ДКВ) и Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР-а), Нови Сад. Награђиван је и похваљиван. Освојио прво место на међународном песничком фестивалу „Сремскокарловачки песнички бродови”, Ср. Карловци 2018. године, трећу награду на конкурс, „Драганова награда” за најбољу путописну песму 2021. године, награду „Најтужнија љубавна песма” на Међународном књижевном конкурс љубавне поезије у Мркоњић граду (БИХ) 2015. године и „Најлепши диптих љубавних пјесама” на истом међународном конкурс 2021. године. Живи и ствара у Новом Саду.

О ДОБРОТИ

Доброта је попут благородне кише
Са њом можеш вечност дохватити
Добра као хлеб, заправо и више
Благословено је добар бити!

Као мамци разни кроз животе
Шарене лаже нам се нуде
Од те силне лажне лепоте
Ретко је срести баш добре људе

Постоји тако неки човек
Наизглед мали у ствари велик
Што добротом својом зрачи довек
И карактер гради стамен ко челик

И када напусти овај свет
Остаће трагови његових дела
Не беше му залуд животни лет
Ружа доброте још није свела

А када ти опет мисао полети
Кроз много лета на то име
По доброти њега се сети
И знај добротинство лежи са њиме

Мирко Стикич

Мирко Стикич родился в 1958 году. в Лазареве под Зренянином. Он окончил Факультет экономики Белградского университета. Он опубликовал четыре сборника стихов *Душа на ладони* (2011 г.), *Шаг ко сну* (2012 г.), *Банатская элегия* (2018 г.) и *Сияние пурпурного утра* (2022 г.). Публикуется также в литературных журналах, альманахах и альманахах. Он является членом Ассоциации писателей Сербии (УКС), Ассоциации писателей Воеводины (ДКВ) и Ассоциации писателей на родине и рассеянии (СКОР), Нови-Сад. Его награждают и хвалят. Заняла первое место на международном фестивале поэзии „Сремскокарловачки поэзнички броди“, Сремски. Карловцы в 2018 году, третья премия на конкурсе „Премия Драгана“ за лучшее стихотворение о путешествии 2021 года, приз „Самая грустная песня о любви“ на Международный литературный конкурс любовной поэзии в городе Мрконич граду (БиХ) в 2015 году и „Самый красивый диптих любовных стихов“ на том же международном конкурсе в 2021 году. Он живет и творит в Нови-Саде.

О ДОБРОТЕ

Доброта подобна благословенному дождю
С ней ты можешь достичь вечности
Так же хорош, как хлеб, даже лучше
Счастье быть хорошим!

Как различные приманки по жизни
Красочная ложь нам предложена
От этой подавляющей фальшивой красоты
Редко встретишь по-настоящему хороших людей

Есть такой человек
Казалось бы, маленький, на самом деле большой
Который вечно излучает свою доброту
И характер укрепляет выносливость, как сталь.

И когда он покинет этот мир
Следы его дел останутся
Его жизненный полет не был напрасным
Роза доброты еще не увяла

И когда твоя мысль снова взлетает
В течение многих лет с этим именем
Помните его за его доброту
И знай, что благотворительность лежит на нем.

Нада Дангубић

Рођена је 1946. године у селу Папаз код Урошевца. Објавила је збирке песама *Цвет Косова* (2018) и *Косово моја рана* (2019). Пише поезију, углавном родољубиву, рефлексивну и поезију за децу. Од 2017. године члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Живи и ствара у Новом Саду.

ВОЋЕ

Јабука је воћка, волимо је сви
Зато децо једите једну, две до три.
Крушка жута сочна, пробај само ти,
Крушку воле деца па и одрасли.

Јагода је црвена, пуна витамина,
Једите је децо она прија свима.
Купина је здрава, једите је сви,
Деци снагу даје, добро знамо ми.

Шљива, воћка лепа, модро плаве боје,
Једите је децо, због лепоте своје.
Грожђе, воћка слатка, сваком душу слади,
Једите га децо, да будете млади.

Малина је воћка, црвена и здрава.
Кад је деца једу, не боли их глава.
Волим брескву и кајсију, воћку свакојаку
Зато децо једите баш воћкицу сваку.

Свака воћка има пуно витамина,
Зато деца не страхују кад долази зима.
Зато су нам деца весела и чила
Јер су летос појела пуно витамина.

Нада Дангубич

Она родилась в 1946 году в деревне Папаз недалеко от Урошеваца. Издала сборники стихов *Цвет Косова* (2018) и *Косово моя рана* (2019). Пишет стихи, преимущественно патриотические, рефлексивные и стихи для детей. С 2017 года является членом Ассоциации писателей Родины и рассеяния. Она живет и творит в Нови-Саде.

ФРУКТЫ

Яблоко — это фрукт, мы все его любим.
Итак, дети, съешьте одну, две или три.
Сочная желтая груша, попробуйте сами.
Грушу любят и дети, и взрослые.

Клубника красная, витаминная,
Ешьте ее, дети, она всем нравится.
Ежевика полезна, ешьте ее все,
Это придает детям силы, мы это прекрасно знаем.

Слива – красивый сине-голубой фрукт.
Ешьте это, дети, ради красоты.
Виноград, сладкий плод, сладкий каждой душе,
Ешьте это, дети, чтобы быть молодыми.

Малина — фрукт, красный и полезный.
Когда дети его едят, у них не болит голова.
Я люблю персики и абрикосы, все виды фруктов
Поэтому, дети, съедайте каждый фрукт.

В каждом фрукте много витаминов,
Поэтому дети не боятся прихода зимы.
Вот почему наши дети счастливы и здоровы
Потому что этим летом они съели много витаминов.

Радмила Милојевић

Радмила Милојевић рођена је 03.11.1947.у Београду. Основну и средњу школу завршила је у Параћину, где и данас живи.

Члан је УКС-а, Београд и Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад где е председница огранка Параћин. Добитница је многих награда и признања за своје стваралаштво. Заступљена је у више од 450 зборника, издала шест самосталних збирки поезије: *Завичајна дуга*

(2004); *Нежно таложјење времена* (2006); *99 песама*; *Река успомена* (2011); *Траг у времену* и *Чудно семе* (2023).

ЗВЕЗДАНА ПРАШИНА

Корак у тами ехо добија, Месец позлађује небо. Златне зраке свије, у оку огледа.

Под варљивим видом огромно ноћас је небо.

Мирише позно лето.

У себи рашивено крпим, ломи ме свако сећање.

Заборав никако да престане.

К'о дивљи мед ноћ мирише шири...

Ум никако да се смири, трепере немири.

Ко је крив, ко ће га знати?

Само су речи остале иза нас, може ли неко измерити ичију бол?

Звездана прашина пада по нама...

Волим живот свој, ведар је поглед мој.

У срцу још љубав цвета.

Били су леи дани младости.

Живот није Рај!

Краде неосетно наше дане.

Давно нестале су везе које спајале су нас...

Ноћ мирише к'о дивљи мед, хуји и плави.

Сенке играју по зидовима, све је у оку замагљено.

Без питања и правила жеље све веће...

Кажу да време брише све, док звездана прашина над нама пада.

Радмила Милоевич

Радмила Милоевич родилась 3 ноября 1947 года в Белграде. Она закончила начальную и среднюю школу в Парачине, где живет и по сей день.

Она является членом УКС в Белграде и Ассоциации писателей на родине и за рубежом в Нови-Саде, где она является президентом отделения Парачина. Она является обладательницей множества наград и признаний за свое творчество. Она представлена в более чем 450 антологиях, издала шесть самостоятельных поэтических сборников: *Радуга Родины* (2004); *Нежная осада времени* (2006); *99 стихов*; *Река воспоминаний* (2011); *След во времени* и *Странное семя* (2023).

ЗВЕЗДНАЯ ПЫЛЬ

Шаг во тьме - слышишь эхо в ответ , луна золотит небо, золотых лучей
отсвет в глазах.

Обманчива внешность ночного огромного неба.

Ароматы позднего лета.

Я разрываюсь внутри, ломает меня всё, что помню, а
забвенье не наступает.

Как дикий мёд, ночь ароматы дарит...

Разум никак не смирится, страх, беспокойство,

Кто виноват, кто узнать сможет?

Остаются только слова наши, сможет ли кто-нибудь измерить чужую боль?

Звёздная пыль тихо падает на нас...

Я люблю свою жизнь, радость не гаснет во взгляде моём,

В сердце любовь рождается и цветёт.

Были прекрасны дни молодости, но

Жизнь — не рай!

Незаметно крадёт наши дни.

Давно исчезли узы, которые нас связали...

Ночь пахнет диким мёдом, несётся и исчезает,

Тени на стенах танцуют, всё в глазах расплывается.

Без лишних вопросов и правил желание сильнее...

Говорят, что время стирает всё,

Пока звёздная пыль на нас тихо падает...

Перевод на русский Ольги Ермолаевой, октябрь 2024

Ратко Рале Белић

Рођен 02.07.1941. године у Трепчи на Косову и Метохији где његови долазе из Лике. Прст судбине га доводи у Суботицу где живи и ради од 1963. године. Писао у младости, али... Перу се враћа у позним годинама.

Објавио три књиге: *Док шетам памћења*, *Верујте*, *Сви сте ви у срцу мом за незаборав* (књига о песницима у акростиху) и преминуле супруге Радмиле *Јецјај растанка*. Око шестстотина песама му је објављено у зборницима и неколико антологија. Добитник је бројних награда и признања. Члан је више Књижевних клубова и удружења.

Захвалан свима са којима се дружио кроз своје путовање ЖИВОТОМ.

РУСКО СРПСКО ПРИЈАТЕЉСТВО

Руско васкрсава – еон памти,
Усхит вере завичајност води,
Сјајем звезда Богољубље пламти,
Крстоносјем хоризонтом броди,
Одзвон јеком, жеђа у слободи.

Српско жуди, праскозорје иште,
Расуте чежње непокор уздаха,
Пркосом у ходу заум прибежиште,
Сев муње пролом грома небокраха.
Крик ноћи, непролаз буткиње плам,
Одјекује недоглед туге, лелека срам.

Пријатељство удвојености – вере
Разиграно коло, суштаства пролог,
Исијава клетва исконом прети,
Јауком кроти трагове жића голог.
Албум сећања путоказ вечности,
Тајне зов, братством одувек веже,
Ехом дозива у сагласју предака,
Љубав крсти дарује чудовреже.
Сапатништво круг непокор даљина
Трајањем песма душама плови,
Вај, мајке отаџбини синове дарују,
Остаје љубав рускосрпска и снови.

Ратко Рале Белич

Родился 2 июля 1941 года. в Трепче в Косово и Метохии, откуда его семья родом из Лики. Палец судьбы привел его в Суботицу, где он живет и работает с 1963 года. Писал в юности, но... Перу возвращается в более поздние годы.

Он опубликовал три книги: *Док памяти*, *Верьте, вы все в моем сердце забываемы* (книга о поэтах в акростихе) и *Прощание с покойной женой Радмилой Жецай*. Около шестисот его стихов были опубликованы в антологиях и нескольких антологиях. Он обладатель многочисленных наград и признаний. Он является членом нескольких литературных клубов и ассоциаций.

Благодарен всем, с кем он общался на протяжении всего своего пути по ЖИЗНИ.

РУССКО-СЕРБСКАЯ ДРУЖБА

Россия воскресает - помнит эон,
Возбуждение веры, патриотизма ведет,
Яркостью звезд горит любовь Божья,
Корабли пересекают перекрестный горизонт,
Звнящая эхом, жажда свободы.

Серб жаждет, жаждет рассвета,
Непослушание тоски разбросало вздохи,
Наперекор на ходу я укрылся,
Молния, гром небесный.
Крик ночи, непроглядное пламя бедра,
Это эхо бесконечной печали, вопиющего стыда.

Дружба двойственности – вера
Игривый раунд, пролог существ,
Светлое проклятье издревле грозит,
Со стоном он укрощает следы оголенного провода.
Альбом воспоминаний путеводитель в вечность,
Тайный зов, братство всегда связывает,
Эхо взывает в родовом согласии,
Любовь крестит и дарует чудеса.
Расстояние непослушания круга общения
Длительность песни плывёт по душе,
Увы, матери отдают сыновей отечеству,
Русско-сербская любовь и мечты остаются.

Ружица Бошковић

Ружица Бошковић рођена Мирчетић (02.11.1971) у Новом Бечеју.

Живи у малом месту Кумане сред банатске равнице.

Љубав према писању настаје -панонски галеб- који лети временом у потрази откривања трена која остају у траговима живота.

Написала књигу песама *Мирис самоће* (2023).

МОЖДА ЈЕ ТО

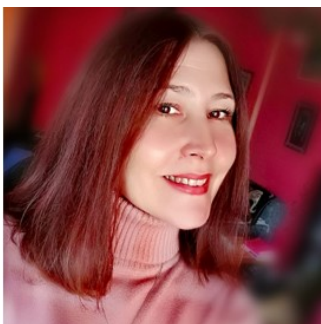
Можда је све то обмана
још један неуспели трик
да састави судбине
на стазама пркоса.
Можда је то река без корита
која тече венама у врелим капима.
Можда је то само лагани лахор
уздах из дубине душе што одкида комаде
одлазећи у беспућа бескраја.
Можда је то можда што нас дели
да живимо у сну а губимо снове
корачајући, заборављајући
у потрази изгубисмо све чак и себе.
Можда никада нећемо сазнати
време отима наду
украдена кап што верно прати
детењи плач у погледу осмеха
да ми корачамо и даље раздојени.

Ружица Бошкович

Ружица Бошкович, урожденная Мирчетич (2 ноября 1971 г.) в Нови-Бечей. Он живет в маленьком городке Кумана посреди банатской равнины. Возникает любовь к письму — паннонская чайка, — которая летит сквозь время в поисках обнаружения мгновений, остающихся в следах жизни. Написал книгу стихов *Запах одиночества* (2023).

МОЖЕТ, ЭТО

Может быть, это все обман
еще один неудачный трюк
слагать судьбы
на путях неповиновения.
Может быть, это река без русла
которая течет по венам горячими каплями.
Может быть, это просто легкий лахор
вздых из глубины души, разрывающий на куски
уходя в бездорожную бесконечность.
Может быть, это то, что нас разделяет
жить во сне и потерять мечты
идти, забывая
в поисках мы потеряли всё, даже самих себя.
Мы, возможно, никогда не узнаем
время крадет надежду
украденная капля, которая верно следует
детский крик относительно улыбки
что мы гуляем и все равно сыты.

Сандра Милошевић

Сандра Милошевић је рођена у Зајечару 1970. године. Завршила је Вишу саобраћајну школу у Земуну, али се није запослила у тој струци. Сертификовани је јога инструктор, заљубљеник у природу и живот. Поезију пише од своје четрнаесте године, а мало озбиљније од 2000. године. Једну песму је објавила у „Развитку”.

ДАНИ

Крећем се
кроз лишајеве и корене.
Светлост пада,
на рубу моје маште.
Презиме се дави
у океану мушкости.
Вири обала, да умири тренутке.
Кризирамо своје битисање
низ камените путе.
Фрагменти безимених сенки,
јецају кроз слапове
напуштених градова.
Шуштање злобе
отвара нам прозоре.
Недођија стара
у вакуму препарирана.
Сви отписани, зрикави
као од мајке рођени.
Симболи пријатељства
преваром се хране.
Свест губи на тежини
Све мање корака има.
Обрушавају се гране бесмисла
док истина полако губи имунитет.
Зато нека око моје орао буде
у овим данима што долазе.

Сандра Милошевич

Сандра Милошевич родилась в Заечаре в 1970 году. Она окончила Высшую автошколу в Земуне, но работать по этой профессии не получила. Он сертифицированный инструктор йоги, любитель природы и жизни. Стихи пишет с четырнадцати лет, а чуть серьезнее — с 2000 года. Одну песню она опубликовала в „Развитко“.

ДНИ

я переезжаю
через лишайники и корни.
свет падает,
на краю моего воображения.
Фамилия тонет
в океане мужественности.
Берег выглядывает, чтобы успокоить моменты.
Мы находимся в кризисе нашего существования
по каменистым дорогам.
Фрагменты безымянных теней,
рыдая сквозь водопад
заброшенные города.
Шорох злобы
открывает нам окна.
Не старей
вакуум подготовлен.
Все списано, громко
как рожденный от матери.
Символы дружбы
они питаются обманом.
Сознание худеет
Шагов становится все меньше и меньше.
Ветки ерунды падают
в то время как истина постепенно теряет свой иммунитет.
Поэтому пусть орел будет вокруг меня
в эти ближайшие дни.

Светлана Илић

Светлана Илић, рођена је 13.06 1948. године у Првом Тунелу код Косовске Митровице, Република Србија. 2019. године издаје прву збирку поезије под насловом *Детелина среће* 2021. године издаје се њена друга збирка поезије под насловом *На платну живота*. У припреми је за издавање и њена трећа збирка поезије. Њене песме су се појављивале у већем броју међународних и домаћих зборника поезије. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању СКОР-а у Нишу, и члан Удружења писаца „Чегар” – Ниш. Добитник је већег броја међународних признања и диплома. Пише родољубиву, љубавну, духовну и поезију за децу. Живи и ствара у Нишу.

НЕЧУЈНО

Нечујно си слетео као лептир,
врата мог срца отворио си лако,
ни сањала нисам да сам нестајала,
полако, гасила се твоја љубав неверна.

Бојама бојим тебе и мене
бојим све што на нас личи,
да и платно од дрхтавих руку цичи.
Оставићу безбојно на тебе да личи,
бистрило се и то сабласно јутро.

У кристално чистој реци
док сам уморно лице умивала
пила сам воду, душом те осећала,
расплетену косу још нисам скупила.

С'ње је падала јутарња роса,
цвеће на пропланке, дивно шаренило,
шумориле су расцветане гране,
сунце се нежно расипало на све стране.

Бистрило се јутро, мазило ме свежином,
док сам се још увек огледала у реци,
у коју боју да те бојим, шта ће ми рећи?
а у мојој души боли рана стара.

Не могу по платну да разносим лажну боју,
замишљам те, прстима шарам,
дал' си завредео да ставим жуту и златну
нечујно си као лептир однео ми душу.

Светлана Илич

Светлана Илич, родилась 13 июня 1948 года в туннеле Први недалеко от Косовской Митровицы, Республика Сербия.

В 2019 году опубликовал свой первый сборник стихов под названием *Клевер счастья*.

В 2021 году выйдет ее второй сборник стихов под названием *На холсте жизни*. Готовится к изданию и ее третий сборник стихов. Ее стихи вошли в большое количество зарубежных и отечественных поэтических сборников.

Он является членом Союза литераторов в отечестве и в рассеянии СКОР в Нише, а также членом Ассоциации писателей „Чегар” - Ниш.

Она обладатель ряда международных наград и дипломов. Она пишет патриотические, любовные, духовные стихи и стихи для детей. Она живет и творит в Нише.

ТИХИЙ

Ты приземлилась бесшумно, как бабочка,
Ты легко открыл дверь моего сердца,
Мне никогда не снилось, что я исчезаю,
медленно твоя неверная любовь угасла.

Я рисую тебя и себя красками
я ненавижу все, что похоже на нас
что даже холст визжит от трясущихся рук.
Я оставлю его бесцветным, чтобы он был похож на тебя,
то призрачное утро тоже прояснилось.

В кристально чистой реке
пока я умывал усталое лицо
Я пил воду, я чувствовал тебя душой,
Я еще не собрала распутанные волосы

Утренняя роса падала с нее,
цветы на полянах, чудесные цвета,
цветущие ветки шумели,
солнце мягко распространилось во всех направлениях.

Утро прояснилось, свежестью меня ласкало,
пока я еще размышлял в реке,
в какой цвет мне тебя покрасить, что они мне скажут?
и в душе моей болит старая рана.

Я не могу размазать по холсту фальшивую краску,
Я представляю тебя, рисую пальцами,
ты не заслужил поставить желтый и золотой
молча, как бабочка, ты забрала мою душу.

Славица Агић

Славица Агић (Влаисављевић) је рођена 1958. године у Бачкој Паланци.

Пише поезију, прозу, афоризме, сатиру и песме и приче за децу. Заступљена је у више десетина зборника, антологија и часописа у земљи и иностранству. Добитник је више награда у земљи и иностранству. Радови су јој превођени на стране језике.

Објавила је збирку поезије *Башта живота*, књигу афоризама *Цвет без мириса* и песме за децу *Разиграни кишобрани*. Члан је више књижевних удружења и клубова. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

БЕСКУЋНИК

Око њега облакодери сиви. И душа сива у њему.
И сиви трамвај прође неки.
Он будан сања, та жеља у њему живи, да
дотакне, осети, мали, бели, јастук меки.
Трачак давно изгубљене жеље,
враћа га у живот мутно и стрепња отупела,
да ли су сва стабла у парку оголела.

Са кишом и ветром који стигоше и
бесне немилеце, скврченог и јадног,
из магловитог га сна буде, бацајући му
ужасну истину у лице. Ти ништа немаш,
а све си им'о црве јадни, остао ти је тај
поглед сиви и стиснути стомак гладни.

Та мисао га за трен ошину,
невидљивим покретом је отера,
да га стид и бол мину.
Настави даље кораком уморним,
са душом и болом суморним .

Подиге поглед - одједном преста тама,
захвално диже очи ка небу,
нестаде стида и срама.
Поглед је ужарено сијао, пружајући
промрзлу руку, у реду за казан -
- а стомак је страшно завијао.

Славица Агич

Славица Агич (Влайсавлевич) родилась в 1958 году в Бачка-Паланке. Он пишет стихи, прозу, афоризмы, сатиру, песни и рассказы для детей. Она представлена в десятках сборников, сборников и журналов в стране и за рубежом. Он лауреат ряда премий в стране и за рубежом. Ее произведения переведены на иностранные языки.

Она опубликовала сборник стихов *Сад жизни*, книгу афоризмов *Цветок без аромата* и стихи для детей *Игривые зонтики*. Она является членом ряда литературных ассоциаций и клубов. Она живет и творит в Бачка-Паланке.

БЕЗДОМНЫЙ ЧЕЛОВЕК

Облака вокруг него серые. И душа в нем серая.
И серый трамвай прошёл мимо.
Он мечтает наяву, это желание живет в нем, да
потрогай, почувствуй, маленькая, белая, мягкая подушка.
Проблеск давно утраченного желания,
возвращает его к жизни, унылой и оцепеневшей от предчувствия,
все деревья в парке голые.

С дождем и ветром, которые пришли и
бушующий негодованием, сморщенный и несчастный,
будит его от туманного сна, бросая его
страшная правда в лицо. у тебя ничего нет
и у тебя есть все черви, остался этот
серый взгляд и напряженный голодный желудок.

Эта мысль убила его в одно мгновение,
невидимым движением он отогнал ее,
что стыд и боль проходят мимо него.
Продолжай усталым шагом,
с мрачной душой и болью.

Он смотрит вверх – вдруг тьма останавливается,
с благодарностью поднимает глаза к небу,
Стыд и стыд исчезают.
Взгляд пылал горячо, протягивая руку
отмороженная рука, готовая к котлу -
- и желудок ужасно завыл.

Славица Барбарић

Славица Барбарић, новинар у пензији, књижевник, рођена је 1952. године у Азањи, у Србији. Завршила је Факултет политичких наука, одсек новинарства, у Београду. Радила је у Радио-новинској установи „Јасеница” у Смедеревској Паланци, где је била новинар, главни и одговорни уредник и директор. Од 1997. године је постала стални дописник Новинске агенције ТАНЈУГ и сарадник Радио Београда. Аутор је књиге *Деца Копоринска* (2010) и *Сестра Коса* (2023). Члан је Удружења новинара Србије (УНС) и Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР). Живи у Смедеревској Паланци.

ЈУРИЈ

Били смо деца, ђаци...
Он Рус, ја Српкиња
Звао се Јуриј Кољенко,
Дописивали смо се.
Не сећам се адресе коју сам нашла
у школском листу, не знам у ком граду је живео.
Послао ми је слику и ја њему своју.
Можда негде одложене школске књиге и свеске
још чувају његова писма...
Он је писао на руском, ја на србском језику
И разумели смо се.
Пријатељство и љубав не познају границе и
језичке разлике, јер се пише срцем!
И сада после педесет и више година желела бих
Јуриј да си жив и здрав, да си срећан и да имаш породицу и потомке
као и ја.
Можда ће једног дана наша деца и уници да се сретну.
Ми нисмо могли...
Причала сам им о теби и пријатељству нашем.
Верујем да можеш тамо далеко, у Русији, где си сад,
Да осетиш у срцу и души да постоји неко
Ко ти шаље мисли пуне љубави, брате мој у Христу!
На дечијим сновима опстаје живот...

Славица Барбарич

Славица Барбарич, журналист на пенсии, писатель, родилась в 1952 году в Азанье, Сербия. Окончила факультет политологии факультета журналистики в Белграде. Она работала в радионовостном учреждении *Ясеница* в Смедеревской Паланке, где была журналистом, главным редактором и директором. С 1997 года она стала постоянным корреспондентом информационного агентства ТАНЮГ и сотрудником Радио Белграда. Она автор книг *Дека Копоринска* (2010 г.) и *Сестра Коса* (2023 г.). Она является членом Ассоциации журналистов Сербии (УНС) и Ассоциации писателей на родине и в рассеянии (СКОР). Он живет в Смедеревской Паланке.

ЮРИЙ

Мы были детьми, студентами...

Он русский, я серб

Звали его Юрий Коленко.

Мы переписывались.

Я не помню адрес, который нашел

в школьной газете я не знаю, в каком городе он жил.

Он прислал мне фотографию, а я отправил ему свою.

Может, школьные учебники и тетради куда-то спрятали?

они до сих пор хранят его письма...

Он писал по-русски, я по-сербски.

И мы поняли друг друга.

Дружба и любовь не знают границ и

языковые различия, ведь написано сердцем!

И сейчас, спустя пятьдесят или более лет, мне бы хотелось

Юрий, что ты жив и здоров, что ты счастлив и что у тебя есть такая же семья и потомки, как я.

Возможно, однажды наши дети и внуки встретятся.

Мы не могли...

Я рассказал им о тебе и нашей дружбе.

Я верю, что ты можешь уехать далеко, в Россию, где ты сейчас находишься,

Чувствовать сердцем и душой, что есть кто-то

Посылающий тебе мысли любящие, брат мой во Христе!

Жизнь держится на детских мечтах...

Слободанка Митровић

Слободанка Митровић рођена је 9. јуна 1982. године у Нишу. По рођењу и вокацији песник, по занимању професор српског језика и књижевности у Првој нишкој гимназији *Стеван Сремац* у Нишу. Поезију пише од другог разреда основне школе. Прву збирку песама објавила је у шестом разреду. Добитница је већег броја књижевних признања, а поезијом је заступљена у многобројним књижевним новинама, часописима, зборницима...

Дипломирала је на Филозофском факултету у Нишу и стекла звање Мастер филолог. Члан је Удружења књижевника Србије од 2011. Године и СКОР-а.

Објављене збирке песама: *Волим, па шта* (1995), *Осмеси срца* (1995), *Душа васионе* (1997), *И срце има срце* (1998), *На крилима лептира* (2001), *Сајам Чуда* (2004), *Пут у Чудо* (2009), *Најсамији самији сам* (2012), *Ујакова књига* (2018), *Белосветски бол* (2021).

НЕХАЈНА ДЕЦА

Киша убија дрво
На извору реке
фабрика олакшава се
Ишчезле биљке
где сте
да савет нам дате
Срећу
у гнезду трулом тражимо
Кисеоник маховином обрастао
Живот и даље тера по нама

Слободанка Митрович

Слободанка Митрович родилась 9 июня 1982 года в Нише. Поэт по рождению и призванию, по профессии профессор сербского языка и литературы Первой Нишской средней школы имени Стевана Сремаца в Нише. Стихи пишет со второго класса начальной школы. Свой первый сборник стихов она опубликовала в шестом классе. Она лауреат ряда литературных премий, а ее стихи представлены во многих литературных газетах, журналах, альманахах...

Она окончила философский факультет в Нише и получила звание магистра филологии. С 2011 года является членом Ассоциации писателей Сербии и СКОР.

Изданы сборники стихов: *Люблю, ну и что* (1995), *Улыбки сердца* (1995), *Душа васионе* (1997), *А у сердца есть сердце* (1998), *На крыльях бабочки* (2001), *Ярмарка Чудеса* (2004), *Путь к чуду* (2009), *Наджсамиджи самиджи сам* (2012), *Книга дяди* (2018), *Белосветский бол* (2021).

НЕЗАБЕДИТЕЛЬНЫЕ ДЕТИ

Дождь убивает дерево
У истока реки
завод облегчает
Исчезнувшие растения
где ты
чтобы дать нам совет
Удачи
ищем в гнилом гнезде
Мшистый кислород
Жизнь все еще преследует нас

Станија Симић-Пљеваљчић

Станија Симић-Пљеваљчић, живи и ствара у Нишу, у Србији. Пише поезију за децу и одрасле, као и кратке прозне форме. Члан је Удружења песника „СКОР” и Удружења песника „Чегар”, Ниш. Објавила је збирку песама за одрасле *Ето то је тако било*, збирку песама за децу *Љубав заувек* и збирку песама и прича за децу и одрасле *Од предака до потомака*.

МАРИЈА

Била је као пролеће,
ма она сама
била је пролеће,
а лепа, као сва лета света.
Имала је зрелост лепе јесени,
а душа
велика као Русија,
Ето,
то је била моја Марија!
А онда...
Онда је одлетела,
високо, високо!

Стания Симич-Плеваличич

Стания Симич-Плеваличич, живет и творит в Нише, Сербия. Пишет стихи для детей и взрослых, а также короткие прозаические формы. Он является членом Ассоциации поэтов „СКОР” и Ассоциации поэтов „Чегар”, Ниш. Издала сборник стихов для взрослых *Это то то е тако било*, сборник песни для детей *Любовь навсегда* и сборник песен и рассказов для детей и взрослых *Од предки потомкам*.

МАРИЯ

Это было похоже на весну,
но она сама
это была весна
и красиво, как все лето в мире.
В ней была спелость прекрасной осени,
и душа
такой же большой, как Россия
там,
это была моя Мария!
А потом...
Потом она улетела,
высоко, высоко!

Тања Трашевић

Тања Трашевић, је рођена 19. 03. 1969. у Нишу. По занимању је професор српског језика и мастер теолог. Члан је удружења писаца „Чегар“ у Нишу и СКОР-а у Нишу. Објавила књигу *Гамбит принцезе Атех* (о „Хазарском речнику“ Милорада Павића), 2003. и збирку песама и кратких прича *Калейдоскоп*, Ниш, 2020. По многобројним зборницима, часописима и листовима има објављене песме, кратке приче и књижевно-научне, као и књижевно-критичке текстове. Има награђене радове (међу наградама и Грамата са конкурса „Белоцветне вишње“ у Бугарској из 2014. године и бројне међународне плакете и признања из Црне Горе, Јужне и Средње Америке и тамошњих држава из 2021, 2022, 2023. и 2024. године). Живи и ради у Нишу, у Србији.

У ЗЕЛЕНОЈ, ЖУТОЈ И ЗЛАТНОЈ БОЈИ

Бојама осећања
мојих према теби,
пребојени су и
моји погледи.
Зелено, жуто и златно
ириса мога
обухватио је
твоје биће и
палетом доживљаја
у космичком ритму
нижем стихове
у зеленој, жутој и златној.
Ходам по облацима
у таласима топлих струја
и бојим хоризонт
у зеленој, жутој и златној.
Речи се нижу као и перле.
Светле написане
у зеленој, жутој и златној.

Таня Трашевич

Таня Трашевич родилась 19 марта 1969 года в Нише. По профессии он профессор сербского языка и магистр богословия. Он является членом ассоциации писателей „Чегар” в Нише и „СКОР” в Нише. Опубликована книга *Гамбит принцессы Атех* (о “Хазарском словаре” Милорада Павича), 2003 г. и сборник стихов и рассказов *Калейдоскоп*, 2020 г. По данным многочисленных альманахов, журналов и журналов он публиковал стихи, рассказы и т. д. литературно-научные, а также литературно-критические тексты. Награжден работами (среди наград и Грамат конкурса „Белая вишня” в Болгарии с 2014 года и многочисленными международными плакетками и признаниями Черногории, Южной и Центральной Америки и их стран с 2021, 2022, 2023 и 2024 годов). Она живет и работает в Нише, Сербия.

В ЗЕЛЕНОМ, ЖЕЛТОМ И ЗОЛОТОМ ЦВЕТЕ

Цвета чувств
мое тебе
также перекрашиваются
мои взгляды.
Зеленый, желтый и золотой
мой ирис
он включил
твое существо и
палитра впечатлений
в космическом ритме
Я опускаю стихи
в зеленом, желтом и золотом цветах.
Я иду по облакам
в волнах теплых течений
и я рисую горизонт
в зеленом, желтом и золотом цветах.
Слова нанизаны, как бусы.
Свет написанный
в зеленом, желтом и золотом цветах.

Хаџи Марина Милутиновић

Хаџи Марина Милутиновић је рођена у Зајечару 1959. год. Оштре ивице свог правничког позива, успева да заобли, заталаса и украси поезијом. Скривите одаје њене душе, литургијским животом окађене, као посебну драгоценост чувају тиху радост ходочшћа по Светој земљи, за стопама и чудима Христовим. Сем тога њена певања надахњује лепота уметности, једноставност природе, али и груби, незадрживи ход свакодневице. Осим у часописима, њене песме благују и самостални живот воде међу корицама књига: *Кошуља од снова* (2008), *Замка за одбегле речи и птице* (2016) и *Господар звука* (2024). Прва је одлуком Министрства културе убројана у наслове предвиђене за обавезан откуп намењен мрежи Народних библиотека Србије, а стихови „Све си премудро створио, Боже”, објављени у другој збирци, обишли су свет на крилима композиције четрнаестогодишњег Хаџи Јакова Милутиновића и ношени гласовима Црквено певачке дружине „Бранко” из Ниша.

ГОСПОДЕ, ПОЗЛАТИ МЕ

Очи су ми златне, плаве,
дубоке и сјајне,
очи су ми лепе, нежне,
очи су ми бескрајне.

Тобом ми се очи злате,
висинама Твојим плаве,
лепотама Твојим дрхтим
ко од нежног ветра траве.

Од дубине и Твог сјаја
језером ми око поста,
по њему Твој бескрај броди,
блаженстава никад доста.

Жедне су ми очи Боже,
прими душу која вапи,
речи своје Ти ми наспи,
пуном чашом Ти ме напи.

Гладне су ми очи Боже,
свега што се тобом дичи,
рукама ми душу вајај,
да на свога Творца личи.

Господе мој златни, плави,
дубоки и сјајни,
Господе мој лепи, нежни,
Господе мој бескрајни.

Хаджи Марина Милутинович

Хаджи Марина Милутинович родилась в Заечаре в 1959 году. Острые грани своей юридической профессии ему удается скруглить, сгладить и украсить поэзией. Потаенные покои ее души, воспламененной богослужебной жизнью, хранят как особое сокровище тихую радость странствия в Святую Землю, следования по следам и чудесам Христа. Кроме того, ее песни вдохновлены красотой искусства, простотой природы, а также суровым, неудержимым темпом повседневной жизни. Помимо журналов, ее стихи процветают и ведут самостоятельную жизнь среди обложек книг: *Рубашка мечты* (2008), *Ловушка для беглых слов и птиц* (2016) и *Мастер звука* (2024). Решением Минкульта первый из них был включен в число изданий, подлежащих обязательной закупке, предназначенных для сети Национальных библиотек Сербии, а стихи *Ты все создал премудро, Боже*, опубликованные во втором сборнике, разошлись по стране. мир на крыльях композиции четырнадцатилетнего Хаджи Якова Милутиновича в исполнении голосов церковного певческого ансамбля „Бранко” из Ниша.

ГОСПОДЬ, СПАСИ МЕНЯ

Мои глаза золотые, голубые,
глубокий и яркий,
мои глаза красивые, нежные,
мои глаза бесконечны.

Мои глаза с тобой золотые,
у Твоих синих высот,
Я дрожу от Твоей красоты
кто от нежного ветра травы.

Из глубины и Твоего блеска
вокруг моего поста,
на нем Твои бесконечные корабли,
счастья никогда не бывает достаточно.

Мои глаза жаждут Бога,
прими плачущую душу,
Твои слова меня усыпили,
Ты напоил меня полным стаканом.

Мои глаза голодны, Боже
все, чем ты гордишься,
вырежи мою душу своими руками,
походить на своего Создателя.

Мой золотой, синий господин,
глубокий и блестящий,
Мой прекрасный, нежный Господь,
Мой бесконечный Господь.

Чедна Радиновић Лукић

Чедна Радиновић Лукић, рођ. Лалић, књижевница, Далматинка, живи у Београду. Поезију пише годинама. Мајка је троје одрасле деце, супруга поморца. Члан је Удружења књижевника Србије и Потпредседник Надзорног одбора Удружења књижевника Србије. Добила је престижну награду *Business Women* за 2022. годину у категорији књижевности. Добитница је Златне повеље Савеза књижевника у отаџбини и расејању за свој рад. Њена трећа збирка поезије Реминисценција епизодних носталгија добила је престижну награду „Књижевно перо” у Хрватској, као најбоља збирка поезије за 2019. године ван хрватског подручја, а њена пета збирка је добила такођер престижну награду Књига године, награда *Милорад Калезић*, за 2022. годину. Песма *Жена*, из збирке Рефлексија једног танга, добила је прву награду на конкурс града Панчева. Три њене песме штампане су у Антологији српских песника рођених у периоду 1946–1996. год. Песме су јој штампане у разним зборницима и антологијама, а превођене су на бугарски, мађарски, француски и енглески језик. На Београдском сајму књига 2018. године добила је признање за рад од Удружења писаца *Поета*, као и признање за допринос афирмацији писане речи од Књижевног салона *Стенка*. Фокус радио јој додељује 2022.године награду за ту годину *Business women award*. Престижна награда *Оскар* у категорији за културу и књижевност додељена јој је у мају 2023 за ту годину. Добитник је два пехара за 2019. И 2022. годину као председник најуспјешнијег огранка, огранак Београд, од Савеза књижевника у отаџбини и расејању.Члан Удружења књижевника Црне Горе. У јануару 2024 добила престижну награду Удружења књижевника Србије *Светосавско благодарје*. Издала пет збирка поезије и књигу прозе.

МОЋ

Саломиле се даљине, туђине,
и сва безазлена општења,
симболично ритуално
инструментализовање,
културолошки образовано.
Моћ пољупца, тог људског чина
за двоје,
принципе сличности ствара.
Ужици у самоћи,
и свемоћни одблесци духа уз
рашчаравање света,
док моћ ослања се на врсту
доживљаја.
Моћ пољупца,

опасност за тело и
душу,
шаховска табла даме и шетача...
Будност непрекидна,
симболичка веза двопека, барута и
ограде снежне,
истински уживају у резултатима
заводничке вештине,
уз хулећивости разне.
Шах је табла, табла је шах.
Лавиринтски пуч, кроз магновења,
боја разних,
ласкаве намере склоништа за
године будуће.
Све је то пољупца руком
закривено, све је то моћ.

Чедна Радинович Лукич

Чедна Радинович Лукич (род. Лалич, писатель, далматинец, живет в Белграде. Он пишет стихи уже много лет. Она мать троих взрослых детей, жена моряка. Он является членом Ассоциации писателей Сербии и вице-президентом наблюдательного совета Ассоциации писателей Сербии. Она получила престижную премию „Деловая женщина” за 2022 год в категории „Литература”. За свое творчество она награждена Золотой Хартией Союза литераторов в отечестве и в рассеянии. Ее третий сборник стихов „Воспоминание об эпизодической ностальгии” получил престижную награду „Литературное перо” в Хорватии как лучший сборник стихов 2019 года за пределами Хорватии, а ее пятый сборник также получил престижную премию „Книга года” - премию Милорада Калезича за 2022 год. Песня „Женщина” из сборника „Отражения танго” получила первую премию на конкурсе города Панчево. Три ее стихотворения были напечатаны в Антологии сербских поэтов, родившихся в 1946-1996 годах. год Ее стихи публиковались в различных сборниках и антологиях, переводились на болгарский, венгерский, французский и английский языки. На Белградской книжной ярмарке в 2018 году она получила признание за свой труд от Ассоциации поэтов-писателей, а также признание за вклад в утверждение письменного слова от книжной ярмарки „Стенка”. В 2022 году радио „Фокус” наградило ее „Премией деловой женщины”. Престижная премия „Оскар” в номинации „Культура и литература” была вручена ей в мае 2023 года за этот год. Она завоевала два кубка за 2019 и 2022 годы как президент самой. успешное отделение Белградского отделения Ассоциации писателей на родине и в рассеянии. Член Ассоциации писателей Черногории. В январе 2024 года получила престижную награду Ассоциации писателей Сербии. Издала пять сборников стихов и. книга прозы.

ВЛАСТЬ

Расстояния, чужие,
и все безобидные половые сношения,
символический ритуал
инструментализация,
культурно образованный.
Сила поцелуя, этого человеческого
поступка
на двоих
творит принцип подобия.
Радости одиночества,
и всемогущие вспышки духа с
разочарование в мире
тогда как власть зависит от типа
опыта.
сила поцелуя,
опасность для организма и
душа,

шахматная доска королев и коней...
Постоянная бдительность,
символическое соединение двух
частей, пороха и
снежные заборы,
им действительно нравятся
результаты
навыки соблазнения,
с различными богохульствами.
Шахматы – это доска, доска – это
шахматы.
Переворот в Лабиринте, посредством
заклинаний,
разные цвета,
лестные намерения приютить
будущие годы.
Он поцеловал все это рукой
завуалировано, это все сила.

**РУСИЈА
РОССИЯ**

Аксинья Новицкая

Родилась 25.10.1980. Сейчас работает преподавателем английского и испанского языков.

Стихи Аксиньи регулярно печатают в изданиях города Жуковского, а также в сборниках поэзии современных авторов, переводятся на другие языки. Аксинья участвует в проектах перевода поэзии на русский язык, являясь яркой поклонницей стихотворного литературного перевода.

Выпустила авторский сборник поэзии в 2021 и сейчас готовит к выпуску еще двух сборников.

Член Союза Писателей России. Организатор русскоязычных литературных встреч в городе Нови Саде.

Я девочка ждуд от меня волос
Длинных как луч во тьму,
Ждуд что когда все идет под откос
Нежностью обниму,

Ждуд что мой ангельский голосок
Будет во сне вести,
Ждуд что мудрости есть росток,
Заблудшего чтоб спасти,

Счастья, смирения ждуд, любви,
Терпения, искр, огня...
Но бьется с рожденья в моей крови
О-сво-бо-дима-ня.

Дай мне вдохнуть, утолить печаль,
Взглядом вобрать небосвод:
То что сегодня тебе причал —
Радость моих свобод.

Аксиниа Новитскаиа

Рођен 25.10.1980. Тренутно ради као професор енглеског и шпанског језика. Аксињине песме се редовно објављују у публикацијама у граду Жуковском, као и у збиркама поезије савремених аутора и преводе се на друге језике. Аксиниа учествује у пројектима за превођење поезије на руски, као велики љубитељ поетског књижевног превођења.

Своју збирку поезије објавила је 2021. године, а сада се спрема да објави још две збирке.

Члан Савеза писаца Русије. Организатор рускојезичких књижевних сусрета у граду Новом Саду.

Ја сам девојка која од мене очекује косу
Дугу као зрак у тами,
То очекуј када све крене низбрдо
загрићу те нежношћу,

Чекају мој анђеоски глас
Водиће у сну,
Чекају да никне мудрост,
Да спасе изгубљене

Очекују срећу, понизност, љубав,
Стрпљење, варнице, ватру...
Али то ми куца у крви од рођења
Пу-сти ме.

Пусти ме да дишем, угасим тугу,
Узмите у небо својим погледом:
Шта те је данас проболо -
Радост мојих слобода.

Александр Ерёмин

Родился в 1966 году в станице Пластуновская Краснодарского края. Окончил Краснодарский техникум (ныне колледж) электронного приборостроения по специальности «техник-метролог».

Сейчас живу в селе Дивеево Нижегородской области, работаю промышленным альпинистом.

Публиковался в альманахах Российского союза писателей и международных сборниках Молодёжного союза писателей.. Награждён звездой „Наследие” 2-ой и 3-ей степени, медалями „Георгиевская лента 250 лет”, „Антон Чехов 160 лет”, „Анна Ахматова 130 лет”, „Сергей Есенин 125 лет”, „Иван Бунин 150 лет”, „Афанасий Фет 200 лет”, „Николай Некрасов 200 лет”, „Федор Достоевский 200 лет”, „Святая Русь”, „Марина Цветаева 130 лет”, „Максим Горький 155 лет”, „Просветители Кирилл и Мефодий”, „Александр Пушкин 225 лет”.

Библиография: „История одной любви”, 2013.

СВОБОДА

Свобода есть – любить и верить,
И есть свобода – зло творить.
Одна свобода – в вечность двери,
Другая – дьявольская пруть.

И гибнет мир греха в оковах,
Не видя к Свету путь из тьмы
И, как в тюрьме, в своих законах
Влачат жизнь жалкую умы.

Закрыто сердце их для Бога
И их душа во тьме слепая,
И потому их жизнь убога,
И не ведёт на Свет тропа.

И прозябают так народы
И топят хрупкий мир в крови,
Не зная истинной свободы
Во Свете Божией любви.

А так для счастья мало надо:
Принять лишь Бога всей душой
И стать душой душистым садом,
Благоухающим мольбой!

И Всемогущий Бог всемогущ
Свой сохранить от бед народ:
Ведь Он – любви всемогущей
Ливень
И Он – благих свобод Восход!

Александар Еремин

Рођен 1966. године у селу Пластуновскаја, Краснодарска територија. Завршио је техничку школу у Краснодару (сада колеџ) електронске инструментације са звањем техничара метрологије.

Сада живи у селу Дивеево, област Нижњи Новгород, и ради као индустријски пењач.

Објављено у алманасима Руског савеза писаца и међународним збиркама Омладинског савеза писаца. Одликован звездом „Наслеђе“ 2. и 3. степена, медаљама „Лентка Светог Георгија 250 година“, „Антон Чехов 160 година“, „Ана Ахматова 130 година“, „Сергеј Јесењин 125 година“, „Иван Буњин 150 година“, „Афанаси Фет 200 година“, „Николај Некрасов 200 година“, „Фјодор Достојевски 200 година“, „Света Русија“, „Марина Цветаева 130 година“, „Максим Горки 155 година“, „Просветитељи Тирило и Методије“, „Александар Пушкин 225 година“.

Библиографија: „Прича о једној љубави“, 2013.

СЛОБОДА

Постоји слобода - волети и веровати,
И постоји слобода да се чини зло.
Једна слобода су врата у вечност,
Друга је ђавоља окретност.

И свет греха гине у оковима,
Не видећи пут ка Светлости из таме
И, као у затвору, у својим законима
Умови вуку јадан живот.

Њихова срца су затворена за Бога
И њихова душа је слепа у таме,
И зато је њихов живот јадан,
А пут не води ка Светлости.

И тако народи вегетирају
И утопити крхки свет у крви,
Не познавајући праву слободу
У Светлости љубави Божије.

И зато вам не треба много да бисте
били срећни:

Прими само Бога свом душом
И постани мирисна башта својом
душом,
Мирисна молитва!

А Свемогући Бог је свемоћан
Спасите свој народ од невоља:
На крају крајева, Он је свемоћни
пљусак љубави
И Он је Излазак сунца добрих
слобода!

Александр Кабишев

Кабишев Александр Константинович (К.А.К.) - Президент Молодежного Союза Писателей (МСП). Член-академик МАРЛИ. Поэт и писатель, основатель нового направления в литературе и искусстве – чоизма. Основатель и руководитель международного творческого и культурного проекта „DEMO GOG”, главный редактор журнала „ЧЕЛОВЕЧЕСТВО” (HUMANITY), автор сборника рассказов „НОЧНОЙ КОШМАР”, сборника стихотворений „ТАНЕЦ ПОЭЗИИ”, романа „КРАСНЫЙ КОРАЛЛ”. Куратор и организатор сборников современной прозы и поэзии „КРЕМНИЕВЫЙ ВЕК” (2 тома), сборника „ШЕПОТ НА ВЕТРУ”, первого российско-вьетнамского сборника „РАССВЕТ”, первого российско-сербского сборника „ДРУЖБА”. Режиссёр документального фильма о благотворительности „ECLF”. Основатель и наставник проекта на мировой рекорд – ГИПЕРПОЭМА (HYPERPOEM). Член Российского Союза писателей. Член Союза Писателей Северной Америки. Соавтор многих сборников и публикаций в журналах и интернет СМИ. Ряд его авторских произведений переведен и опубликован на испанском, арабском, итальянском, вьетнамском, французском, английском, хинди, португальском, сербском, греческом, тагальском и других языках (Россия, город Санкт-Петербург).

СВОБОДА БЫТЬ ЧЕЛОВЕКОМ

Ну, здравствуй, милый человек,
Который ищешь ты уж век
Свободы блеклые следы,
Прочь убегая от беды...

Ты часть Вселенной, часть Земли,
Законы чьи, хоть и немые,
Но подавляют жизнь твою,
Ведя лишь к смерти, в пустоту...

Кругом наш мир полон цветов,
Нейтральных, взятых из основ,
Им все равно, что ты живешь,
Как бесконечность тут поймешь?

Все изменилось, что потом?
Ответов также нет, притом...
Один ты – точка в пустоте,
Лишь до и после, как во сне.

Где тут свобода? Выход есть?
Давно всех книг не перечешь,
Одно решенье – выбирай!
Сам в жизнь свою мечту вплетай!

Пускай ты просто человек,
Не нужно вдруг пускаться в бег,
Когда – ответ: только сейчас,
Живи и мысли среди нас!

Александар Кабишев

Кабишев Александар Константинович (КАК) - председник Уније младих писаца (МСП). Академик члан МАРЛИ. Песник и писац, зачетник новог покрета у књижевности и уметности – Цхоизма. Оснивач и директор међународног креативног и културног пројекта „ДЕМО ГОГ”, главни и одговорни уредник часописа „ХУМАНИТИ”, аутор збирке приповедака *Ноћна мора*, збирке песама *Плес поезије*, роман *Црвени корал*. Кустос и приређивач збирки савремене прозе и поезије „СИЛИКОНСКО ДОБА” (2 тома), збирке „ШАПАЊЕ У ВЕТРА”, прве руско-вијетнамске збирке „ЗОРА”, прве руско-српске збирке „ПРИЈАТЕЉСТВО”. Режијер документарног филма о добротворној организацији „ЕЦЛФ”. Оснивач и ментор пројекта светског рекорда – *ХИПЕРПОЕМ*. Члан Савеза руских писаца. Члан Савеза писаца Северне Америке. Коаутор многих збирки и публикација у часописима и онлајн медијима. Већи број његових оригиналних дела преведен је и објављен на шпанском, арапском, италијанском, вијетнамском, француском, енглеском, хинди, португалском, српском, грчком, тагалашком и другим језицима (Русија, Санкт Петербург).

СЛОБОДА БИТИ ЧОВЕК

Па, здраво, драги човече,
Које си тражио вековима
Избледели трагови слободе,
Бежећи од невоље...

Ти си део Универзума, део Земље,
чији закони, иако ћуте,
Али они потискују твој живот,
Води само у смрт, у празнину...

Свуда наш свет је пун цвећа,
Неутрално, преузето из основа,
Није их брига шта живиш
Како овде разумете бесконачност?

Све се променило, шта онда?
Такође нема одговора, штавише...
Ти си једини тачка у празнини,
Само пре и после, као у сну.

Где је ту слобода? Има ли излаза?
Прошло је много времена откако
сам прочитао све књиге,
Једна одлука - бирај!
Уткајте свој сан у живот!

Нека будеш само особа
Нема потребе да изненада почнете
да трчите,
Када – одговор је: управо сада,
Живи и мисли међу нама!

Александр Клюквин

Клюквин Александр Сергеевич. Родился 24.11.1979 в Выборге. С 2008 по 2009 годы жил в Петербурге. Печатался в изданиях „Русская строка“, „Поэзия северной столицы“, „Российский колокол“, „Аврора“, „Параллели судеб“, „Антология русской литературы XXI века“, „Наследие“, „Евразия“ (международное), “Dovlatoff” (международное). В рамках проекта „Dovlatoff“ приглашался для декламации своих произведений в Карнеги-холл (Нью-Йорк, США). Член Ленинградского Рок-Клуба, член Клуба Песни „Высота“, член Российского союза писателей, член Творческого Объединения „Синий мост“. Многократный лауреат 1-й и 2-й степеней международного музыкально-поэтического конкурса „Рассвет над Петербургом“. Лауреат 1-й степени всероссийского литературного конкурса „На благо Родины“. Финалист и серебряный призёр международного музыкально-поэтического конкурса „Есть только музыка одна“ им. Дмитрия Симонова. Министерством обороны России, Министерством просвещения России, Министерством культуры России и Российской государственной библиотекой награждён почётной медалью „За поддержку и участие в патриотическом движении“.

ВТОРАЯ МОЛОДОСТЬ

(Это всегда свобода)

Ну, здравствуй, вторая молодость!

Дай я тебя обниму!

Жизнь без тебя со мной ссорилась,

била ключом...по уму!

Где же ты шастала, милая?

С кем разделяла экстаз?

Я, пустоту сублимируя

в стих, воскрешался не раз!

Воля стояла на паперти

о вдохновеньи моля!

Души толпы были заперты,

морок стоял у руля!

Сколько же было возможностей,
но не хватало тебя!

Глупые правила гордости
маяли, душу губя!

Ты всё такая же смелая,
хоть и прошло столько лет!

Сколько ещё недоделали
ты и твой глупый клевет!

Значит вернёмся в далёкие
полные радости дни,
где ожидают нас лёгкие
вер и надежд корабли!

Ну и любовь, разумеется,
ждёт не дожждётся меня,
мыслями светлыми греется,
вечные тайны храня!

Александар Кљуквин

Клиуквин Александар Сергејевич. Рођен 24. новембра 1979. у Виборгу. Од 2008. до 2009. живео је у Санкт Петербургу. Објављивао у публикацијама „Руска линија”, „Поезија северне престонице”, „Руско звоно”, „Аурора”, „Паралеле судбина”, „Антологија руске књижевности 21. века”, „Наслеђе”, „Евроазија” (међународни), „Dovlatoff” (међународни). У оквиру пројекта „Dovlatoff” је позван да рецитује своја дела у Карнеги холу (Њујорк, САД). Члан Лењинградског рок клуба, члан Клуба песме „Висина”, члан Руског савеза писаца, члан Креативног удружења „Плави мост”. Вишеструки лауреат 1. и 2. степена међународног музичко-поетског такмичења „Зора над Санкт Петербургом”. Лауреат 1. степена Сверуског књижевног конкурса „У корист Отаџбине”.

Финалиста и освајач сребрне медаље међународног музичко-поетског такмичења „Постоји само једна музика” названог по Дмитрију Симонову. Одликован је почасном медаљом „За подршку и учешће у патриотском покрету” од Министарства одбране Русије, Министарства просвете Русије, Министарства културе Русије и Руске државне библиотеке.

ДРУГА МЛАДОСТ

(Увек је слобода)

Па здраво, друга младост!
Пусти ме да те загрлим!
Живот без тебе се свађао са мном,
био у пуном јеку...на памет!

Где си била, душо?
Са ким сте делили екстази?
Ја, сублимирајући празнину
у стиху, не једном васкрсао!

Вил је стајао на трему
Молим се за инспирацију!
Душе гомиле биле су закључане,
Тама је била на челу!

Колико је било прилика?
али недостајао си ми!

Глупа правила поноса
мучили су се, упропаштавајући
своје душе!

И даље си храбар
иако је прошло толико година!
Колико је још недовршено
ти и твој глупи слуга!

Па да се вратимо у далеку
прошлост
дани пуни радости,
где нас чекају плућа
бродови вере и наде!

Па, љубав, наравно,
једва чекам на мене,
греје се светлим мислима,
чувајући вечне тајне!

Александр Лепик

Поэт, певец, ведущий, организатор музыкально-поэтических мероприятий. Родился и живу в Санкт-Петербурге! Пишу стихи и песни с 12 лет. Автор сборника стихотворений „ПроСТОВеликоЛЕПШЕ“. Активно публикуюсь в совместных сборниках поэзии. Участник и лауреат множества всероссийских и международных конкурсов Поэзии и Чтения. Активный деятель различных всероссийских литературных сообществ. Принимаю участие в концертах и фестивалях, посвященных авторской и классической Поэзии.

Во всевозможных частностях реальности
Летают щепки сломанных констант.
Разумность быстро движется к фатальности,
Хотя порой ведёт себя, как франт.

Находят вещества преобразования
В реакциях, которым нет числа.
И даже правде ложь и возражения
Под ноги сыпят в гнев силе зла.

Выносят всюду приговоры модные
За повседневность в выборе одежд.
Кружат по небу призраки погодные,
Вселяя бунт в незыблемость надежд.

Сменяются в веках цивилизации,
Народности и главы государств.
Подвержены великой трансформации
Потоки и соблазнов, и мытарств.

С теориями множатся религии.
Вступают в споры, как в предсмертный бой,
Не верящие в твёрдость и в сизигии
С уверенными и с самой судьбой.

Но правых нет в исканьиокаянного,
Хоть космос чёрный утопи в крови.
Нет ничего стабильно постоянного
На свете, кроме искренней любви.

Александар Лепик

Песник, певач, водитељ, организатор музичких и песничких догађаја. Рођен је и живи у Санкт Петербургу! Поезију и песме пише од своје 12. године. Аутор збирке песама *Једноставно велики лепи*. Активно објављује у заједничким збиркама поезије. Учесник и лауреат многих сверуских и међународних такмичења поезије и читања. Активан у разним сверуским књижевним заједницама. Учествује на концертима и фестивалима посвећеним оригиналној и класичној поезији.

У свим могућим деловима стварности
Комадићи сломљених константи лете.
Разум брзо иде ка фаталности,
Иако се понекад понаша као кицош.

Проналажење супстанци трансформације
У реакцијама којих је безброј.
Па чак и истина лажи и приговори
Силе зла се у гневу слијевају под ноге.

Модне пресуде се доносе свуда
За свакодневни живот у избору одеће.
Временски духови круже небом,
Уливање бунта у неповредивост наде.

Промењено у вековима цивилизације,
Народи и шефови држава.
Предмет велике трансформације
Потоци искушења и искушења.

Религије се множе са теоријама.
Улазе у свађе као у самртну битку,
Они који не верују у тврдоћу и сизигију
Са самоувереним и са самом судбином.

Али нема десничара у потрази за покајником,
Барем утопите црни простор у крви.
Ништа није стабилно
У свету, осим искрене љубави.

Алёна Митина

Поэт-песенник, прозаик, бард. Автор детской книжки-раскраски, 5 сборников стихов и малой прозы, имею более 40 песен - пишу на русском и родном мне коми языках. Член Российского союза писателей, Союза деятелей культуры и искусства, Международной Ассоциации писателей, рижского клуба любителей поэзии, музыки и живописи „Созвездие” (г. Рига, Латвия), литературного объединения „У камелька” (РК, г. Сыктывкар). Публикации в СМИ, участие в различных российских и международных музыкально-поэтических конкурсах, в более 80 коллективных альманахах, сборниках и журналах.

НЕ СУДИ

Оставив злобу за порогом,
Прости всех тех, кто был любим,
Кто виноват был! Перед богом
Ты сам уж больше не судим!
Своим поступкам не судья?
Здесь не собрание, не вече,
Избавь нас нынче от нытья,
И все решится: чёт иль нечет!

Ты можешь миру дать отпор,
Врага назвать сегодня другом,
А можешь выстроить забор
Вокруг себя – коль ты запуган!

А можешь так: кругом кресты,
Вся жизнь – война и карты биты,
Кричать на всех до хрипоты,
Что жизнь - бардак и с жизнью
квиты!

Оставив злобу за порогом,
Прости всех тех, кто был любим,
Кто виноват был! Перед богом
Ты сам уж больше не судим!
Своим поступкам не судья?
Здесь не собрание, не вече,
Избавь нас нынче от нытья,
И все решится: чёт иль нечет!

Алена Митина

Текстописац, прозни писац, бард. Аутор дечије бојанке, 5 збирки поезије и кратке прозе, имам више од 40 песама - пише на руском и на свом матерњем коми језицима. Члан Руског савеза писаца, Савеза културних и уметничких радника, Међународног удружења писаца, Ришког клуба љубитеља поезије, музике и сликарства „Сазвежђе” (Рига, Летонија), књижевног удружења „Код огњишта” (РК, Сиктивкар). Публикације у медијима, учешће на разним руским и међународним музичким и песничким конкурсима, у више од 80 колективних алманаха, збирки и часописа.

НЕ СУДИ

Остављајући бес на вратима,
Опрости свима онима који су били
вољени
Ко је био крив? Пред Богом
Ви сами више нисте осуђени!
Зар нисте сами судија својих
поступака?
Ово није састанак, није вече,
Поштеди нас данас кукања,
И све ће бити одлучено: парно или
непарно!

Можете се борити против света
Назови свог непријатеља
пријатељем данас,
Можете ли да направите ограду?
Око вас – пошто сте застрашени!

Или можете учинити ово: крстови
су свуда окол,
Сав живот је рат и карте се туку,
Вриштати на све док не промукли,
Тај живот је наред и живот је
уједначен!

Остављајући бес на вратима,
Опрости свима онима који су били
вољени
Ко је био крив? Пред Богом
Ви сами више нисте осуђени!
Зар нисте сами судија својих
поступака?
Ово није састанак, није вече,
Поштеди нас данас кукања,
И све ће бити одлучено: парно или
непарно!

Алина Саитгалеева

Алина Саитгалеева родилась 9 октября 1992 года в Калининграде. Где и живу. Писала давно осознанно написала в 2009 году училась в колледже филиале РАНХИГС Российская Академия Народного хозяйства и государственной службы. Гостиничное дело.

И пишу стихи и прозу, а также рисую я больше самоучка. Рисую больше шаманизм. Мне нравится рисовать и писать стихи мистику, философию о жизни про море. Увлекаюсь Скандинавской мифологией нравится Буддизм, философия и Религиоведение. Люблю животных собак и кошек. Также нравится таро, руны и эзотерика.

Жила богиня Фрейя на острове Ванхейм, среди лесов. У нее на опушке был дом с огромным райским садом. Домик на опушке принадлежал светловолосой девушке, которая часто собирала букеты и дарила их знатым воинам и викингам.

Викинги часто приплывали на своих парусах к острову, где жила Фрейя. Они просили ее помочь найти хороших невест, так как она была богиней любви. Фрейя часто наряжалась в длинные платья и помогала им в этом деле.

И вот однажды в Ванхейм к Фрейе приплыл один знатный викинг. Он принес с собой подарки - мёд и ожерелье из янтаря. У викинга были большие чёрные крылья, и он искал хорошую невесту, но так и не мог найти. В земных женщинах он разочаровался, потому что они всегда говорили ему: „Тебя дома нет, всегда уплываешь на своём корабле, плаваешь по морям и океанам”. Он рассказал все это Фрее со слезами на глазах.

Фрея выслушала его и успокоила, сказав: ”Не отчаивайся, ты встретишь свою невесту. Она будет белокрылой, и твои чёрные крылья не испугают ее. Она всегда будет заботиться о тебе и прижимать к груди. С ней ты сможешь плыть по морям и океанам. У неё будут тёмные волосы и большие белые крылья. Она будет нежной и страстной, желанной и любимой, ласковой как кошка”.

В саду к Фрее приласкался один котенок, которого она поглаживала, продолжая разговор с викингом. Затем Фрея подарила викингу ожерелье из кости оленя и букет из райских цветов. Викинг, надеясь встретить даму своего сердца, уплыл с острова. Он мечтал о встрече с той белокрылой и тёмноволосой женщиной, о которой говорила Фрея.

И так, викинг отправился в дальнейшее морское плавание, и его звали Лундвар - воин священного леса в переводе с скандинавского языка. Лундвар имел много наград за свои сражения и битвы. Он часто бывал в гостях у разных богинь, включая Фрею, Хель, Гекату и Морриган. Он с радостью дарил им подарки.

Лундвар плавал в поисках богини и ведьмы в одном лице, о которой предсказывала Фрея. Он искал ее на небесах, где сияла луна, и изучал созвездия. Но так и не смог найти ее. У Лундвара были чёрные крылья, но это не отталкивало богинь, потому что у него была чистая и ангельская душа. Он часто посещал шаманов у костра, любил бубны и танцы, и был очень мудрым.

Лундвар был оборотнем и по ночам превращался в волка. Он часто приплывал на берега лесов, где он мог быть человеком днем. Его многие земные женщины не понимали из-за его страсти к морским путешествиям, и он за них проливал много слез. Но зато его страстно любили неземные богини.

Когда Лундвар путешествовал по морям и океанам, он заглянул на греческий остров и был встречен самой Гекатой у древнего храма. Геката встречала его с танцами в руках змей и окруженными волками. Луна светила на небе, и тропы светились. Духи спускались по ним и танцевали с Гекатой.

Лундвар заговорил и сказал: „О, милая Геката, я не могу встретить свою богиню. Я всегда вижу ее только в созвездии. Хоть я был у Фреи и заплывал к тебе, все говорят, что скоро я найду ее, но я так и не вижу ее на земле”.

Геката ответила: „Странник, скоро ты увидишь свою богиню. Спустись по лунной тропе, и увидишь ее с длинными и темными волосами и белыми ангельскими крыльями до пола”.

Геката улыбнулась и проводила странника до корабля. Лундвар поцеловал Гекату в губы и отправился дальше в поисках своей богини.

Алина Саитгалеева

Алина Саитгалеева је рођена 9. октобра 1992. године у Калињинграду где и сада живи. Пише одавно, пише од 2009. Студирала је на факултету „РАНХИГС” Руске академије народне привреде и јавне управе. Хотелско пословање. Пише поезију и прозу, али и црта, више је самоука. Црта више шаманизма. Воли да црта и пише песме о мистицизму, филозофију о животу, о мору. Занима је скандинавска митологија и воли будизам, филозофију и веронауку. Воли животиње, псе и мачке. Такође воли тарот, руне и езотерику.

Богиња Фреја је живела на острву Ванхајм, међу шумама. Имала је кућу на ивици шуме са огромном баштом у рају. Кућа на ивици припадала је светлокосој девојци која је често скупљала букете и поклањала их племенитим ратницима и Викинзима.

Викинзи су често пловили својим једрима до острва на коме је живела Фреја. Замолили су је да помогне у проналажењу добрих невеста, пошто је била богиња љубави. Фреја се често облачила у дугачке хаљине и помагала им у овом питању.

А онда је једног дана племенити Викинг отпловио у Ванхајм да посети Фреју. Са собом је донео дарове – мед и ћилибарску огрлицу. Викинг је имао велика црна крила и тражио је добру невесту, али није могао да је нађе. Био је разочаран у земаљске жене, јер су му увек говориле: „Ниси код куће, увек отпловиш на свом броду, пловиш морима и океанима.” Све је то испричао Фреји са сузама у очима.

Фреја га је саслушала и уверила га говорећи: „Не очајавај, сретћеш своју невесту. Биће белокрила, а твоја црна крила је неће уплашити. Увек ће се бринути о теби и држати те на својим грудима. Са њим можете пловити преко мора и океана. Имаће тамну косу и велика бела крила. Биће нежна и страствена, жељена и вољена, нежна као мачка.”

У башти, Фреји је пришло једно маче, које је погладила док је наставила разговор са Викингом. Фреја је тада дала Викингу огрлицу од јелење кости и букет рајског цвећа. Викинг је, надајући се да ће срести даму свог срца, отпловио са острва. Сањао је да упозна ону белокрилу и тамнокосу жену о којој је Фреја говорила.

И тако, Викинг је кренуо на далеку поморску пловидбу, а звао се Лундвар - преведен са скандинавског језика - ратник свете шуме. Лундвар је имао

много награда за своје битке и битке. Често је посећивао разне богиње, укључујући Фреју, Хел, Хекату и Мориган. Са радошћу их је даривао.

Лундвар је пловио у потрази за богињом и вештицом у једној особи, о којој је Фреја предвидела. Тражио ју је на небесима, где је сијао месец, и проучавао сазвежђа. Али нисам могао да је нађем. Лундвар је имао црна крила, али то није одбијало богиње, јер је имао чисту и анђеоску душу. Често је посећивао шамане око ватре, волео је бубњеве и плес и био је веома мудар.

Лундвар је био вукодлак и ноћу се претварао у вука. Често је допловио до обала шума, где је дању могао бити човек. Многе земаљске жене нису га разумеле због његове страсти за морским путовањима и он је за њима пролио много суза. Али су га страсно волеле неземаљске богиње.

Када је Лундвар путовао преко мора и океана, погледао је једно грчко острво и срела га је сама Хеката у древном храму. Хеката га је срела како плеше у рукама змија и окружена вуковима. Месец је сијао на небу и путеви су сијали. Духови су се спустили на њих и заиграли са Хекатом.

Лундвар је проговорио и рекао: „О, драга Хекате, не могу да упознам своју богињу. Увек је видим само у сазвежђу. Иако сам посетио Фреју и пливао до тебе, сви кажу да ћу је ускоро наћи, али је још увек не видим на земљи.”

Хеката је одговорила: „Лутачу, ускоро ћеш видети своју богињу. Идите низ лунарну стазу и видећете је са лугом, тамном косом и белим анђеоским крилима која сежу до пода.

Хеката се осмехну и отпрати луталицу до брода. Лундвар је пољубио Хекату у усне и отишао даље у потрагу за својом богињом.

Анастасия Купряшова

Купряшова Анастасия. 30 лет. Живу и работаю в Санкт-Петербурге. Училась на учителя истории и английского языка, но им не стала. Пишу стихи и прозу. Увлекаюсь художественными переводами с английского языка на русский. Люблю читать вслух стихи других авторов.

Сторона А

Случилось то, чего не ждали,
Из памяти что не стереть:
Обманом голубя поймали.
Хотел он в небо улететь.

Надежды не было, но вдруг
Хозяин отодвинул сетку...
Второй, четвёртый, пятый круг,
И голубь вновь вернулся в клетку.

Сторона В

Жар-птица

Мы были такими свободными.
Летели до самого облака,
Рано, едва рассвело.
Теперь же уставшие, грузные,
С боками и толстыми пузами,
Не то, что не сможем до облака,
Без лифта уже тяжело.

И всё же, ночами бессонными
Мы ждём, что за шторами
тёмными,
Пока не начнёт светать,
Как чудо и словно жар-птица,
К нам кто-то в окно постучится
И снова научит летать.

Анастасиа Куприасхова

Куприасхова Анастасиа. 30 година. Живи и ради у Санкт Петербургу. Студирала је за наставника историје и енглеског, али то није постала. Пишем поезију и прозу. Занимају је књижевни преводи са енглеског на руски. Воли да чита песме других аутора наглас.

Страна А

Десило се нешто неочекивано
Шта се не може избрисати из меморије:
Голуб је ухваћен преваром.
Хтео је да полети у небо.

Није било наде, али одједном
Власник је померио мрежу...
Други, четврти, пети круг,
И голуб се опет вратио у кавез.

Страна Б

ЖАР-ПТИЦА

Били смо тако слободни.
Летели смо право до облака,
Рано је, тек зора.
Сада уморан, гојазан,
Са боковима и дебелим стомаком,
Није да не можемо доћи до облака,
Већ је тешко без лифта.

Па ипак, у непреспаваним ноћима
Чекамо иза мрачних завеса,
Док не почне да светли,
Као чудо и као ватрена птица,
Неко ће нам покуцати на прозор
И поново ће те научити да летиш.

Анна Панасюк

Биография: 22 года, г. Владивосток, студентка ВВГУ, зам.руководителя Театрально-поэтического объединения „Рифмы и Формы”, стажёр Министерства культуры и архивного дела Приморского края.

Лауреат I степени в номинации „Авторская поэзия и проза” на Фестивале самодеятельного творчества „Звёздная осень ВВГУ-2022”, получатель Премии молодых авторов и исполнителей в области культуры и искусства в Приморском крае (2022). Лауреат I степени (победитель) Открытого креативного молодежного литературного конкурса ISPRAVLYAY в номинации „Поэзия” в 2022 году, победитель краевого конкурса „Включайся в госуправление!” (2022, 2023). Участник всероссийских и международных литературных фестивалей и конкурсов: Рус_Svet, День молодежи, ВсемПоэзии, Всемирный фестиваль молодежи 2024.
Публикации: „Искусство в жизнь” (2021), „ISPRAVLYAY №6” (2023), литературный журнал „Вакуум” (2023).

Я не смотрю вечернюю Москву,
В её страницах нет моих куплетов.
В наушниках Трофимов или Летов
Навязывают мне свою волну,

Хотя я слушаю их много дней и лет,
Меня мысленно слова неясных строчек
(Мне не давали этих полномочий,
Но ведь свобода мыслей - есть секрет).

Из года в год, 15 лет подряд
Я слушаю одни и те же песни.
Дом на Угрюмова уже покрылся
плесенью
И в дневнике оценки не стоят.

В апреле я сходила на концерт
Трофима, он у нас нечастый гость.
...со сцены крикнул: „Школьница,
привет!”
Настолько настоящий и живой!

В просторах размышлений и желаний
Я не могла представить, что возможно
Со своим кумиром „мироздания”
На сцене танцевать неосторожно.

Я ж не умею танцевать и петь -
Стихи читать - совсем другое дело!
Тогда не волновало. И теперь
Со мной на сцене мысленно Акела.

Хранитель строчек, автор многих песен,
Я „Школьницей” готова быть ещё
И ждать его автограф, как зачёт,
Пленённым мыслям не ведя расчёт,
Свободный ум поистине чудесен!

Анна Панасиук

Биографија: 22 године, Владивосток, студент ВВГУ, заменик директора Позоришно-поетског удружења „Риме и форме”, приправник у Министарству културе и архива Приморске територије.

Лауреат првог степена у категорији „Ауторска поезија и проза” на Фестивалу аматерског стваралаштва „Звездана јесен ВВСУ-2022”, добитник Награде за младе ауторе и извођаче у области културе и уметности Приморског краја (2022). Лауреат првог степена (победник) Отвореног регионалног омладинског књижевног конкурса *ИСПРАВКЕ* у категорији „Поезија” 2022. године, победник регионалног конкурса „Укључи се у власт!” (2022, 2023). Учесник сверуских и међународних књижевних фестивала и конкурса: Рус_Свет, Дан младости, Сва поезија, Светски фестивал младих 2024.

Публикације: „Уметност за живот” (2021), „ИСПРАВКЕ Но. 6” (2023), књижевни часопис „Вакум” (2023).

Не гледам вечерњу Москву,
На њеним страницама нема мојих стихова.
Трофимов или Летов са слушалицама
намећу ми свој талас,

Иако их слушах много дана и година,
Ментално мењајући речи нејасних редова
(Нису ми дата та овлашћења,
Али слобода мисли је тајна).

Годину за годином, 15 година за редом
Слушам исте песме.
Кућа у улици Угрјумова је већ прекривена
буђом
А оцене се не појављују у дневнику.

У априлу сам отишао на концерт
Трофима, није чест гост код нас.
...са бине је викнуо: „Школарко, здраво!”
Тако стварно и живо!

У пространству мисли и жеља
Нисам могао да замислим шта је могуће
Са својим идолом “универзума”
Није безбедно плесати на сцени.

Не знам да играм или певам -
Читање поезије је сасвим друга ствар!
Тада ме није било брига. И сада
Акела је духом са мном на сцени.

Чувар редова, аутор многих песама,
Спремна сам да поново будем „школка”.
И чекај његов аутограм, као тест,
Не рачунајући заробљене мисли,
Слободан ум је заиста диван!

Борис Щербинкин

Родился в 1967 году в Москве.
Закончил физико-технический факультет ХНУ им. В. Н. Каразина.
Начинал карьеру как художник-мультипликатор сейчас занимается графикой для компьютерных игр.
Писал, как и рисовал, всегда. Одинаково хорошо пишет стихи и прозу на русском и на Английском.
Сейчас готовит к выпуску первую книгу стихов.

УСКОРЕНИЕ СВОБОДНОГО ПАДЕНИЯ

Я материальная точка.
У меня есть только масса.
Нет роста или размаха рук,
Только масса.
Мне не повернуться спиной,
Я не двигаюсь вспять или
Вперёд, потому что у меня
Нет протяженности, размеров,
Лица или на худой конец фасада.
Я материальная точка.
Даже движение или покой
Отличаются лишь системой отсчёта.
Я материальная точка, движущаяся
К тяготеющей массе.
И моя свобода — это прилагательное,
Притаившееся посередине понятия
Ускорение свободного падения.

Борис Шчербинкин

Рођен 1967. године у Москви. Дипломирао на Физичко-технолошком факултету ХНУ. В. Н. Каразин.

Каријеру је започео као цртач, а сада ради као графика за компјутерске игрице.

Увек сам писао, као што сам и цртао. Подједнако добро пише поезију и прозу на руском и енглеском језику.

Сада се спрема да објави своју прву књигу песама.

УБРЗАЊЕ ГРАВИТАЦИЈЕ

Ја сам материјална тачка.

Имам само масу.

Нема висине ни досега

Само маса.

Не могу да окренем леђа

Не крећем се уназад или

Само напред јер јесам

Без дужине, без величине,

Лица или, у најгорем случају, фасаде.

Ја сам материјална тачка.

Чак и кретање или одмор

Разликују се само у референтном систему.

Ја сам материјална тачка која се креће

Према гравитирајућој маси.

А моја слобода је придев

Скривен у средини концепта

Убрзање гравитације.

Валентина Кононова

Родилась в селе Лентьево Устюженского района Вологодской области. Окончила школу рабоче-крестьянских корреспондентов при редакции районной газеты „Киришский факел”, получила высшее образование в Ленинградском финансово-экономическом институте им. Н.А. Вознесенского (ныне Санкт-Петербургский государственный экономический университет). Живет в городе Кириши Ленинградской области. Ведет активную работу с читателями.

Основные темы творчества автора сегодня – любовная и гражданская лирика, важное место отведено стихам о природе. Некоторые стихотворения положены на музыку.

Выпустила пятнадцать сборников стихов и три книги прозы.

Награждена знаками отличия Звезда „Наследие” 1и 2 степени, медалями РСР.

Член Российского союза писателей.

КАК ХОРОШО! КАК ДЫШИТСЯ ЛЕГКО!

Как хорошо! Как дышится легко!
И, сделав шаг, я попадаю в сказку.
Вдыхаю воздух грудью глубоко,
Окидываю взглядом мир прекрасный.

Я поднимаю голову, а там
Сквозь кроны сосен голубеет небо,
И солнце освещает этот храм,
В котором сплетены и быль и небыль.

Я подхожу к красавице сосне,
Руками и губами прикасаюсь
И слышу, как внутри, там в глубине,
Поют земные соки, поднимаясь.

Щебечут птицы где-то в вышине,
И дробь свою отстукивает дятел,
Мох, как ковер, ласкает ноги мне...
Как ласков этот мох и как приятен.

Здесь воздух, словно праздничный пирог,
Пропитан ароматами лесными.
И хочется вдохнуть его всего,
Набраться чистоты земной и силы.

Валентина Кононова

Рођен у селу Лентјево, Устјуженски округ, Вологодска област. Завршила је школу радничких и сељачких дописника у редакцији регионалних новина „Кирикска бакља”, а високо образовање стекла на Лењинградском финансијско-економском институту. Н.А. Вознесенског (сада Санкт Петербургски државни економски универзитет). Живи у граду Кириши, Лењинградска област. Спроводи активан рад са читаоцима.

Главне теме данашњег стваралаштва аутора су љубавна и грађанска лирика, важно место заузимају песме о природи. Неке песме су углазбљене.

Објавила је петнаест збирки поезије и три књиге прозе.

Одликвана је знаком „Звезда наслеђа” 1. и 2. степена и медаљама РСР.

Члан Савеза руских писаца.

ТАКО ДОБРО! КАКО ЈЕ ЛАКО ДИСАТИ

Како добро! Како је лако дисати!
И, учинивши корак, нађем се у бајци.
дубоко удахнем ваздух,
Гледам по лепом свету.

Подижем главу, и тамо
Кроз крошње борова небо плави,
И сунце осветљава овај храм,
У које су уткане и стварност и фикција.

Прилазим лепом бору,
Додирујем рукама и уснама
И чујем како унутра, тамо у дубини,
Сокови земље певају док се дижу.

Птице цвркућу негде изнад,
И детлић извлачи своју фракцију,
Маховина, као тепих, милује ми стопала...
Како је ова маховина нежна и како је пријатна.

Ваздух овде је као рођенданска торта
Импрегниран шумским аромама.
И желим да све то удахнем,
стеци земаљску чистоту и снагу.

Валентина Смылова

Проживаю в Санкт-Петербурге. Занимаюсь творческой деятельностью, пишу от души для нашего народа.

Имею награды (медали и орден): Марины Цветаевой, Александра Пушкина, Михаила Лермонтова, Сергея Есенина, Звезда „Наследия”, много дипломов.

Печаталась в различных изданиях, занималась переводами зарубежных поэтов, имею две свои книги.

Три года подряд я являюсь поэтом года (2022, 2023 и 2024).

На мои стихи часто пишут музыку и исполняют песни.

Кроме стихотворений я пишу рассказы.

СВОБОДА МИРА

Что нынче нам всего дороже
Свободы клич иль битвы звон?
Лишь предрассветная туманность,
Скрывает истины той тон.

И лишь когда на небе солнце
Взошло и осветило всё.
Душе тот свет открыл дорогу
Где радость проживает в нём.

Душа моя не сожалеет
О той свободе, что дана.
Она летит в полёте смелом,
Чтоб миру подарить себя!

Вот ныне нам всего дороже
Свобода, радость и любовь!
Так пусть же миром правит снова
Свободы праведный урок!

Валентина Смеслова

Живим у Санкт Петербургу. Бавим се креативним активностима, пишем од срца за наш народ.

Имам награде (медаље и ордени): Марина Цветаева, Александар Пушкин, Михаил Љермонтов, Сергеј Јесењин, Херитаге Стар, многе дипломе.

Објављивала се у разним публикацијама, бавила се преводима страних песника, а ја имам две своје књиге.

Ја сам песник године три године заредом (2022, 2023. и 2024.).

Моје песме се често користе за писање музике и извођење песама.

Поред песама, пишем и приче.

СЛОБОДА СВЕТА

Шта нам је данас најдрагоценије?

Плач слободе или бојна звоњава?

Само маглина пред зору

Тај тон крије истину.

И само кад је сунце на небу

Подигао се и осветлио све.

Та светлост отворила је пут души

Где радост пребива у њему.

Моја душа не жали

О слободи која се даје.

Она лети смелим летом,

Да даш себе свету!

Сада нам је све драже

Слобода, радост и љубав!

Па нека опет влада светом

Слобода је праведна лекција!

Вера Белкина

Автор Вера Белкина. Псевдоним - Вера Кальпан, Родилась 1951 г. в городе Коврове. Занимаюсь сажаджайгой на протяжении 30 лет, поэтому всё творчество посвящаю духовности.но и гражданская лирика не чужда. Печатаюсь в свободном доступе для читателя в Стихи.ру и Прозе.ру.

БОГАТСТВО

Идёт по таёжной дороге путник и вдыхает едва уловимый аромат цветущей медуницы. В траве кузнечик стрекочет, на пихте свиристель посвистывает дрожащим голоском, а в тени столетнего кедра сидит молодой якут в нарядной ырбаахе* с вышитым белэпчи* и радостно машет рукой:

- Эй, добрый человек, хочешь стать богатым?
 - Кто ж не хочет? Я лично не встречал такого.
 - Тогда прогони тень из-под дерева и получишь ларчик с золотом.
 - Шутишь? Как я её прогоню? – усмехнулся тот, но призадумался и глянул на крону дерева. – Если только кедр срубить.
 - Зачем губить такое крепкое дерево ?
 - А по-другому тень не прогонишь, – развел руками юноша и хитро сощурил глаза. – Э, да я понял, это шутка такая! Считай, что заценил твой юмор.
 - Какие шутки?! Готов сию же секунду всё золото отдать.
 - Так давай.
 - Бери, если сможешь поднять ларец.
- Хоть и широк юноша в плечах, да не в силах поднять. Видя бесполезные потуги, якут открыл крышку и щедро насыпал червонцы ему в руки. Но золотые монеты соскользнули с ладоней и вернулись на прежнее место.
- А если, я сам возьму?
 - Бери, сколь захочешь.
- Путник загрёб большую горсть, но не успел поднести к своей дорожной сумке, как червонцы выпорхнули из рук, словно пёрышки, и с тяжелым звоном попадали, будто примагнитенные.
- Это что за фокусы?! Не хочешь отдавать, так и скажи!

– Обижает, друг. Ей богу, хочу отдать тебе всё. Но пока не прогонишь тень, богатства не видать.

– Но это невозможно!

– Чтоб невозможное стало возможным, садись на моего оленя и скачи на восток на сопку к белому шаману, который научит тебя, как тень прогнать.

Юноша вскочил на оленя и поскакал на вершину большой сопки, где в полуденных солнечных лучах сидел под кедром старый шаман, прислонившись спиной к стволу, и наслаждался весенним теплом. Одет был в куму (плащ), и на широкой талии красовался белэпчи с узором, в точности как у того якута с ларцом, да и лицом на него похож, только годами постарше. Наверное, отец его, решил путник и тут заметил, что под деревом совсем нет тени:

– Уважаемый шаман, скажи, как ты тень прогнал?

– Я спел всемогущую мантру, и солнце проникло сквозь ветви лучами. Тень исчезла.

– Умоляю, поведай мне эту мантру!

– Отчего бы не поведать доброму человеку.

И белый шаман искренне доверил свою древнюю сокровенную тайну.

– Надо же, как просто? – воскликнул путник, вскакивая на спину оленя.

– Куда же ты? – крикнул шаман. – Я же не всё сказал.

Но тот на всех парах летел уже к якуту. Примчался, а того мужичка нет, лишь ларчик в тени стоит. Ну и хорошо, подумал он и сразу приступил к ритуалу. Сел рядом и, направив ладони к Солнцу, пропел священную мантру. Мощные лучи пробили зелёную листву, и тень пропала.

Торжествуя, что всё получилось, поставил на колени драгоценный ларчик и открыл крышку. Новенькие червонцы, играя блеском, пленяли душу. Юноша с наслаждением пересыпал их в ладонях, как вдруг былая тень накрыла его и ларчик соскользнул с колен. Хотел вернуть да не смог поднять. Решил пересыпать золото в сумку, монеты высыпались из рук на дно. Крышка захлопнулась и больше не открывалась.

– Какой же я глупец! Надо было уйти с ларцом, как только тень исчезла. Что делать? Как назло слова мантры забыл!

А тем временем тень становилась всё темнее и плотнее, обволакивая тело невидимыми щупальцами. Стало жутко и неудобно, а уходить не хочется, ибо желание иметь богатство настолько сильно, что не отпускает душу. К счастью, вернулся молодой якут и, широко улыбаясь, спрашивает:

- Ты чего, такой грустный?

– Да вот, вцепилась в меня тень проклятая.
– Ох-хо-хо! – захохотал якут, качая головой. – Зачем не дослушал шамана? Он предупредить хотел, чтобы внимание на червонцах не держал.
– И что мне делать?
– Я скажу, как исправит ошибку. Убери с ларчика руки и закрой глаза.
– Ишь, какой хитрый. Я закрою глаза, а ты его хвать под мышку и ускачешь на олене? Ищи, свищи потом.
– Так вот, как ты обо мне думаешь, – обиделся якут. – Тогда выпутывайся, как знаешь, а я поскачу домой.
– Стой! Вернись! Всё сделаю, как велишь, только помоги. Меня тьма сдавила, аж дышать больно.
– Тогда доверься и положи руку на сердце. Глаза закрой и трижды скажи своему сердцу: «Святая Мать, наполни меня Светом Любви.»
Путник, смиренно закрыл глаза и трижды произнёс чудесные слова. Тело миглом освободилось от тьмы, и внутри его вспыхнул Свет Любви. Испытав огромное счастье, он понял, что истинное богатство хранится в чистом сердце, которому ни страшны ни грозы, ни ветры, ни враги, ни беды, ибо имеет святую Защиту Матери. Юноша взял дорожную сумку и, закинув за плечи, отправился в путь, даже не взглянув на ларчик.
С тех пор никто не знает, сколько раз побывало это золото в руках любителей разбогатеть. Известно лишь одно, что и поныне сидит молодой якут в тени могучего кедра да предлагает всем стать богатым.

*ырбааха - длинная рубаха до колен

*белэпчи - вышитый заботливыми руками матери или сестры пояс-оберег

Вера Белкина

Ауторка Вера Белкина. Надимак - Вера Калпан, рођена 1951. године у граду Ковров. Вежбам сахаја јогу већ 30 година, тако да сву своју креативност посвећујем духовности, али нисам странац грађанским текстовима. Објављујем у слободном приступу за читаоце на Стикхи.ру и Просе.ру.

БОГАТСТВО

Путник хода тајгом и удише суптилну арому расцветалог плућњака. У трави цвркуће скакавац, дрхтавим гласом звижди воштак на јели, а у хладу стогодишњег кедра седи млади Јакут у отменом ирбаху* са извезеним белапчијем* и радосно маше руком. :

- Хеј, добри човече, хоћеш ли да постанеш богат?

- Ко не жели? Никада лично нисам видео нешто овако.

„Онда истерај сенку испод дрвета и добићеш шкрињу са златом.

-Шалиш се? Како ћу је отерати? – нацерио се, али се замишљен и погледао у крошњу дрвета. - Кад би само посекао кедр.

- Зашто уништити тако јако дрво?

„Нема другог начина да отерамо сенку“, младић је раширио руке и лукаво сузио очи. - Ех, да, разумем, ово је таква шала! Сматрајте да цените свој хумор.

- Какве шале?! Спреман сам да дам све злато ове секунде.

- Па хајде.

- Узми ако можеш да подигнеш ковчег.

Иако је младић широких рамена, није у стању да се подигне. Видевши узалудне напоре, Јакут је отворио поклопац и великодушно му сипао црвенице у руке. Али златници су склизнули са дланова и вратили се на првобитно место.

- Шта ако га сам узмем?

- Узми колико хоћеш.

Путник је зграбио велику шаку, али није стигао да је однесе у путну торбу, када су му црвеноци излетели из руку као перје и слетели уз тешку звоњаву, као магнетизовани.

– Какве су то смицалице?! Ако не желите да га поклоните, само реците!

- Вријеђаш ме пријатељу. Богами, хоћу да ти дам све. Али док не отерате сенку, богатство се неће видети.

- Али ово је немогуће!

- Да немогуће учините могућим, узјашите мог јелена и одјашите на исток до брда до белог шамана, који ће вас научити како да отерате сенку.

Младић је скочио на јелена и одјурио до врха великог брда, где је стари шаман седео испод кедра на подневном сунцу, наслоњен леђима на дебло, уживајући у пролећној топлини. Био је обучен у куму (огртач), а на широком појасу му је био белапчи са шаром, баш као онај Јакут са ковчегом, а лице му је личило на њега, само што је био старији. Вероватно његов отац, одлучио је путник, а онда приметио да испод дрвета уопште нема сенке:

- Драги шамане, реци ми, како си отерао сенку?

„Певао сам свемоћну мантру, а сунце је зрацима продирало у гране. Сенка је нестала.

– Преклињем те, реци ми ову мантру!

- Зашто не кажете љубазној особи?

И бели шаман је искрено поверио своју древну најскривенију тајну.

- Колико је то једноставно? – узвикну путник, скачући на леђа јелена.

-Где идеш? – викнуо је шаман. – Нисам све рекао.

Али он је већ летео пуном брзином према Јакуту. Дојурио је, али тог човечуљка није било, само је у сенци стајао мали сандук. Па добро, помислио је и одмах започео ритуал. Сео је поред њега и, уперивши дланове према Сунцу, певао свету мантру. Снажни зраци пробали су зелено лишће и сенка је нестала.

Тријумфалан што је све успело, ставио је драгоцени ковчег на колена и отворио поклопац. Нови црвеноци, играјући се својим сјајем, пленили су душу. Младић их је са задовољством сипао у дланове, када га је одједном бивша сенка покрила и ковчег му је склизнуо из крила. Хтео сам да га вратим, али нисам могао да га подигнем. Одлучио сам да сипам злато у торбу, новчићи су ми се просули из руку на дно. Поклопац се залупио и више није хтео да се отвори.

- Каква сам ја будала! Требало је отићи са ковчегом чим је сенка нестала. шта да радим? На срећу, заборавио сам речи мантре!

У међувремену, сенка је постала тамнија и гушћа, обавијајући тело невидљивим пипцима. Постало је језиво и непријатно, али нисам хтео да одем, јер је жеља за богатством била толико јака да није пуштала моју душу. На срећу, млади Јакут се вратио и, широко се осмехујући, упитао:

- Зашто си тако тужан?

- Да, проклета сенка ме зграбила.

- Ох-хо-хо! - застењао је Јакут одмахујући главом. – Зашто ниси послушао шамана? Хтео је да упозори људе да не задржавају пажњу на црвеноцима.

- Шта да радим?

- Рећи ћу вам како да исправите грешку. Скините руке са груди и затворите очи.

- Види, тако је лукав. Затворићу очи, а ти ћеш га зграбити испод руке и одјахати на јелену? Претрага, фистула касније.

„Дакле, овако размишљаш о мени“, увређен је Јакут. „Онда се извуците из тога што боље можете, а ја ћу се одјахати кући.“

- Стани! Врати се! Урадићу све како ми кажеш, само ми помози. Мрак ме је здружио, болело ме је дисати.

"Онда веруј и стави руку на срце." Затворите очи и реците свом срцу три пута: „Пресвета Мајко, испуни ме Светлошћу љубави“.

Путник понизно склопи очи и три пута изговори дивне речи. Тело се одмах ослободило таме, а у њему се распламсала Светлост љубави. Доживевши велику срећу, схватио је да је право богатство похрањено у чистом срцу, које се не плаши ни грмљавине, ни ветрова, ни непријатеља, ни невоља, јер има свети Покров Мајке. Младић је узео путну торбу и, бацивши је преко рамена, кренуо на пут не погледавши ни ковчег.

Од тада нико не зна колико је пута ово злато било у рукама оних који желе да се обогате. Познато је само једно, да до данас млади Јакут седи у сенци моћног кедре и позива све да се обогате.

*ирбаакха - дуга кошуља која досеже до колена

*белапчи - талисман каиш извезен брижним рукама мајке или сестре

Виктор Одесский

Виктор Одесский родился в городе Горьком. Учился в Рязанском училище ВДВ, далее военная академия имени Фрунзе, языковой факультет. Долгое время жил в Одессе, которой посвящает свою прозу. Профессиональный военный, боец спецназа. В 90-е годы уехал в Америку, где продолжил военную службу. Уволен в запас. Тренирует детей и пишет свои истории. Автор биографического романа „Надеюсь, в аду мне нальют рюмку водки”, сборника стихов „Лето -это я!”.

ВОЖДЬ ЗУЛУСОВ

Хата вождя была местной достопримечательностью: самой большой по размеру хижиной и на самом видном месте. У её порога - сердца племени, горел огонь, как в Александровском саду у Кремля. Только вместо роты почётного караула, у хижины круглосуточно дежурил один воин. Этого зоркого сокола пришлось усыпить транквилизатором запустив ему в шею дротик, который он попытался вытащить, но не сумел и свалился у костра. Два моих бойца - индейца, с бескрайних просторов Амазонки, таким же образом усыпили вождя и вынесли его тихо в заросли, где пряталась наша группа. Жену оставили в хижине, связав. У нас было около часа времени, чтобы потеряться из виду. При этом мы заминировали отход, установили растяжки и пустились прочь, подгоняя очнувшегося зулуса в набедренной повязке из перьев какаду и кольца в носу. В бешеной спешке вождь наступил на змею и заверещал, как резанный:

- Бима! Бима!

Глаза у него чуть не по вылетали из орбит и я удивился, какие они могут быть большие! Наречие, на котором тарахтел от испуга зулус, поняли даже мои бушмены. Ясно было одно - или вождя добить или тащить на себе, но подобное замедлит скорость группы. С минуты на минуту я ожидал взрывов за спиной, но если начнётся преследование - нашим родным некому будет присылать крашенки на Пасху. Деревня была очень огромной, и я даже не мог представить сколько у них штыков. Думаю, полк может быстро собраться и учинить погоню. Не менее полутысячи самых отважных воинов, придётся сдерживать моей группе из восемнадцати человек. Даже для командос и всего нашего арсенала, нас хватит максимум на час. Нас

элементарно забрасают палками. Положение критическое. Я передал свой автомат одному из бывших бушменов, а ныне моему самому преданному бойцу и ординарцу по имени Чичи и резко выбросил хук справа в челюсть вождя. Он тихо крикнул и сложился в три погибели, растянувшись на траве. Стало непривычно тихо. Быстро вскрыв ножом место укуса, я выдавил всю гадость с кровью на мох и всадил ему два кубика анти-венина из своей персональной аптечки. Мои индейцы сделали трёхметровый шест, обрубив ветки мачете и стреножили его по рукам и ногам, подвесив на шест и тащили во главе группы, отступая все дальше и дальше от зулусской деревушки. Когда отбежали на безопасное расстояние, раздались взрывы и я увидел свои первые сигнальные ракеты.

Речной выступ, где мы оставили свои амфибии(скоростные, маневренные моторные лодки), должен, как минимум уже виднеться на горизонте, но его и в помине не было. Словно чувствуя мою обеспокоенность, ко мне приблизились Пол и Крис - два бывших бандита из Рио, которые наверняка скрывались в легионе не за хулиганство. По боевому расчёту, они становились первой ступенью прикрытия при отходе. Без лишних слов и эмоций мы быстро обменялись взглядами, я им сбросил свой лифчик с БК(запасными магазинами и гранатами) и показал, что буду ждать возле амфибий. Критическая ситуация! Меня раздирали эмоции и я был готов пристрелить этого беспомощного короля зулусов на шесте, чем рисковать своими пацанами. Этот стреноженный баран на вертеле пришел в себя и начал вертеть своими красными зрачками, не понимая, где он и что с ним. У меня зачесались руки вцепиться ему пулю в приплюснутый лоб или красноватый глаз и всё закончить. Свои мысли озвучил ребятам, а немец Ганс Штилике из Дрездена и поляк Бобик Зелински из Кракова тут же одобрительно закивали. Мои заместители в группе, всегда любые карательные операции встречали с нескрываемым восторгом! Вот что значит школа Варшавского договора! Но мы двинулись дальше.

Как только лесная тропа, вильнув, выбросила нас на широкий рукав долгожданной реки, я с облегчением вздохнул и тут же отозвал по МПУ (мобильное переговорное устройство) прикрытия. Не успел закончить сеанс радиообмена, в тот же миг ударила сочная пулемётная очередь, взорвав тишину целомудренной природы. Сеанс радиосвязи оборвался и мне стало понятно, что ребятам из прикрытия теперь стало не до разговоров.

Загрузившись в спасительные амфибии, мы по воде удалились на безопасное расстояние. Мои головорезы-бушмены, начали настойчиво

упрашивать вернуть вождя или будет худо. Это может вылиться в национальное восстание и хрупкое перемирие с правительственными войсками, которые мы поддерживали, опять превратится в братоубийственную войну. Вернее бойню. Изначально, моя идея была обменять их стоянку на вождя. Просто, как дважды два - четыре, но у язычников свои приколы. Они все помрут, но будут бороться до последнего воина за жизнь своего вождя.

-Да не язычники они, а туземцы-поправил меня громила Ганс, в руках которого французский автомат Хамас казался игрушечным, как пистолет у ребёнка.

-Наши бушмены, полтора года назад, были такими же туземцами, - говорил Ганс- Ты их не слушай и давай пытай это Быстрое копыто (вождя так звали).

Ухмыльнувшись, Ганс, как бывший разведчик настойчиво посоветовал мне попытать это зулуское Копыто, пока не получим согласие на наши условия.

-У меня на них аллергия, ты же сам знаешь командир,- поделился со мной на немецком Ганс. Он мне доверял, потому и разговаривал на своем родном языке, который я отлично понимал.

Приказываю развязать пленника, потому что Копыто говорить будет! Исайя (один из бойцов и в прошлом такой же дикарь) тут же взмолился, что этого делать не стоит, ведь вождь сиганет в воду и сам себя утопит

- Они такие идиоты! -прокричал боец. Я улыбнулся такой характеристике от бывшего соплеменника и попросил Исайю объяснить вождю, что им лучше поменять селтлемент – стоянку.

Быстрое копыто , а ныне мешок с картошкой, рыкнул пару фраз в ответ и закатив глаза в небо отвернулся, выказывая полнейшее презрение лично мне. По крайней мере так, воспринял его нежелание общаться. Исайя виновато на меня посмотрел и тоже отвёл взгляд.

-Переведи все, что он сказал дословно! - и я зло посмотрел на Исайю, моего ординарца.

- Он не уйдёт со своих земель, потому что там жили его прадеды, деды, отец, живёт и он.Вождь не уйдёт,даже если ему суждено умереть сегодня! - перевёл Исайя и жалостно посмотрел на меня. Ординарец, словно чувствовал вину за то, что пленник отказывается подчиниться.

- Скажи, что мы дружески рекомендуем им валить,потому что у белых лютует болотная лихорадка, которая убьёт всё племя и даже некому их будет похоронить! - соврал я вождю , не надеясь на успех. Первый

среагировал Исайя, который посмотрел на меня безумными глазами и затарахтел переводить зулусу услышанное. В тот же миг глаза вождя округлились ещё больше, чем в первый раз, когда его укусила змея. Он завертел зрачками и уставился на меня ненавистным взглядом, очевидно решив, что это я разносчик заразы. Терпение моё было на грани и становилось критическим.

С уступа прикрытия, перестали доноситься выстрелы, и я понял, что Пол и Крис, мои латиноамериканские братья, очевидно, умолкли навечно.

У меня возникла идея, которую тут же озвучил Гансу:

-Поохотимся на аллигаторов?

Бывший штази с удовольствием согласился.

Объяснив вождю, что его ждёт сию минуту, заставил бойцов снять пленника с шеста и привязать к лодке капроновым шнуром за левую пятку. Закурив сигару я сказал, что если вождь будет продолжать упрямяться, веревка может порваться в любой момент и повертев сигару у его носа, показал, как это сделаю. А именно подпалю капрон и он рухнет прямо в пасть голодного крокодила.

Лодка сбросила скорость и стала кружить в опасной близости от парных, зелёных особей. Крокодилы нехотя и даже лениво дрейфовали, от водяных бурунов мотора, почемуто удаляясь подальше к берегу. Я толкнул вождя в воду и дал знак рулевому набирать скорость. Лодка стала делать круги все ближе и ближе, таща вождя на верёвке к группе аллигаторов. Как только мы сбрасывали скорость, вождь начинал беспомощно барахтаться в воде, вызывая интерес у зелёных. Крокодилы глаза следили за виражами лодки, которая то набирала скорость, то сбрасывала, и нашего орущего живца.

Я выкурил уже почти половину сигары, результатов ноль. Занятие затянулось и надоело, поэтому я поднёс кончик сигары к верёвке и посмотрел выжидательно на вождя. Аллигаторы, видимо, захотели жрать, поэтому словно торпеды, рассекая водную гладь, стремительно поплыли к барахтающемуся обеду. Когда до вождя оставался один гребок и первый аллигатор уже начал раскрывать пасть, я резко отжал ручку акселератора от себя. Амфибия во все свои триста лошадиных сил, рванула с места.словно лыжник, вождь взлетел над водой, как над трамплином и полетел за лодкой. Крокодил клацнул зубами у самого уха жертвы.

- Он уже на все согласен, давайте его вытащим - попросил Исайя, пряча глаза.

- Давай! – согласился я и бойцы, быстро забросили вождя в лодку и мы направились к берегу.

Вождь был похож на мокрую курицу. Его конечности дрожали, спесь пропала и он дрожал от озноба и страха. Копыто не смотрел мне в глаза, но я всё равно заметил покорность и унижение, что лежали печатью поражения в его потухших глазах. Завершая сделку, я повторил свои условия:

- Мы даём медицинские препараты от малярии и антивенин, вы же меняете стоянку! Безпромедленья!

Исайя от себя добавил, что в таком случае, вождь спасает все племя, и никто не пострадает.

- Командир у нас добрый - пользуйся моментом приятель! - переводил ординарец вождю, который в очередной раз посмотрел на меня и отвернулся. Не трудно было догадаться, что думал несчастный, но меня это не волновало. Мне нужна была стоянка зулусов.

- Оставим им одну амфибию с полным баком - добавил я, чтобы сохранить достоинство вождя в собственных глазах и перед своим народом. Бартер должен выглядеть более - менее равнозначным, хотя бы в глазах туземцев. Видно было, как Копыто с облегчением вздохнул и тень удовлетворения промелькнула на его лице. Движения стали более уверенными, дрожь пропала и впервые за все время, он взглянул на меня с благодарностью. Гнул что-то на своем тарабарском Исайте, потом кивнул головой в знак согласия и показал назад, откуда мы только что едва унесли ноги.

Я понял без перевода и сказал, что медикаменты и лодку он получит завтра на этом же месте, но табор должен уйти сегодня, потому что, если они останутся ночевать, завтра уже уходить будет некому. Я снял свой бэкипак (походный ранец) и попросил бойцов сбросить туда весь аспирин из аптечки. Исайя объяснил вождю, что все племя должно принять таблетку сегодня и завтра, но прежде уйти со стоянки. Было видно, что вождь нам поверил, а дружеский тон и миролюбивое настроение, окончательно развеяли все сомнения о предстоящем перемещении народа Зулу.

Трагедия с змеей и факт, что Копыто до сих пор живой, являлись главным доказательством того, что мы пришли с миром и за свои слова отвечаем. Наученный горьким опытом, решил подстраховаться на следующий день и не встречаться с вождём в том месте, где оговорили. Я оставил два парных поста наблюдения у выхода из зулусской деревни-двоих бразильских и мексиканских парней моей группы. Они следили за

движением зулусов от того и получали удовольствие. То у них было в крови, так как они были выходцами племён инкос и инчас. Ганс прокомментировал:

- Кровожадные индейцы! Снимать скальпы им милее, чем женщины и тёплая постель!

- Предупреди их чтобы они не вздумали скальпы снимать преждевременно, а то заporют всю операцию - бросил я немцу и стал готовиться к обратному походу.

Поднявшись вверх по реке на расстоянии двух часов хода, я разбил бивак в удобном месте и сообщил комбату, что сделка в стадии завершения. Уроженец Гаскони, выходец из древнего рода майор Куршавель, был несказанно рад моему успеху. Я передал ему наши координаты и попросил обеспечить меня поддержкой с воздуха на следующее утро. Но гасконец - он и в Африке – гасконец, поэтому предложил:

- Виктор, а может, давай их с воздуха сравняем с землёй, а то что-то не по - душе мне это риск.

- Можно, конечно, и так, но лучше не надо - успокоил я темпераментного француза - завтра будем посмотреть.

сожалению, переживания комбата оказались не напрасными. В три утра вышел на связь мой бразильский пост и сообщил, что у зулусов большое движение, из племени уходят две большие группы, причём в противоположном направлении.

- Засаду устраивают свиньи - тут же резюмировал Ганс, как только услышал донесение латиносов.

Через полчаса в эфире мы услышали: -Группа из вооружённых бойцов в полутора сотен человек, выдвинулась из деревни и стала устраиваться у реки в том месте, где мы должны встречаться с вождём. Зулусы вооружены короткими копьями и ножами, без прикрытия. Другая группа дикарей (женщины, дети и старики) в несколько сотен человек ушли вверх по течению. С ними же перегоняется и вся живность, сообщил мне мексиканский пост с противоположной стороны лагеря.

- Командир, это ловушка, вызывай боевые вертолёт, пусть они этих пигмеев перемелют пока они в дороге! - тут же посоветовал Ганс Штилике, бывший хороший немецкий солдат, а ныне такой же капрал французской армии, как и я.

- Ганс, батоны перемолоть мы всегда успеем, сам хочу, но не для этого я кормлю здесь насекомых и питаюсь сухпаем, чтобы все так испоганить! - ответил я

- Но они же явно хотят нас замочить! - воскликнул немец.

- Ни копьями же и ножами - они уходят!

- Ну зачем тогда в четыре утра?

- Чтобы дети, старики легче перенесли поход! Пивная кружка у тебя, а не голова товарищ коммунист! - весело подмигнул я бывшему нацисту-коммунисту и тут же добавил:

- Зелёный ещё, привыкай, какие твои годы!

Я улыбнулся, глядя в васильковые глаза бойца штази и шутливо потрепал его за льняные кудри. Настроение явно пошло в гору и я, наконец, вздохнул с облегчением, цель достигнута, и я мог валить с Африки.

Виктор Одески

Виктор Одески је рођен у граду Горки. Студирао је у Рјазанској школи ваздушно-десантних снага, затим на Војној академији Фрунзе, Факултет језика. Дуго је живео у Одеси, којој посвећује своју прозу. Професионални војник, војник специјалних снага. Деведесетих је отишао у Америку, где је наставио служење војног рока. Обучава децу и пише своје приче. Аутор биографског романа „Надам се да ће ми у паклу наточити чашу вотке“ и збирке песама „Лето сам ја!“

ЗУЛУ ВОЂА

Шефова колиба је била локално обележје: највећа колиба по величини и на најистакнутијем месту. На њеном прагу, срцу племена, горела је ватра, као у Александровској башти код Кремља. Само уместо чете почасне страже, на колиби је даноноћно дежурао један војник. Овог оштрооког сокола требало је успавати средством за смирење бацивши му стрелицу у врат, коју је покушао да извуче, али није успео и пао је поред ватре. Два моја индијанска борца, са огромних пространстава Амазоније, на исти начин су успавали вођу и тихо га однели у шипражје где се скривала наша група. Оставили су жену везану у колиби. Имали смо око сат времена да се изгубимо. У исто време смо минирали отпад, поставили трип жице и кренули, гурајући пробуђеног Зулуа у лопатици од какадуовог перја и

прстеном у носу. У махнитој журби, вођа је згазио змију и зацвилио као да је посечена:

- Бима! Бима!

Очи су му умало искочиле из дупља и изненадио сам се колико велике могу бити! Чак су и моји Бушмани разумели дијалект на коме су Зулу звецкали од страха. Једно је било јасно - или докрајчити вођу или га навући на себе, али то би успорило брзину групе. Сваког тренутка сам очекивао експлозије иза себе, али када би прогон почео, наши рођаци не би имали коме да пошаље фарбе за Ускрс. Село је било огромно, а нисам могао ни да замислим колико бајонета имају. Мислим да пук може брзо да се окупи и да потера. Најмање пола хиљаде најхрабријих ратника мораће да обузда моја група од осамнаест људи. Чак и за командосе и цео наш арсенал, издржаћемо највише сат времена. Једноставно ће нас бацати моткама. Ситуација је критична. Дао сам свој митраљез једном од бивших Бушмана, а сада свом најоданијем борцу и ординацији по имену Чичи, и оштро бацио десни удицу у чељуст вође. Прогунђао је тихо и склопио се у троје, испруживши се на трави. Постало је необично тихо. Брзо отворивши ножем место уједа, истиснуо сам сву гадну крв на маховину и убризгао му две коцке анти-венина из мог личног прибора за прву помоћ. Моји Индијанци су направили мотку од три метра, мачетом одсецали гране и шакали га по рукама и ногама, обесили о мотку и вукли на челу групе, повлачећи се све даље од Зулу села. Када смо се вратили на безбедну удаљеност, зачуле су се експлозије и видео сам своје прве сигналне ракете. Речна платформа на којој смо оставили наше водоземце (брзе, маневарске моторне чамце) би, у најмању руку, већ требало да се види на хоризонту, али од тога није било ни трага. Као да су осетили моју забринутост, пришли су ми Пол и Крис – два бивша разбојника из Рија, који су се вероватно крили у легији не због хулиганизма. Они су, према борбеним прорачунима, постали прва етапа заклона приликом повлачења. Без даљих речи и емоција, брзо смо разменили погледе, бацио сам грудњак са муницијом (резервни магацини и гранате) и показао им да ћу сачекати поред водоземаца. Критична ситуација! Раздирали су ме емоције и био сам спреман да овог беспомоћног Зулу краља упуцам на мотку радије него да ризикујем своје момке. Овај ошамућени ован на ражњу се опаметио и почео да врти своје црвене зенице, не схватајући где је и шта му се дешава. Сврбело ме је да му забијем метак у спљоштено чело или црвенкасто око и да га назовем. Изнео је своје мисли момцима, а Немац Ханс Стиелике из Дрездена и Пољак

Бобик Зиелински из Кракова одмах су климнули са одобравањем. Моји посланици у групи су сваку казнену акцију увек дочекивали са нескривеним одушевљењем! Ето шта значи школа Варшавског пакта! Али смо кренули даље.

Чим је шумска стаза завила и бацила нас на широки крак дугоочекиване реке, одахнуо сам и одмах прекинуо покривање преко МПУ (мобилног интерфона). Пре него што сам стигао да завршим радио-размену, у истом тренутку је зачуо сочан рафал из митраљеза, који је експлодирао тишину чедне природе. Радио комуникација је завршена и постало ми је јасно да момци са насловнице сада немају времена за разговор.

Утоваривши се у спасилачке водоземце, прешли смо преко воде на безбедну удаљеност. Моји насилници, Бушмани, почели су упорно да моле да врате вођу или би било лоше. Ово би могло резултирати националним устанком и крхко примирје са владиним снагама које смо подржавали поново би се претворило у братоубилачки рат. Или боље речено масакр. У почетку, моја идеја је била да њихов камп заменим за вођу. Једноставно је као што два и два чине четири, али пагани имају своје шале. Сви ће погинути, али ће се борити до последњег ратника за живот свог вође.

„Они нису пагани, већ староседеоци“, исправио ме је насилник Ханс, у чијим рукама је француски митраљез Хамаса деловао као играчка, као дечији пиштољ.

„Наши Бушмани, пре годину и по дана, били су исти урођеници“, рекао је Ханс, „Не слушајте их и хајде да мучимо овог Брзог копита (тако се звао вођа).

Насмејан, Ханс ме је, као бивши обавештајац, упорно саветовао да мучим ово Зулу копито док се не сложимо са нашим условима.

„Алергичан сам на њих, знаш и сам, команданте“, рекао је Ханс са мном на немачком. Веровао ми је, зато је говорио свој матерњи језик, који сам ја савршено разумео.

Наређујем ти да одвежеш заробљеника, јер ће копито проговорити! Исаија (један од бораца и сличан дивљак у прошлости) је одмах молио да се то не ради, јер би вођа скочио у воду и удавио се

- Они су такви идиоти! - викао је борац. Насмејао сам се овом опису бившег саплеменика и замолио Исаију да објасни вођи да је за њих боље да промене насеље.

Брзо копито, сада врећа кромпира, зарежао је пар фраза као одговор и заколутао очима у небо и окренуо се, показујући потпуни презир према

мени лично. Барем сам тако схватио његову невољност да комуницира. Исаија ме је погледао са кривицом и такође скренуо поглед.

-Преведи све што је рекао од речи до речи! - а ја сам љутито погледао у Исаију, свог болничара.

- Неће напустити своје земље, јер су му ту живели прадедови, дедови, отац, а тамо и он не живи, чак и ако му је суђено да умре! – превео је Исаија и сажалјиво ме погледао. Чинило се да се болничар осећа кривим што је затвореник одбио да послуша.

- Реците да им пријатељски препоручујемо да оду, јер белци болују од мочварне грознице, која ће побити цело племе, а неће имати ко да их сахрани! - Лагао сам вођу, не надајући се успеху. Први је реаговао Исаија, који ме је погледао лудим очима и почео да звецка да преведе оно што је чуо Зулуу. У том истом тренутку, очи вође су се рашириле још више него када га је први пут ујела змија, преврнуо је зенице и зуррио у мене мрским погледом, очигледно закључивши да сам ја носилац заразе. Моје стрпљење је било на ивици и постало је критично.

Са платформе за покривање, пуцњи су престали да допиру, и схватио сам да су Пол и Крис, моја латиноамеричка браћа, очигледно заувек заћутали.

Имао сам идеју, коју је Ханс одмах изнео:

-Хоћемо ли да ловимо алигаторе?

Бивши Штази се са задовољством сложио.

Објаснивши вођи шта га сада чека, натерао је војнике да скину заробљеника са мотке и за леву пету га најлонском гајтаном вежу за чамац. Запаливши цигару, рекао сам да ако вођа настави да буде тврдоглав, конопац може да пукне сваког тренутка, и окренувши му цигару близу носа, показао сам како ћу то учинити. Наиме, запалићу најлон и он ће пасти право у уста гладном крокодилу.

Чамац је успорио и почео да кружи опасно близу упарених, зелених створења. Крокодили су се невољко, па чак и лењо удаљили од разбијача мотора, из неког разлога удаљавајући се даље ка обали. Гурнуо сам вођу у воду и дао знак кормилару да повећа брзину. Чамац је почео да кружи све ближе и ближе, вукући вођу на конопцу према групи алигатора. Чим смо успорили, вођа је почео беспомоћно да тетурати у води, изазивајући интересовање зелених. Крокодилске очи су пратиле заокрете чамца, који је или добијао брзину или губио брзину, и наш вриштећи живи мамац.

Већ сам попушио скоро половину цигаре, без резултата. Час се одужио и постао досадан, па сам принео врх цигаре ка ужету и са ишчекивањем погледао у вођу. Алигатори су очигледно хтели да једу, па су попут торпеда, пресецајући површину воде, брзо запливали ка плутајућој вечери. Када је вођи остао само један ударац и први алигатор је већ почео да отвара уста, оштро сам притиснуо ручицу гаса од себе. Водоземац је са свих својих триста коњских снага одјурио. Попут скијаша, вођа је полетео изнад воде, као преко одскочне даске, и полетео за чамцем. Крокодил је шкљоцнуо зубима тик уз жртвино уво.

„Он је већ пристао на све, хајде да га извучемо“, упитао је Исаија, скривајући очи.

- Хајдемо! – Пристао сам и војници су брзо бацили вођу у чамац и кренули смо на обалу.

Вођа је лично на мокро пиле. Удови су му задрхтали, охолост нестала и дрхтао је од језе и страха. Копит ме није гледао у очи, али сам ипак приметио понизност и понижење који су у његовим угаслим очима поставили знак пораза. Када сам завршио посао, поновио сам своје услове:

- Ми дајемо лекове за маларију и антивенин, а ви мењате паркинг! Без одлагања!

Исаија је на своју руку додао да у овом случају вођа спасава цело племе и да нико неће патити.

- Наш командант је љубазан - искористи тренутак, друже! – превео је редар вођи, који ме још једном погледао и окренуо се. Није било тешко погодити шта несрећник мисли, али није ме било брига. Требала ми је Зулу станица.

„Оставићемо им једну амфибију са пуним резервоаром“, додао сам, да бих сачувао достојанство вође у својим очима и пред својим народом. Бартер би требало да изгледа мање-више еквивалентно, барем у очима домородаца. Могли сте видети Копита како уздахне с олакшањем и сенка задовољства му је прелетела лице. Његови покрети су постали сигурнији, дрхтање је нестало, и први пут ме је погледао са захвалношћу. Промрмљао је нешто на свом брбљарском Исаији, а затим је климнуо главом у знак слагања и показао назад тамо где смо једва побегли.

Разумео сам без превода и рекао да ће сутра на истом месту добити лекове и чамац, али логор је морао да оде данас, јер ако би преноћили, сутра неће имати ко. Скинуо сам ранац (путни ранац) и замолио војнике да тамо баце сав аспириин из кутије прве помоћи. Исаија је објаснио вођи да цело

племе мора да узме пилулу данас и сутра, али да прво напусти логор. Било је јасно да нам је вођа веровао, а његов пријатељски тон и мирно расположење коначно су одагнали све сумње у предстојећи покрет Зулу народа.

Трагедија са змијом и чињеница да је копито још увек били су главни доказ да смо дошли у миру и да смо одговорни за своје речи. Поучен горким искуством, одлучио сам да сутрадан играм на сигурно и да се не нађем са вођом на месту где су се договорили. Оставио сам две упарене осматрачнице на излазу из села Изулу – два бразилска и мексичка момка из моје групе. Пратили су кретање Зулуа и уживали у томе. То им је било у крви, пошто су били потомци племена Инкоса и Инча. Ханс је коментарисао:

- Крвожедни Индијанци! Више воле скалпирање него жене и топао кревет!

„Упозорите их да не покушавају прерано да уклоне скалпове, иначе ће упропастити целу операцију“, рекао сам Немцу и почео да се припремам за повратак.

Пошавши уз реку на удаљености од два сата, поставио сам бивак на згодном месту и обавестио команданта батаљона да се посао завршава. Родом из Гаскоње, родом из древне породице, мајор Куршевел, био је невероватно срећан због мог успеха. Дао сам му наше координате и замолио га да ми пружи ваздушну подршку следећег јутра. Али Гасконац је и Гасконац у Африци, па је предложио:

- Викторе, хајде да их изједначимо из ваздуха, иначе ми се нешто не свиђа - не свиђа ми се, ризик је.

„Можете, наравно, то, али боље је да не радите“, уверавао сам темпераментног Француза, „видећемо сутра.

Нажалост, брига команданта батаљона није била узалудна. У три ујутру се јавила моја бразилска пошта и јавила да су Зулуи имали доста кретања, две велике групе су напуштале племе, и то у супротном смеру.

„Заседу постављају свиње“, одмах је сажео Ханс чим је чуо извештај Латиноса.

Пола сата касније у етру смо чули: - Група наоружаних бораца, стотинак и по људи, изашла је из села и почела да се насељава поред реке на месту где је требало да се састанемо са вођом. Зулуи су наоружани кратким копљима и ножевима, без покрића. Друга група дивљака (жене, деца и

старци) од неколико стотина људи кренула је узводно. Са њима се возе и сва жива бића, рекла ми је мексичка пошта на супротној страни логора.

- Команданте, ово је замка, зовите борбене хеликоптере, нека смрскају ове пигмеје док су на путу! - одмах је саветовао Ханс Стиелике, некадашњи добри немачки војник, а сада каплар француске војске попут мене.

- Ханс, увек ћемо имати времена да мељемо векне, хоћу, али не зато овде храним инсекте и једем суве оброке, само да све тако покварим! - одговорио сам

- Али очигледно хоће да нас убију! - узвикнуо је Немац.

- Не копљима или ножевима - одлазе!

- Па, зашто онда у четири ујутру?

- Да деца и стари лакше поднесу поход! Имаш криглу пива, а не главу, друже комунисто! – весело сам намигнуо бившем нацисти-комунисти и одмах додао:

- Још зелено, навикни се, колико имаш година!

Насмејао сам се, гледајући у плаве очи војника Штазија и заиграно потапшао његове ланене локне. Расположење ми се очигледно поправило и коначно сам одахнуо, циљ је постигнут и могао сам да изађем из Африке.

Виктория Артюшенко

Виктория Артюшенко, поэт и прозаик из Санкт-Петербурга, организатор поэтически-музыкального салона „Огневика“, выступающая не только в Питере и Ленобласти, но и в соседних регионах. Участник сообщества „Синий мост“ и МСП, автор двух сборников „Смотри в меня“ и „Там за горизонтом“, участник и победитель многих литературных международных конкурсов, в том числе „Красота спасет мир“, „Холодный ручей“, „Поэтфест“, многократный участник выступлений на Книжных аллеях Петербурга и на Книжных маяках. Автор переводов более чем 10 стран мира. Успешная мама и бабушка гениального внука. Патриот своей страны и просто яркая и солнечная женщина.

ВЛЮБЛЁННАЯ ЖЕНЩИНА

Влюблённая женщина... Она вся наполнена светом. Кожа ее будто сбрызнута мелкодисперсным золотом, таким же золотом сияют ее глаза, и при этом совсем неважно, какого они цвета.

Ничто не способно вывести ее из состояния наполненности счастьем: ни наглые, полупьяные, ругающиеся матом подростки в вагоне метро; ни назойливый снег, норовящийся забиться даже под капюшон; ни хмурое зимнее небо, нависшее как огромный ком серой ваты; ни бьющийся в истерике шеф, у которого начались очередные „месячные“, которые одновременно „квартальные“.

Она похожа на море, но не в штиль, а в лёгком бризе, сверкающее в лучах Солнца и медленно ласково набегающее на берег с вкусными поцелуями. Каждое ее движение: поворот головы, взмах руки, походка наполнены гармонией и одновременно говорят: возьми, но не подходи... Я не твоя... Я только Его... Моего Самого самогосамого... Чистого, светлого, веселого, заботливого, сильного... И... И Любимого.

Влюблённая женщина похожа на ветерок, который маленьким ребенком гоняет фантики по тротуару. Внутри неё порхают бабочки наперегонки с мыльными пузырями, которые переливаются, лопаются и не кончаются при этом.

Аромат, исходящий от нее, сводит окружающих с ума, даже женщины говорят ей комплименты по поводу вкусного парфюма.

Влюбљенна жена. Отныне и навсегда. Она решила, что этот наряд ей к лицу.

А где-то там, за старым ватным одеялом под названием небо сияли звезды и завидовали ей. Ведь их было видно далеко не всегда. А Влюбленную женщину видели все.

И при этом она была независима и свободна. Быть влюбленной это был ее выбор. Она не выносила ему мозг бесконечными расспросами, где был, с кем был, не лезла в его телефон, пока он курил на балконе, и даже не задавала нудных и тупых вопросов, и мало того, она не спрашивала каждые пять минут, любит ли он ее и как сильно любит.

Она наслаждалась собой, им, и удивительной жизнью, в которой Бог одарил ее Великим чувством, данным не каждому: умением любить.

Влюбљенна жена. Жена-жизнь.

Викторија Артјушенко

Викторија Артјушенко, песникиња и прозаиста из Санкт Петербурга, организаторка поетско-музичког салона Огневик, која наступа не само у Санкт Петербургу и Лењинградској области, већ и у суседним регионима. Члан заједнице „Плави мост” и МСП, аутор две збирке „Загледај у мене” и „Тамо иза хоризонта”, учесник и победник многих међународних књижевних конкурса, међу којима су „Лепота ће спасити свет”, „Хладни ток”, „Поетфест“, вишеструки учесник перформанса на Алејима књига Санкт Петербурга и на Светионицима књиге. Аутор превода из више од 10 земаља. Успешна мајка и бака бриљантног унука. Патриота своје земље и једноставно светла и сунчана жена.

ЗАЉУБЉЕНА ЖЕНА

Заљубљена жена... Потпуно је испуњена светлошћу. Њена кожа као да је посута фино распршеним златом, очи јој сијају истим златом, и није важно које су боје.

Ништа је не може извући из стања испуњене срећом: ни арогантни, полуипјани тинејџери који пеују у вагону метроа; нити досадни снег, покушавајући да се сакрије чак и испод хаубе; ни тмурно зимско небо које виси као огромна грумен сиве вате; нити хистеричног шефа, коме је почео редовни „меструм”, који је и „квартални”.

Изгледа као море, али не мирно, већ на лаганом поветарцу, блиста на зрацима Сунца и лагано нежно трчи на обалу уз сласне пољупце. Сваки њен покрет: окретање главе, махање руком, ход испуњени су хармонијом и уједно говоре: узми, али немој... Нисам твоја... Ја сам само Његово... Ја сам... Чист, бистар, весео, брижан, снажан... И... И вољени.

Заљубљена жена је као поветарац који као мало дете разноси омоте од слаткиша дуж тротоара. Лептири лепршају у њој, утркујући се са мехурићима од сапунице који светlucaју, пуцају и никад не престају.

Арома која избија из ње излуђује оне око ње, чак јој и жене дају комплименте за њен укусни парфем.

Заљубљена жена. Од сада и заувек. Одлучила је да јој ова одећа пристаје.

А тамо негде, иза старог памучног покривача званог небо, сијале су звезде и завиделе јој. На крају крајева, нису увек били видљиви. И сви су видели заљубљену жену.

И у исто време била је независна и слободна. Њен избор је био да буде заљубљена. Није га досађивала бескрајним питањима где је, с ким је, није му улазила у телефон док је пушио на балкону, чак ни постављала досадна и глупа питања, и шта више, она није сваких пет минута питао да ли воли и колико је воли.

Уживала је у себи, њему и невероватном животу у коме јој је Бог дао велико осећање које није дато свима: способност да воли.

Заљубљена жена. Жена-живот.

Виктория Ерух

Виктория Львовна Ерух, родилась 2 февраля 1993 года в г. Краснодар, где проживает в настоящее время. Закончила Краснодарский филиал Академии труда и социальных отношений по специальности „Государственное и муниципальное управление”. Осуществляет трудовую деятельность в Международном аэропорту „Краснодар” имениЕкатерины II на должности техника по учёту.

Любит творчество во всех его проявлениях. Пишет стихи и прозу: от любовной лирики до публицистики. Иногда занимается мелодекламацией. Лауреат и победитель различных литературных конкурсов в числе которых: Фестиваль ВСЕМПОЭЗИИ (1. место по г. Краснодар, 2023 г.).Конкурсы поэтических переводов: Молодёжный фестиваль поэзии “Берега дружбы” и „Сожские Берега дружбы” (финалист, 2023 г.). В конце 2022 года участвовала в проекте от телеканала ОТР. „Страна поэтов” со стихотворением Роберта Рождественского.В апреле 2023 принимала участи в акции „Рифмы Победы” от телеканала „Краснодар”. Постоянный участник эфира интернет-радио „Стихийное” (г.Курск).

Публикуется в интернет-сети, в литературных журналах и сборниках. Также, имеет пять собственных сборников стихов и прозы, созданных на портале Ridero.

Является специалистом по связям с общественностью, редактором молодёжного альманаха „СловоДар” и участником театральной труппы Клуба молодых литераторов Кубани при региональном отделении Союза Писателей России.

СВОБОДА

На крыльях ветра отважной птицей лети,
Туда, где звёзды, где неизвестны пути,
Не зная края в своих стремленьях благих,
Свободы грани искать не нужно в других.

Свобода – вихрь в сердцах обычных людей!
Лети как ветер, не зная точный предел!
Лети к вершинам и даже, если мандраж,
Будь сильным, смелым, лови за хвостик кураж.

За горизонтом светило слепит глаза,
Свобода – солнце, а заточенье – гроза!
На лунной нити седого ветра она...
Души свобода – реальность, а не мечта.

Она сияет звездой яркой в ночи,
Даёт нам в руки от счастья чудо-ключи,
От бед спасает и смысл жизни даёт.
Расправь же крылья и продвигайся вперёд.

Будь сильным, смелым, скажи: „Прощай” дню сурка...
В сердцах свобода – огня большого искра,
Как птица-феникс, чьи крылья светят во тьме,
Зовут с собою и машут нам в сизой мгле.

Виктория Ерух

Викторија Лвовна Ерух, рођена је 2. фебруара 1993. године у Краснодару, где тренутно живи. Дипломирала је на Краснодарском огранку Академије за рад и социјалне односе, дипломирала државну и општинску управу. Ради на Међународном аеродрому Краснодар по имену Катарина II као рачуноводствени техничар.

Воли креативност у свим њеним манифестацијама. Пише поезију и прозу: од љубавне лирике до новинарства. Понекад се бави мелодијским рецитовањем. Лауреат и победник разних књижевних конкурса, укључујући: Фестивал СВЕ ПОЕЗИЈЕ (1. место у Краснодару, 2023. Конкурси за превођење поезије: Омладински песнички фестивал „Обале пријатељства” и „Сожске обале пријатељства” (финалист, 2023). Крајем 2022. године учествовала је у пројекту ТВ канала ОТР. „Земља песника” са песмом Роберта Рождественског. У априлу 2023. учествовала је у кампањи „Риме победе” ТВ канала „Краснодар”. Редовни учесник Интернет радија Стихииное (Курск).

Објављено на интернету, у књижевним часописима и зборницима. Такође, има пет сопствених збирки поезије и прозе, насталих на порталу Ridero.

Специјалиста је за односе са јавношћу, уредник омладинског алманаха „СловоДар“ и члан позоришне трупе Клуба младих писаца Кубана при регионалном огранку Савеза писаца Русије.

СЛОБОДА

Лети на крилима ветра као храбра птица,
Где су звезде, где су путеви непознати,
Не знајући крај твојим добрим тежњама,
Слободу границе не треба тражити у другима.

Слобода је вихор у срцима обичних људи!
Лети као ветар не знајући тачну границу!
Летите у висине и чак и ако сте нервозни,
Буди јак, храбар, ухвати своју храброст за реп.

Иза хоризонта светило заслепљује очи,
Слобода је сунце, а затвор је грмљавина!
На лунарној нити сивог ветра она...
Слобода душе је стварност, а не сан.

Она сија као сјајна звезда у ноћи,
Даје нам чудесне кључеве среће,
Спашава вас од невоља и даје вам смисао живота.
Раширите крила и идите напред.

Будите јаки, храбри, опростите се од Дана мрмота...
У срцима слобода је велика искра ватре,
Као феникс чија крила сијају у мраку,
Дозивају нас са собом и машу нам у мраку сивом.

Владимир Васильевский

Владимир Васильевский. Петербургский поэт и прозаик. Состоит в рядах Российского Союза Писателей (РСП). Основал и ведет поэтический клуб „Северные полмира”. Выступает на различных площадках Петербурга с чтением своих стихов и прозы. За вклад в русскую литературу награжден Президиумом РСП медалями „Александр Пушкин” и „Владимир Маяковский”.

СВОБОДА

Свобода!- Что это?
Знать бы, ей-богу!..
Восемь. Каникулы. Лето.
Славлю! Мою свободу.

Минул год. Вожделенный
Отпуск. Прочь невзгоды! -
На моря! Иностраннный
Паспорт... Кайф. Свобода!

Она, наконец,.. отстала!
Впредь жениться не буду.
Квартира? Да, ей упала.
Зато - как ветер... Свобода!

Отбегал. Баста! Стипендия...
По возрасту. Что для уroda...
Диван,. TV,. Кот. Плед и я.
Но! Свежий воздух. Свобода!

И вот, наконец, - Финал.
С миром, Господь, отпускаешь.
Благослови!. Истинно!- -Я устал.
Простите! Свобода! Каюсь!

А что там Гегель, невнятно:
„Осознанная необходимость?”
Видимость ума. Общепринятая
Абстракция. Химеро-имость.

Владимир Васиљевски

Владимир Васиљевски. Петербуршки песник и прозни писац. Члан је Руског савеза писаца (РСП). Основао је и води песнички клуб „Северна половина света”. Наступа на разним местима у Санкт Петербургу читајући своје песме и прозу. За допринос руској књижевности одликован је медаљама „Александар Пушкин” и „Владимир Мајаковски” од стране Президијума РСП.

СЛОБОДА

Слобода - Шта је то?

Да знам, богами!..

Осам. Празници. Лето.

Хвалим те! Моја слобода.

Прошла је година. Пожељно

Одмор. Далеко од невоља! -

До мора! Страних

Пасош... Високо. Слобода!

Коначно је... заостала!

Нећу се удавати у будућности.

Стан? Да, пала је.

Али – као ветар... Слобода!

Потрчао сам назад. То је то!

Стипендија...

По годинама. Шта за наказа...

Софа,. ТВ,. Цат. Плаид и ја.

Али! Свеж ваздух. Слобода!

И ево, коначно, финала.

У миру, Господе, пустио си.

Благослови! Заиста!- -Уморан сам.

Извините! Слобода! Кајем се!

А шта је са Хегелом, нејасно је:

„Препозната потреба?“

Видљивост ума. Опште

прихваћено

Апстракција. Химера-способност.

Дмитрий Касьянов

Касьянов Дмитрий Александрович (К. Д. А.) - выпускник БГТУ БГТУ „Военмех”, занимается поэзией с 14 лет, вице-президент Молодёжного Союза Писателей, писатель в составе международного творческого и культурного проекта „DEMO GOG” печатался в журнале „ЧЕЛОВЕЧЕСТВО” (HUMANITY), сборниках „КРЕМНИЕВЫЙ ВЕК” (2 тома), „ШЕПОТ НА ВЕТРУ”, российско-вьетнамском сборнике „РАССВЕТ”, российско-сербском сборнике „ДРУЖБА”, участвует в проекте на мировой рекорд - ГИПЕРПОЭМА (HYPERPOEM).

СТРАХ МЕЧТАТЬ

Переворот, побег в пустыне -
Мой страшный сон без приведений
Куда бежать, когда всем в мире
Нет дела до предубеждений

Мой разум чист, слова взлетают
К бескрайней темной тишине
Станцуй всем вальс, но чтоб
вздохнули,
Что здесь полотна скукоте

Но твой рисунок - в твоей рамке,
Ты сам решаешь, где игра
А где набросок в детской краске
С простой дорожкой в чуда

Природа шепчет, что напрасно
В людей вселили страх мечтать
Лишь единицы нитью страстной
Готовы жить и созерцать

Смотреть на воду, слушать мысли
И перечерчивать звезду
Не важно что, здесь ковка искр
Из производства на мечту

В деревьях слух, в траве свобода,
И всё прикрыто сладким сном
Мы - нераскрытые господа
На перекрёстке городов

Один - во тьме, другой - сияет,
А мы лишь знаем, что везде
Свои красоты зарождает
Природа в девственном плаще

Мы все в бегах и нет отдышки
Среди творцов изображений
Мой милый свет от яркой вышки -
Не дай остыть в огне свершений.

Дмитриј Касјанов

Касјанов Дмитриј Александрович (К.Д.А.) - дипломац БСТУ БСТУ „Военмех”, студира поезију од 14. године, потпредседник Омладинске уније писаца, писац у оквиру међународног креативног и културног пројекта „ДЕМО ГОГ” објавио у часопису „ХУМАНИТИ” (HUMANITY), збирке „СИЛИЦОН АГЕ” (2 тома), „ШАПАЊЕ У ВЕТРУ”, руско-вијетнамска збирка „ЗОРА”, руско-српска збирка „ДРУЖБА”, учествује у пројекту светског рекорда – ХИПЕРПОЕМА (HYPERPOEM).

СТРАХ ОД САЊАЊА

Државни удар, бекство у пустињи -
Моја ноћна мора без духова
Куда да бежимо кад су сви мирни
Не брине за предрасуде

Ум ми је чист, речи лете
До бескрајне мрачне тишине
Играјте валцер за све, али нека
уздишу,
Каква су овде платна досаде?

Али твој цртеж је у твом оквиру,
Ви одлучујете где је утакмица
Где је скица у дечијој фарби?
Једноставним путем до чуда

Природа цабе то шапуће
Људима је усађен страх од сањања
Само неколико нити страсти
Спремни за живот и размишљање

Погледај воду, слушај мисли
И прецртај звезду
Без обзира на све, овде се ковање
варница
Од производње до сна

У дрвећу је слуха, у трави слобода,
И све је покривено слатким сном
Ми смо неоткривена господа
На раскршћу градова

Један је у мраку, други сија,
А то само свуда знамо
Рађа своје лепоте
Природа у девичанском огртачу

Сви смо у бекству и нема никакве
везе
Међу ствараоцима слика
Моја слатка светлост са светле куле -
Не дозволите да се охлади у ватри
достигнућа.

Дмитрий Тарасьян

Тарасьян Дмитрий Александрович. Родился 25 июля 1983 года. С малых лет проживаю в городе Тобольске, древней столице Сибири. Закончил местный педагогический институт им. Д. И. Менделеева по специальности учитель истории. В 2024 году ряд стихов был издан в сборнике сибирских авторов „Исток Сибирской Ипокрены”.

Смирение для смиренных, усмирённых,
Склонённых под ярмо и кнут зверей-
Не для людей, к созвездьям устремлённых,
Рождённых, чтобы быть смелей и злей.

Достигших первой непроглядной бездны
С небес сорвавших их святой покров.
Благословен, минувший век железный,
Благословен, грядущий век костров!

Не тишина под тлеющим светилом,
А несмолкающий в ночи сверхновой крик
Твое рождение миру озарило,

И это был пресуществленья миг-
Когда сама Вселенная явила
Своей возвышенной Природы лик.

Дмитриј Тарасјан

Тарасјан Дмитриј Александрович. Рођен 25.07.1983. Од малих ногу живи у граду Тоболску, древној престоници Сибира. Дипломирао на локалном педагошком институту по имену. Д.И.Менделеев, специјалност: наставник историје. Године 2024. објављено је неколико песама у збирци сибирских аутора „Извор сибирске ипокрене”.

Понизност је за кротке, понизне,
Животиње су се поклониле под јармом и бичем -
Не за људе који теже сазвежђима,
Рођен да буде храбрији и љутији.

Дошавши до прве непролазне провалије
Њихов свети покривач био је стргнут са неба.
Благо прошло гвоздено доба,
Нека је благословено надолазеће доба огња!

Не тишина под тињајућом светлошћу,
И врисак супернове који никад не престаје у ноћи
Твоје рођење је осветлило свет,

И био је то тренутак трансупстанцијације -
Када је сам Универзум открио
Лице твоје узвишене Природе.

Елена Белова

Петербургская леди-поэт.

Пишу стихи, басни, сказки в стихах, лимерики, делаю поэтические переводы с немецкого и испанского языков, несколько лет работаю над романом в стихах.

Автор книги со сказкой в стихах „Дары феи Кренского озера”.

Выступаю на разных площадках Санкт-Петербурга.

ЗАРИСОВКА ПРО ГОРЫ

(из романа в стихах

“Мрачные сказки севера”)

Мне снятся горы каждой ночью
Вершины манят и звенят
Я камень трогаю. Он прочен.
А что вверху там для меня?
А что всю жизнь найти хочу я?
Моя душа во тьме кочует
По городам, дворам, домам.
И возвращается к горам.
Я вспоминаю о Кавказе.
Он в небо высится грядой,
Хранит порядок вековой.
Мой взгляд туманится в экстазе,
Душа парит навеселе
Какая мощь есть на Земле!

Нутро наполнено восторгом.
Дышать горами - мой кураж,
Когда ты с детства фантазёрка
И шкаф берешь на бордаж.
Когда, послушайте, стучится
В груди, как раненая птица,
Огонь упрямый и шальной
По венам катится волной.
И если плоть покинет остов,
Я быть хочу вершиной гор.
Чтобы куда ни кину взор
Вокруг меня был только воздух,
Беспечный облаков полёт,
И ветер песни мне споёт.

Елена Белова

Петербуршка песникиња. Пише поезију, басне, бајке у стиховима, лимерике, ради поетске преводе са немачког и шпанског, а већ неколико година радим на роману у стиху. Аутор књиге са бајком у стиховима „Дари виле Кренског језера”.

Наступа на разним местима у Санкт Петербургу.

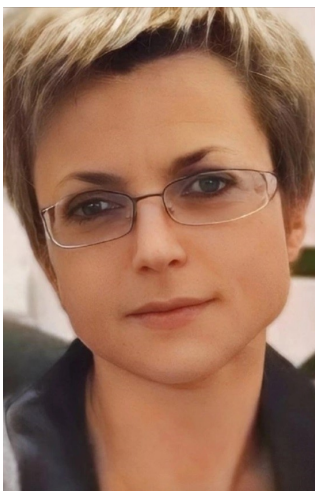
СКИЦА О ПЛАНИНАМА

(из романа у стиховима

„Туморне приче о северу”)

Сваке ноћи сањам планине
Врхови маме и звоне
Додирујем камен. Издржљив је.
Шта је тамо за мене?
Шта желим да пронађем целог
живота?
Моја душа лута у тами
У градовима, двориштима,
кућама.
И враћа се у планине.
Сећам се Кавказа.
Уздиге се у небо као гребен,
Одржава вековни поредак.
Мој вид је замагљен у екстази
Душа се уздиге припитом
Каква је моћ на Земљи!

Унутрашњост је испуњена
одушевљењем.
Дисање у планинама је моја
храброст,
Кад си сањар од детињства
И укрцај се у кабинет.
Кад, слушај, куца
У грудима, као рањена птица,
Ватра је тврдоглава и луда
Талас се котрља мојим венама.
А ако месо напусти оквир,
Желим да будем врх планина.
Тако да где год да погледам
Био је само ваздух око мене,
Безбрижан лет облака,
И ветар ће ми певати песме.

Елена Володько

Володько Елена Владимировна, родилась 18.08.1982 года в Республике Беларусь. В раннем детстве вместе с родителями переехала в Россию в город Магадан. Вернувшись обратно на родину, окончила „Могилевский государственный университет имени А.А. Кулешова” - факультет славянской филологии. Прошла обучение по образовательной программе переподготовки на базе высшего образования. Присвоена квалификация - „Экономист”. В настоящее время работаю заместителем директора по учебной работе в дополнительном образовании взрослых.

МНЕ ГОЛОС СЛЫШИТСЯ: ДЕРЖИСЬ!

Мне голос слышится: „Держись!
Тебе ль, восставшему из пепла,
Не знать, какой бывает жизнь?”

Развеет горсть сомнений мысль:
„Что не сломалось, то окрепло,
Не падай духом лишь, держись!

Корнями в почве укрепись,
Чтоб дать на свет пробиться стеблю,
Всего одно мгновенье - жизнь!”

Так - падая, взмывая ввысь,
Мы вечность создаём из слепка,
Бог руку подаёт: „Держись!

Но будь собой, а не кажись,
Мечтам своим доверься слепо,
Поверь в себя, прочувствуй жизнь!

В секунде каждой задержись,
Насколько хватит веры - цепко!
А вечность, как рожденье - жизнь,
Не подведи ее, держись!”

Елена Володко

Володко Елена Владимировна, рођена 18. августа 1982. године у Републици Белорусији. У раном детињству преселила се са родитељима у Русију, у град Магадан. Вративши се у домовину, дипломирала је на Могилевском државном универзитету по имену „А.А. Кулешова”. Завршена обука по програму образовне преквалификације на бази високог образовања. Додељена квалификација - „Економиста”. Тренутно ради као заменик директора за наставне послове у додатном образовању одраслих.

ЧУЈЕМ ГЛАС: ДРЖИТЕ СЕ!

Чујем глас: „Сачекај!

Да ли је за тебе, који си устао из пепела,
Не знајући какав је живот?”

Мисао ће одагнати прегршт недоумица:
„Што није сломљено, ојачано је,
Само немојте клонути духом, издржите!

Ојачајте се корењем у земљи,
Да би стабљика изашла на светлост,
Само један тренутак - живот!”

Дакле - пада, уздиже се,
Од гипса стварамо вечност,
Бог пружа руку: „Држи се!

Али буди свој, не претварај се
Веруј својим сновима слепо,
Верујте у себе, искусите живот!

Задржи се у свакој секунди,
Колико је вера довољна – жилав!
А вечност је као рођење - живот,
Не изневери је, држи се!”

Елизавета Клейн

Создатель паблика стихийный Питер, являющегося афишей поэтического Петербурга. Поэт года 2018 по мнению жюри *Poetfest*, участник ЛИТО Пиитер, Молодой Петербург, участница форумов „Осиянное слово”, „Химки”, литературного кемпинга „Война и мир”.

СВОБОДА

Над нами власти нет ничьей,
Есть дни и числа.
Я, столько делая вещей -
Теряю смыслы.

Не выбирая каждый миг
Судьбу и дело,
Живу в плену своих вериг,
Хоть надоело.

Бегу, как мышь по колесу,
И верю в чудо,
Сама себе я Иисус,
Сама - Иуда.

Грызу колесико судьбы
И прутья клетки:
Ах, если бы, ах, если... бы...
Но мысли - редки.

Скорей обратно и вертеть,
Что было силы,
Пока с колесиком нас смерть
Не разлучила.

Елизавета Клајн

Креатор јавности је спонтани Петар, који је плакат за поетски Петербург. Песник године 2018 према жирију Поетфеста, учесник ЛИТО Пиитер, Млади Петербург, учесник трибина „Осијаное слово“, „Химки“, књижевног кампа „Рат и мир“.

СЛОБОДА

Над нама нема ничије моћи,
Постоје дани и бројеви.
Ја, радим толико ствари -
Губим смисао.

Не бирајући сваки тренутак
Судбина и посао
Живим у заробљеништву своје вере,
Бар сам уморан од тога.

Трчим као миш на точку,
И верујем у чуда
Ја сам свој Исус
Она сама је Јуда.

Жваћем точак судбине
И решетке кавеза:
О, кад би само, о, кад би само...
Али мисли су ретке.

Пожури назад и окрени се,
Каква је била снага
Док смо са точком мртви
Није се одвојио.

Ира Тихомирова

ИРА Тихомирова, город Санкт-Петербург (Россия). Доктор, Блогер - Влогер, писатель, драматург, космополит, эмансипе - etcetera... Поэт – автор изданных сборников стихов: „От агапе до эмансипе” (любовная лирика) и „Глюки старой злоюки” (гражданская лирика). Фонтанирую талантами активно и актуально в социальных сетях.

Я - СВОБОДЕН! (о внутренней свободе)

Не меняй по мелочам
Жизни смысл и суть начал,
Где мещанистый причал
Ординарность укачал.

Прыгай выше головы,
Выше сплетен и молвы.
Заменяй: „окей!” - „увы!”,
Нападай! - „Иду на вы!”.

Соло - жизнь! Не надо - хор!
Долог старт. А финиш скор.
Чтобы смертный визитер
Жизнь черновиком не стер -

Жить спешу. Но ерунды
Не добудь из лет руды.
В сито лет - не лей воды.
Только - цель. А прочее - в дым!

Ира Тихомирова

ИРА Тихомиров, град Санкт Петербург (Русија). Доктор, Блогер - Влогер, писац, драматург, космополита, еманципатор - итд... Песник - аутор објављених збирки песама: *Од агапе до еманципације* (љубавна лирика) и *Проблеми старе љуте жене* (грађанска лирика). Активна на друштвеним мрежама.

СЛОБОДАН САМ!

(о унутрашњој слободи)

Не мењајте мале ствари
Почео је смисао и суштина живота,
Где је буржоаски пристан
Обичност је постала морска болест.

Скочи преко главе
Изнад трачева и гласина.
Замените: „у реду!” - „авај!”,
Напад! - „Идем на тебе!”

Соло је живот! Нема потребе - хор!
Дуг почетак. А завршетак је брз.
За смртог посетиоца
Нисам избрисао живот као промају -

Пожурите да живите. Али то је глупост
Не добијај руду из година.
Не сипајте воду у сито.
Само циљ. А све остало се диже у дим!

Юлия Крылова

Крылова Юлия Александровна, родилась 20.05.1982 г. в г. Ржеве Тверской области. По образованию педагог и библиотекарь. Стихи пишу лет с 11ти, трижды лауреат конкурса „Петербургский ангел”, в 2020 г.- 3й степени, в 2021- 1й степени, в 2023- 3й степени, лауреат конкурса поэзии „Выборгская чайка 2022”, дипломант 2й степени литературного конкурса VIII всероссийского фестиваля русской словесности и культуры „ВО СЛАВУ БОРИСА И ГЛЕБА” в 2021г., финалист конкурса „Золото русской литературы”- 2022, участник свободного содружества литераторов „Синий мост”. Печаталась в сборниках и журналах, группа ВК „Стихи для Нео”.

НЕТ СЧАСТЬЯ НА ЧАСАХ И ВСЕ СЛОВА ПУСТЫ?

Ищи меня в лесах, где чёрные кусты,
В те дни, когда душа ободрана до мяса!
Проклятьем небо рви! Хулу кричи со зла!
Но я - огонь любви, и я- смертей зола:
Читать меня везде во всём- твоя саньяса!

Не отливай навек, не высекай имён,
О, хрупкий человек, что на земле рождён!-
Я- камень и вода, я- та звезда над крышей!
Я- тени в темноте и яблони цветок!
У всех моих детей единый кровоток,
И мной как веществом здесь залиты все ниши!

Во всех изгибах форм видна моя рука!
И я- тот страшный шторм, где к гибели близка
Любая жизнь, но я тебе открою карты:
Ищи меня внутри! Сдирай ногтями дёрн
Под жуткий до зари вой грозových валторн,-
Я дам тебе дышать до следующего старта!

Так кокон рвут крыла, так побеждают страх,
Сжимая удила, летят на всех парах,

Из ножен вырвав меч, в лицо хохочут смерти!
Ты не боялся жить и мной не зван на суд,
Лишь тех, кто служит лжи, к ответу призовут,
И вызов им придёт в отравленном конверте!

И мой словесный дар люби, расти и трать!
Носи в груди пожар, не бойся с ним сгорать!
Будь яростным моим певцом и сумасбродом!
Не ставь свечи под спуд и не копи добра!
И шрамы зарастут, где содрана кора!
И ты услышишь, как сквозь боль поёт свобода:
„Открой глаза, я здесь! И я- твоя природа!!!”

Јулија Крилова

Крилова Јулија Александровна, рођена 20. маја 1982. године у граду Ржев, Тверска област. По образовању учитељ и библиотекар. Пише поезију од своје 11. године, три пута лауреат такмичења „Петербуршки анђео“, 2020. године – 3. степен, 2021. – 1. степен, 2023. – 3. степен, лауреат песничког конкурса „Виборшки галеб 2022.“, победник дипломе 2. степена VIII Сверуског књижевног конкурса руске књижевности и културе „У СЛАВУ БОРИСА И ГЛЕБА” 2021. године, финалиста конкурса „Злато руске књижевности” - 2022., учесник слободног комонвелта писаца „Плави мост”. Објављивала у збиркама и часописима, ВК група „Песме за Нео”.

НА САТУ НЕМА СРЕЋЕ И СВЕ РЕЧИ СУ ПРАЗНЕ?

Тражи ме у шумама где има црног жбуња,
У оне дане када је душа огољена до тела!
Проклето небо! Хулу виче од беса!
Али ја сам огањ љубави, и ја сам пепео смрти:
Читати ме свуда у свему је твоја сања!

Не бацај заувек, не резбари имена,
О, крхки човече који се родио на земљи!
Ја сам камен и вода, ја сам та звезда изнад крова!
Ја сам сенке у мраку и јабуков цвет!
Сва моја деца имају исти проток крви,
И све нише овде су испуњене са мношћем као супстанцом!

Моја рука се види у свим облицима облика!
А ја сам та страшна олуја где сам близу смрти
Било који живот, али покажаћу вам карте:
Тражи ме унутра! Откидајте травњак својим ноктима
Под језовитим урликом громогласних рогова до зоре, -
Пустићу те да дишеш до следећег почетка!

Овако крила цепају чахуру, тако побеђују страх,
Држећи се за бит, лете пуном брзином,
Истргавши мач из корица, смеју се у лице смрти!
Ниси се плашио да живиш и нисам био позван на суд од мене,
Само они који служе лажи биће позвани на одговорност,
И изазов ће им стићи у затрованој коверти!

И воли, расте и троши мој вербални дар!
Носите ватру у грудима, не плашите се да горите с њом!
Буди мој бесни певач и лудак!
Не стављајте свеће испод посуде и не гомилајте посластице!
И ожилци ће зарастати тамо где је кора откинута!
И чућете слободу како пева кроз бол:
"Отвори очи, ту сам!" А ја сам твоја природа!!!"

Юлия-Джулия Русакова

Русакова Юлия Викторовна. Дизайнер, иллюстратор, преподаватель, художник. Участник международных проектов, пленэров и выставок для художников в России, Италии, Сербии, Латвии, Румынии, Германии и др. странах. Картины находятся в частных коллекциях, музеях и галереях в России и за рубежом. Участники многочисленных литературных конкурсов и фестивалей.

ОСТРОВ СВОБОДЫ

Одинокий остров вдали маячит,
О котором многие громко судачат.
Кричат, рекламируют, обещают
То, чего сами по сути не знают.

Зазывают громкими криками.
Не понять, не услышать, не вникнуть.
Зовут, размахивая флагами,
Расписными, яркими, с какими-то знаками.

Приехать, пройтись по волнистому берегу
Острова, что часто мелькает по телеку.
Радость найти, обрести свободу.
Тёплое море, лето, природа...

Придуманый рай, фонтан наслаждений.
Билет невозвратный для смены рождений.
Уйти восвояси не получается.
Здесь не случайно народ появляется.

К свободе идём неспешно, красиво.
Лишь ветер свистит волною игривой.
Мы здесь ненадолго, ворота открыты!
Мечтою о рае надежды убиты...

Как выйти, подскажет на входе охрана.
Вот только печаль подарила мне раны.
От наважденья так просто не скрыться.
Каждый мечтает здесь снова родиться.

Остров волшебный, как прежде, маячит.
И снова о нём непрестанно судачат.
Кричат, рекламируют, обещают...
И каждый навеки здесь исчезает.

Јулија-Ђулија Русакова

Русакова Јулија Викторовна. Дизајнер, илустратор, учитељ, уметник. Учесник међународних пројеката, пленера и изложби уметника у Русији, Италији, Србији, Летонији, Румунији, Немачкој и другим земљама. Слике се налазе у приватним колекцијама, музејима и галеријама у Русији и иностранству. Учесници бројних књижевних конкурса и фестивала.

ОСТРВО СЛОБОДЕ

Усамљено острво се назире у даљини,
О чему многи гласно оговарају.
Вичу, оглашавају се, обећавају
Нешто што они сами суштински не знају.

Зову уз гласне повике.
Не разумем, не чујем, не разумем.
Зове, машући заставама,
Осликан, светао, са некаквим ознакама.

Дођите и прошетајте уз таласасту обалу
Острва која се често појављују на ТВ-у.
Радост проналажења, проналажења слободе.
Топло море, лето, природа...

Измишљени рај, фонтана задовољстава.
Улазница је бесповратна за промене рођења.
Немогуће је ићи кући.
Није случајно што се овде појављују људи.

Полако, лепо идемо ка слободи.
Само ветар звижди у разиграном таласу.
Нисмо дуго овде, капије су отворене!
Наде убија сан о рају...

Обезбеђење на улазу ће вам рећи како да изађете.
Али туга ми је задала ране.
Није тако лако сакрити се од опсесије.
Сви сањају да се поново роде овде.

Магично острво се назире као и пре.
И опет га стално оговарају.
Вичу, рекламирају, обећавају...
И сви овде нестају заувек.

Юрий Баранов

Баранов Юрий Георгиевич, родился и живу в Ленинграде, Санкт-Петербурге. Образование -высшее, техническое. (ЛТИ им. Ленсовета, специальность - электрохимия; 2й диплом - ЛГУ, экологическая география) Служил в ВМФ СССР, в Баку. Окончил курсы советской военной печати, печатался в местной прессе. Работал в различных НИИ, на заводах оборонной промышленности. Систематически стихи начал писать с 2018 г. Написал около 800 стихотворений. Участник 20 литобъединений, соавтор в 30 поэтических сборниках, на мои стихи написаны 40 песен различными композиторами. Награжден 8 ю медалями (А. Пушкина, М. Лермонтова, С. Есенина, А. Фета, Н. Некрасова, И. Бунина, просветителей Кирилла и Мефодия), медалью „Наследие”. Авторские книжки „Особый мир”, „Парус надежды”, „Здесь дух живой, покой и воля!”, „Переплетение мерцаний”. Печатался в электронных журналах „Женский шарм”, „Мужской штрих” в Нью-Йорке, Лондоне, Париже... Член РСП.

МОРЕ СВОБОДЫ

Вновь я у моря,- слушаю ветер,
Звуки прибоя, рокот волны,
Музыки моря тайную вечность,
Бурную повесть его глубины.

Гомоном чаек, стоном печальным,
Шелестом синих пенистых волн,
Грохотом мощным, ярим, сакральным,
Море, тобой я до краешка полн!

Вечный романтик с сердцем открытым,
Руки раскинув у зубчатых скал,
Мысли земные, молча отринув,
Звезды над морем – вечный причал!

Јуриј Баранов

Баранов Јуриј Георгијевич, рођен и живи у Лењинграду, Санкт Петербург. Образовање: високо, техничко. (Ленсовет ЛТИ, специјалност - електрохемија; 2. диплома - Лењинградски државни универзитет, еколошка географија) Служио у морнарици СССР-а, у Бакуу. Завршио је курсеве совјетске војне штампе и објављивао у локалној штампи. Радио у разним истраживачким институтима и фабрикама одбрамбене индустрије. Поезију је почео да пише систематски 2018. Написао око 800 песама. Члан 20 књижевних удружења, коаутор у 30 збирки поезије, 40 песама је написано на његове песме разних композитора. Одликован са 8 медаља (А. Пушкин, М. Љермонтов, С. Јесењин, А. Фет, Н. Некрасов, И. Бунин, просветитељи Тирило и Методије) и медаљом *Наслеђе*. Ауторске књига: *Посебан свет, Једро наде, Ево живог духа, мира и воље!, Преплитање трептаја* објављене у електронским часописима „Женски шарм“, „Мушки додир“ у Њујорку, Лондон, Париз... Члан РСП.

МОРЕ СЛОБОДЕ

Поново сам поред мора, слушах ветар,
Звуци сурфа, хук таласа,
Музика мора за тајну вечност,
Бурна прича о његовој дубини.

Шум галебова, тужан јаук,
Шуштање плавих пенушавих таласа,
Снажним, жарким, светим урлањем,
Море, испуњен сам тобом до врха!

Вечити романтичар отвореног срца,
Руке раширене на назубљеним стенама,
Тихо одбацујући земаљске мисли,
Звезде над морем су вечни мол!

Косенок Тамара

Родилась на Урале в г.Невьянске. Стихи начала писать в 44 года, когда начала задумываться о смысле жизни и своём предназначении.

В настоящее время участвую в работе самодеятельного кукольного театра „Теремок”, пишу сценарии для сказок и участвую в представлениях. Ещё танцую в

В коллективе „Разноцвет”.

Жизнь очень насыщенная интересная. Люблю жизнь и людей!!!

ДВА КРЫЛА

Наш мир, как радуга цветов,

Палитра в нём сама Любовь.

В нём отражён всех наций цвет в благоухающий букет.

Для счастья создан человек, для мира и добра, совсем не важен кожи
цвет и разное наречье языка.

У всех религий суть одна, зачем делить её тогда?

В любви, согласии, добре нуждается наш мир вдвойне.

Пусть воссияет веры свет и озарит единством мир.

Свободным станет человек, полётом будет одержим.

Расправит крылья во всю ширь, любовью запоёт душа.

Песнь эта облетит весь мир,

Любовь и Вера- два крыла.

Косенок Тамара

Рођена на Уралу у граду Невјанску. Поезију је почела да пише у 44. години, када је почела да размишља о смислу живота и својој сврси. Тренутно се бави радом аматерског луткарског позоришта „Теремок”, пише сценарије за бајке и учествује у представама. Још увек плеше и тиму „Разнотсвет”. Живот је веома напоран и занимљив. Воли живот и људе!!!

ДВА КРИЛА

Наш свет је као дуга боја,
Палета у њој је сама Љубав.
Осликава боје свих народа у мирисном букету.
Човек је створен за срећу, за мир и доброту, боја коже и различит
дијалект језика уопште нису важни.
Све религије имају исту суштину, зашто је онда делити?
Нашем свету су двоструко потребни љубав, хармонија и доброта.
Нека светлост вере засија и осветли свет јединством.
Човек ће постати слободан, биће опседнут летењем.
Рашириће крила у најширу ширину, душа ће му певати од љубави.
Ова песма ће летети око света,
Љубав и вера су два крила.

Кристина Степченкова

Молодая поэтесса из Владивостока, лауреат Краевой премии в области культуры и искусства (2023), участница и призёр многих городских и региональных конкурсов, автор сборника стихотворений „Концепция индивидуальности”.

Я ОСТАНУСЬ В ИСТОРИИ КАК НЕВЕЖЕСТВО

Я смотрела на звёзды когда,
Когда ломали рёбра местным маргиналам.
Их кости - как особая руда,
Что добывается с неистовым запалом.

Вопль из подворотни как изысканный хор,
И как ни плачь - громко и сильно,
Это твоя любимая, как первый обшарпанный двор,
Почти не криминальная Россия.

Я смотрела на чёрствый город когда,
Когда губили поколение „зед”.
Поколение без порки и стыда.
Мы не успеем оставить свой след.

След в истории грязного человечества,
Помимо жжёных кнопок домофона.
Я останусь в истории как невежество,
Словами „я свободен” на вагоне.

Кристина Степченкова

Млада песникиња из Владивостока, лауреат Регионалне награде у области културе и уметности (2023), учесница и добитница многих градских и регионалних такмичења, ауторка збирке песама *Концепт индивидуалности*.

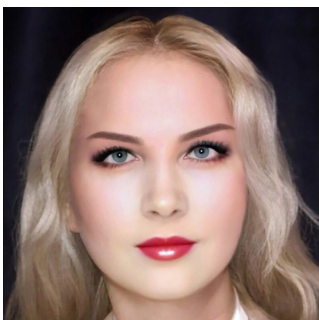
ОСТАЋУ У ИСТОРИЈИ КАО НЕЗНАЊЕ

Гледао сам у звезде када,
Када су ломили ребра локалним изгнаницима.
Њихове кости су као посебна руда,
Оно што се добија бјесомучним фитиљем.

Плач са капије је као изузетан хор,
И како год да плачеш - гласно и снажно,
Ово је твоја вољена, као прво отрцано двориште,
Скоро да нема злочиначке Русије.

Погледао сам бешћутни град када,
Када је „Зед” генерација уништена.
Генерација без бичевања и срама.
Нећемо имати времена да оставимо свој траг.

Траг у историји прљавог човечанства,
Поред изгорелих дугмади на интерфону.
Остаћу у историји као незнање,
Речи „слободан сам” на кочији.

Лариса Пушина

Биографические сведения: Лариса Юрьевна Пушина — поэтесса, российский литератор. Два высших образования: факультет иностранных языков, юридический факультет. Публиковалась в альманахах, газетах, журналах, литературных сборниках. Лауреат и дипломант поэтических конкурсов.

БЕЛГРАД

На сербов стоит мельком посмотреть,
и очевидно больше, чем на треть:
в них свет, свобода, доброта
предельны, будто Павича мечта.

Иди за мной, там впереди Дунай,
вблизи влюблённых и пернатых май,
рисует лето, осень, зиму арт-квартал,
про космос размышляет неформал.

Поздней почувствуешь, что неспроста
приветливость, улыбки, чистота
Белграда, яркого, как воли звон,
чаруют: лирика в любой сезон.

Лариса Пушина

Биографски подаци: Лариса Јурјевна Пушина је песникиња, руска књижевница. Два висока образовања: Факултет за стране језике, Правни факултет. Објављивала је у алманасима, новинама, часописима и књижевним збиркама. Лауреат и дипломирани поетски конкурс.

БЕОГРАД

Срби вреди брзог погледа,
и очигледно више од трећине:
садрже светлост, слободу, доброту
екстремно, као Павићев сан.

За мнош, напред је Дунав,
близу љубавника и пернати мај,
црта летњи, јесењи, зимски уметнички кварт,
неформални људи размишљају о простору.

Касније ћете осетити да то није без разлога
љубазност, осмех, чистоћа
Београд, светао као звук воље,
очаравајуће: текстови у било ком годишњем добу.

Ленуш Сердана

Ленуш Сердана- настоящее имя Елена Сереберцева. Родилась в 1978 году в Пензе, к началу обучения в школе переехала в Кострому. Училась в Костромском Колледже Культуры. Стихи есть в разных направлениях, исключая политику. Имеется несколько переводов и прозаических произведений.

НЕБО

Луч солнца скользит по лицу, двигаясь по растянутой в улыбке загорелой коже, ярким веснушкам, и останавливается на зрачке, сужая его и окрашивая глаз в нереально водно-бирюзовый цвет, напоминающий прозрачный океан из рекламы о райском отдыхе на побережье. Нежность и тепло разливаются по телу, будто впреддверии глубокого чистого чувства, что обязательно будет пробуждаться утром вместе с солнцем, а вечером с заходом, трансформироваться в необузданную испепеляющую страсть, истончившись ласками к утру и превратясь обратно в наивное и тонкое, но не хрупкое, а алмазно-крепкое, то самое, что не видоизменяется в течение всей жизни, а может и капельку дольше. Мы падаем в благоуханную луговую траву, поднимая облачка вскрывшихся из коробочек семян и несколько недоуменных кузнечиков. Смеёмся, на душе полный штиль, а над нами голубое, как на детских рисунках, ласковое небо с хлопковыми облачками, такими мягкими на вид, что кажется, будто своим сбившимся дыханием мы подталкиваем их, собирая в причудливые формы. Кругом волшебство и сказка, ведь это всё - отражение наших душ, а когда ты влюблён, Бог любит тебя ещё сильнее.

Я очень аккуратно прижимаю тебя к себе, вдыхаю аромат раскалённой на июльском пекле кожи и целую в область шеи, собирая табун мурашек и тонкий, чуть жалобный всхлип, который заставляет забыть сердце правильный ритм и запускает в голове блаженную круговерть, что вскоре оседает в низ живота, срывая все уже хлипкие ручники и тормоза и устанавливая в голове звенящий вакуум...

Дурёха, как это я не пойду защищать родину?! Родина - это ты! Это наши Васька с Валюшкой, такие же рыжие, солнечные, веснушчатые, как их чудесная мамочка! Родина - это наш луг с кузнечиками и мирное небо с пушистыми облаками! Не плачь, родная. Поверь, всё обязательно будет хорошо! Помолись и через расстояния и звуки беснующихся снарядов, я услышу тебя.

Легко не будет, но я вернусь с победой, ты знай! Береги себя и наших рыжиков, а небо оставь солдатам. Кто-то из них уходит туда, чтобы правильно взбить облачка, но это для того, чтобы другие могли в полной гармонии и спокойствии любоваться ими снизу, загадывая на долгую счастливую жизнь.

Ленус Цердана

Ленусх Сердана - право име Елена Серебертсева. Рођена 1978. године у Пензи, преселила се у Костромому када је кренула у школу. Студирала је на Костромском колеџу за културу. Има песама у различитим правцима, искључујући политику. Има више превода и прозних дела.

НЕБО

Зрак сунца клизи по лицу, креће се преко преплануле коже испружене у осмех, светле пеге, и зауставља се на зеници, сужавајући је и фарбајући око у нереално водено-тиркизну боју, која подсећа на провидни океан из рекламе о рајски одмор на обали. Нежност и топлина шири се по целом телу, као уочи дубоког, чистог осећаја који ће се ујутру са сунцем, а увече са заласком сунца, преобразити у необуздану, узаврелу страст, која се ујутру стањивала миловањем. и враћање у наивно и суптилно, али не крчко, већ дијамантски снажно, исто оно што се не мења током живота, а можда и мало дуже. Упадамо у мирисну ливадску траву, дижући облаке семена које су се отвориле из махуна и неколико збуњених скакаваца. Смејемо се, душа нам је потпуно мирна, а изнад нас плаво, нежно небо, као на дечјим цртежима, са памучним облацима, тако меканим изгледом да се чини као да их својим распуцаним дисањем гурамо, сабирамо у бизарних облика. Свуда су чаролије и бајке, јер све је то одраз наших душа, а када сте заљубљени, Бог вас воли још више.

Врло пажљиво те притискам к себи, удишем арому коже вруће на јулској врућини и љубим ти врат, скупљајући стадо најежих и танки, помало жалосни јецај, који тера срце да заборави прави ритам и покреће блажени вихор у мојој глави, која се убрзо слегне у доњи део стомака, откинувши све ионако слабашне ручне кочнице и кочнице и уградивши ми звонки вакуум у главу...

Будало, како ја не идем да браним своју отаџбину?! Домовина си ти! Ово су наши Васка и Ваљушка, риђи, сунчани, пегави као њихова дивна мајка! Наша домовина је наша ливада са скакавцима и мирно небо са пахуљастим облацима! Не плачи, драга. Верујте ми, сигурно ће све бити у реду! Молите се и кроз даљине и звуке бесних граната чућу вас.

Неће бити лако, али вратићу се победом, знате! Чувајте себе и наше капе од шафрана, а небо препустите војницима. Неки од њих одлазе тамо да прописно разбију облаке, али то је зато да им се други диве одоздо у потпуној хармонији и спокоју, желећи дуг, срећан живот.

Лера Лиссова

Лера Лиссова родилась в городе Астрахань. В 2014-2022 годах жила и ловила вдохновение в Петербурге! В 2022 году переехала в Краков, прожила там 1,5 года и снова вернулась в Санкт-Петербург. Пишет стихи с 15ти лет. За это время выпустила сборник „Строки из клочков души” (материал 2005-2015 гг.). Вдохновляют путешествия, любовь, дождь, концерты и музыка. Участвовала в альманахе „Выстоять. Премьер-лига” издательства „Строфа” 2018 года; в 2021 году - в сборниках „Кремниевый век” и „Шёпот на ветру”; в 2022 в сборниках „Дружба” и „Рассвет”, в 2023 году „Братство”.

Кончились деньги,
Зато есть кофе и сигареты,
Значит всё неплохо
По логике Цоя.
Жаль, что так мало снега.
Среди поэтов нет богатых,
В карманах медные крохи,
В зимнем воздухе пахнет хвоей.

Я живу напротив „Камчатки”,
С утра каждый день прохожу
Мимо Петровского стадиона.
Если по дороге улыбается прохожий,
Я считаю, что всё гладко.
Кто мне нравится, с тем дружу,
Пока ещё дышу свободой
И любовь ощущаю до дрожи.

Лера Лисова

Лера Лисова је рођена у граду Астрахану. У 2014-2022 живео је и ухватио инспирацију у Санкт Петербургу! Године 2022. преселила се у Краков, тамо живела 1,5 годину и поново се вратила у Санкт Петербург. Поезијом се бави од своје 15. године. За то време објавила је збирку „Линије из делова душе” (материјал 2005-2015). Путовања, љубав, киша, концерти и музика инспиришу. Учествовала у алманаху „Станд. Премијер лига” у издању „Строфа” 2018; 2021. године - у колекцијама „Силицијумско доба” и „Шапат на ветру”; 2022. у збиркама „Пријатељство” и „Зора”, 2023. „Братство”.

Понестаје новца
Али има кафе и цигарета,
Дакле, све је у реду
По Цоијевој логици.
Штета што има тако мало снега.
Нема богатих песника,
У мојим цеповима има бакарних мрвица,
Зимски ваздух мирише на борове иглице.

Живим насупрот „Камчатке”,
Шетам сваки дан ујутру
Поред стадиона Петровски.
Ако се пролазник насмеши успут,
Мислим да је све глатко.
Ко год ми се свиђа, ја сам пријатељ
Док још дишем слободу
И осећам љубав до дрхтања.

Любовь Сластникова

Сластникова Любовь Николаевна автор из Санкт-Петербурга, Член Российского Союза Писателей, Международного Союза Сказкотерапевтов.

Пишет повести и рассказы, стихи и сказки для детей, лечебные сказки для любой аудитории. Во всех её произведениях основным является доброта и любовь – к людям, животным, миру.

СВОБОДНОЕ ВРЕМЯ

Анна Петровна открыла глаза и резко поднялась. Вчера ее торжественно проводили на пенсию. Говорили добрые слова с подтекстом- пора освобождать место молодежи, и так засиделась на руководящей должности. Куда теперь девать свою кипучую энергию? Надо жизнь с начала налаживать.

Она, как боевая лошадь при звуке трубы, привыкла вскакивать по звонку будильника. Теперь этот навык можно забыть. Отдых - это, конечно, замечательно! Пару дней в неделю наслаждаться отдыхом это здорово.

А вот какво получать такое наслаждение изо дня в день? Одуреешь!

Надо срочно организовать новую жизнь, новые привычки.

Ароматный, свежесваренный кофе успокаивал мысли.

Первое: привести в порядок тело. В здоровом теле – бодрый дух! Эту присказку она помнила с зарядки в пионерском лагере.

Второе: найти занятие по душе.

Цели поставлены, задачи ясны. Переходим к бюджетированию.

Отпуск оплачиваемый, только этой оплаты не хватало на абонемент в фитнес-клуб. Анна Петровна была явно озадачена. Раньше такое ей и в голову не приходило. Остальные расходы тоже никто не отменял. Главному бухгалтеру с тридцатилетним стажем предстояло освоить учет личных финансов.

Фитнес-клуб отпал сам собой. Остался парк неподалеку от дома. Надевай кроссовки и бегай. А зимой на лыжи и вперед. Анна Петровна задумалась.

Спортивный инвентарь у нее не было. Новая статья расходов.

Всю свою сознательную жизнь она вела учет чужих средств, на бумаге ворочала миллионами. А вот простую истину, что решение любого жизненного вопроса упирается в деньги, начала осознавать только сейчас.

Открытие ее удручило. Посмотрела на пачку любимого кофе. Дорогой итальянский кофе будил ее по утрам и настраивал мозг на активную дневную работу уже много лет. От него придется отвыкать. Взгрустнулось. Многолетний опыт приучил находить выход из любой ситуации. Будь то внезапная проверка или необходимость оприходовать на продовольственный склад цистерну нефти.

Значит так, приняла решение Анна Петровна: расходы сократить, доходы увеличить, и чтоб все в кайф. Решение принято. Осталось найти механизм реализации. Анна Петровна отодвинула чашку с кофе и медленно прошла по своей квартире.

Спальня, гостиная, библиотека, сколько вкуса и средств вложила она в создание этого интерьера. А сколько времени она реально тут провела? Заточенный на решение математических задач ум, радостно начал считать.

Получилось, что из тридцати лет владения квартирой, она реально прожила здесь двенадцать. Анна Петровна печально опустила в кресло. Что-то не так с математикой. А может это с моей жизнью что-то не так? Куда я все время бежала? К чему стремилась? Все оставляла на потом.

Вот и наступил этот самый потом. „Замужество и дети, оставленные на потом, уже не войдут в мою жизнь. Одиночество в роскошной квартире. Разве этого я хотела?“ Потеребив полу красивого китайского халата, Анна Петровна встала и пошла искать смысл своей нынешней жизни.

Красивые, изящные безделушки, которые, как она думала, будут украшать жизнь, смотрели на нее безжизненными фарфоровыми телами. „Зачем мне все это? Что нужно мне сейчас, здесь? В этой моей жизни?“ Вопросы выскакивали, как зайцы из цилиндра фокусника. Сколько еще таких вопросов?

Переходя от одной вещицы к другой, она вспоминала истории их появления в квартире. Бронзового слона подарили в Индии на встрече с каким-то бизнес-гуру. Руководство таким образом наградило ее за хороший финансовый результат по трудному 2008 году. Легкая усмешка скользнула по губам. Впечатления, конечно, хорошо, но в то время ей нужен был психоневрологический санаторий закрытого типа с обязательным изъятием мобильного телефона. Внезапная злость сдавила горло рачьей клешней. „Зачем теперь вспоминать об этом? Всё в прошлом -жизнь, чувства, эмоции, а в настоящем лишь захламлённая сувенирами квартира!“ Повертев в руках слона и ощутив тяжесть бронзы, Анна Петровна улыбнулась и кинулась к

ноутбуку. В поисковике набрала слово «скупка» и записала несколько телефонов и адресов.

Через неделю в квартире не осталось ни одной безделушки, а счет Анны Петровны значительно пополнился. Теперь дни были наполнены смыслом. Каждый день начинался осмотром имущества и определением его ценности в данный момент. Вскоре опустела библиотека. Оставшиеся книги легко уместились на полке в гостиной. Ее охватил какой-то азарт: превращать не нужные теперь вещи в деньги. Через месяц все имущество помещалось в спальне и кухне.

Анна Петровна расцветала. Она, казалось, выпила средство Макрополуса. Привычный ранний подъем и пробежка в новых кроссовках по парку- вот это жизнь! Солнце, ветер и даже владельцы собак, выгуливающих своих питомцев, все доставляло ей наслаждение.

„Почему я раньше этого не замечала? В жизни есть много прекрасного, помимо работы!” – Анна Петровна ликовала.

Две пустые комнаты напоминали о неиспользованном резерве. Что делать с недвижимостью она не знала.

Однако новая задача охватила все ее существо: надо найти свой собственный рай на земле и сделать это еще при жизни. Теперь стал ненужным и телевизор – зачем в поисках рая смотреть жуткие новости?

Сериалы тоже не питали требовательный ум Анны Петровны. Всю свою кипучую энергию она направила на изучение рынка недвижимости в мире!! Да! Именно в мире, ведь кто знает, где окажется этот самый рай. Через месяц у нее перед глазами была сводка стоимости недвижимости в Москве, Венгрии, Таиланде, Испании, Китае (почему Китай она не знала), но пути господни неисповедимы. В том, что ее ведет какая-то сила и, скорее всего божественная, Анна Петровна не сомневалась.

Соседки пенсионного возраста с недоумением и даже осуждением поглядывали на нее, когда встречались у подъезда- уж больно не похожей на саму себя прежнюю, замотанную делами и с потухшим взглядом стала эта вечно спешащая дама. Даже поговорить с ней не о чем: сериалы не смотрит, даже новости пропускает, вечно бежит куда-то с шальной улыбкой на лице. А у Анны Петровны началась вторая молодость. Она только теперь стала понимать, как прекрасен мир вокруг и какие возможности он дарит тем, кто его замечает.

„Я всю жизнь прожила, как зомби! Дом, учеба, работа. Белка в колесе. И это считается нормальной жизнью! Неужели все так же слепы?”

Еще через месяц на Авито появилось объявление:

„Продается трехкомнатная квартира у Садового кольца», напечатав в конце объявления сумму с изрядным количеством нулей, Анна Петровна радостно рассмеялась. Затем вскочила и закружилась по пустым комнатам: Все, все на продажу! Конец рабству! Я свободна! Лечу куда захочу!

Завершив полет в плетеном кресле, Анна Петровна вдруг задумалась:

„А куда я собственно хочу?”

Когда перед тобой весь мир, трудно принять решение. Однако, дорога в тысячу миль начинается с первого шага. Эту фразу она прочла в какой-то мудрой книге. Значит надо решить в каком направлении начать поиски рая.

Изучение путеводителей, описаний жизни в разных странах и даже на необъятных просторах родной страны стали ее реальностью.

Звонок мобильного взорвал тишину дома.

- Алло, да я! – с каждым словом, доносившимся из телефонной трубки, настроение Анны Петровны стремительно катилось в бездну.

- Хорошо, я подумаю, - она положила трубку и тяжело опустилась в кресло.

Её новая, прекрасная жизнь, разлеталась осколками хрусталя.

„Почему? Ведь прошло полгода. Я начала новую жизнь. Почему все сначала?”

Она бесцельно прошла на кухню, в спальню, снова на кухню.

„Похожа на тигрицу в клетке”, - Анна Петровна нервно потёрла руки и сделала ещё круг.

Старая и новая жизнь крутились перед ее взором, как то самое беличье колесо.

„Не хочу! Снова нужна! Надолго? Нет, не хочу!”

Вышла на балкон. Окинула взглядом привычный пейзаж. Хотелось закурить, но этим она никогда не баловалась.

- Я люблю тебя, жизнь! – прошептала Анна Петровна, доверяя лёгкому ветерку большую тайну, которую только что узнала.

Солнечный свет заливал зал прилета. Навстречу своему счастью решительно шла уверенная, моложавая женщина.

Љубов Слaстникова

Слaстникова Љубов Николајевна аутор из Санкт Петербурга, члан Руског савеза писаца, Међународног савеза бајкотерапеута.

Пише романе и кратке приче, песме и бајке за децу, терапеутске приче за било коју публику. У свим њеним радовима главна је љубазност и љубав - према људима, животињама, свету.

СЛОБОДНО ВРЕМЕ

Ана Петровна отвори очи и оштро устане. Јуче јој је свечано прослављен одлазак у пензију. Говорили су лепе речи са подтекстом - време је да се направи места за младе, па су предуго остали на руководећим местима.

Где сада да одложите своју бујну енергију? Морамо да вратимо свој живот на прави пут.

Она је, као ратни коњ на звук трубе, навикла да скаче кад зазвони будилник. Сада можете заборавити ову вештину. Одмор је, наравно, диван! Сјајно је уживати у опуштању неколико дана у недељи.

Али како је осећати такво задовољство из дана у дан? Бићете запањени!

Хитно треба да организујемо нови живот, нове навике.

Мирисна, свеже скувана кафа смирила је моје мисли.

Прво: доведите своје тело у ред. Здраво тело значи здрав дух! Сетила се ове изреке са вежби у пионирском кампу.

Друго: пронађите нешто што вам се свиђа.

Циљеви су постављени, задаци јасни. Пређимо на буџетирање.

Одмор је плаћен, али ова уплата није била довољна за претплату на фитнес клуб. Ана Петровна је била очигледно збуњена. Ово јој никада раније није пало на памет. Ни преостале трошкове нико није отказао. Главни рачуновођа са тридесетогодишњим искуством морао је да савлада рачуноводство личних финансија.

Фитнес клуб је нестао сам од себе. Недалеко од куће је парк. Обуј патике и трчи. А зими иди на скијање и иди. помислила је Ана Петровна.

Није имала никакву спортску опрему. Нова ставка трошкова.

Током свог одраслог живота водила је евиденцију о туђим средствима, пребацујући милионе на папир. Али тек сада сам почео да схватам једноставну истину да се решење сваког животног питања своди на новац.

Откриће ју је депримирао. Погледао сам у паковање моје омиљене кафе.

Скупа италијанска кафа пробудила ју је ујутру и припремила њен мозак за

дуги низ година активан радни дан. Мораћете да се навикнете на то. Осећао сам се тужно.

Године искуства научиле су ме да нађем излаз из сваке ситуације. Било да је у питању изненадна инспекција или потреба да се региструје резервоар уља у складишту хране.

Дакле, Ана Петровна је донела одлуку: смањити трошкове, повећати приходе и тако да се сви забављају. Одлука је донета. Остаје да се пронађе механизам имплементације. Ана Петровна је одгурнула шољицу кафе и полако прошетала по стану.

Спаваћа соба, дневна соба, библиотека, колико је укуса и новца уложила у креирање овог ентеријера. Колико је стварно провела овде? Ум, изоштрен за решавање математичких задатака, радосно је почео да броји.

Испоставило се да је од тридесет година поседовања стана овде заправо живела дванаест. Ана Петровна тужно је утонула у столицу. Нешто није у реду са математиком. Или можда нешто није у реду са мојим животом? Где сам трчао све ово време? На шта сте циљали? Све сам оставио за касније.

А онда је дошао баш овај тренутак. „Брак и деца, остављени за касније, више неће улазити у мој живот. Самоћа у луксузном стану. Да ли сам ово желео?" Попетљавши се око руба своје прелепе кинеске хаљине, Ана Петровна је устала и отишла да тражи смисао свог садашњег живота.

Прелепе, елегантне ситнице за које је мислила да ће украсити живот узвратиле су јој беживотна порцеланска тела. „Зашто ми све ово треба? Шта ми сада треба, овде? У овом мом животу?" Питања су искочила као зечеви из мађионичарског цилиндра. Колико још оваквих питања?

Прелазећи са једне ствари на другу, присећала се прича о њиховом појављивању у стану. Бронзани слон представљен је у Индији на састанку са неким пословним гуруом. Управа ју је тако наградила за добре финансијске резултате у тешкој 2008. години. Благи осмех му је прешао уснама. Утисци су, наравно, били добри, али јој је тада био потребан психоневролошки санаторијум затвореног типа са обавезним одузимањем мобилног телефона. Изненадни бес ми је стиснуо грло као канџа од ракова. „Зашто се сећати овога сада? Све у прошлости је живот, осећања, емоције, али у садашњости постоји само стан затрпан сувенирима!“ Окрећући слона у рукама и осећајући тежину бронзе, Ана Петровна се осмехнула и појурила до лаптопа. Укуцао сам реч „куповина“ у претраживач и записао неколико бројева телефона и адреса.

Недељу дана касније, у стану није остала ни једна ситница, а рачун Ане Петровне се значајно повећао. Сада су дани били испуњени смислом. Сваки дан је почињао прегледом имовине и утврђивањем њене тренутне вредности. Убрзо је библиотека била празна. Преостале књиге лако стану на полицу у дневној соби. Обузела ју је нека врста узбуђења: претварање ствари које више нису биле потребне у новац. После месец дана сва имовина се налазила у спаваћој соби и кухињи.

Ана Петровна је процветала. Чинило се да је узела лек Мацрополус. Уобичајено рано устајање и цогирање у парку у новим патикама - ово је живот! Сунце, ветар, па чак и власници паса који шетају своје љубимце, донели су јој задовољство.

„Зашто ово нисам приметио раније? Има много дивних ствари у животу осим посла!“ – ликовала је Ана Петровна.

Две празне собе подсећале су на неискоришћену резерву. Није знала шта да ради са некретнинама.

Међутим, нови задатак је захватио читаво њено биће: она мора пронаћи свој рај на земљи и то учинити током свог живота. Сада је и телевизија постала непотребна – зашто гледати страшне вести у потрази за рајем?

ТВ серије такође нису храниле захтевни ум Ане Петровне. Сву своју енергичну енергију усмерила је на проучавање тржишта некретнина у свету!!

Да! У свету је, јер ко зна где ће бити баш овај рај. Месец дана касније, имала је пред очима сажетак вредности некретнина у Москви, Мађарској, Тајланду, Шпанији, Кини (није знала зашто Кина), али путеви Божији су недокучиви. Ана Петровна није сумњала да је руководи некаква сила, највероватније божанска.

Комшије у пензији гледале су је са запрепашћењем, па чак и осудом када би се среле на улазу - ова госпођа, увек у журби, постала је болно другачија од своје некадашње, умотана у посао и тупим погледом. Са њом нема ни о чему да се прича: не гледа ТВ емисије, чак и прескаче вести, увек негде бежи са лудим осмехом на лицу.

И Анна Петровна је започела своју другу младост. Тек сада је почела да схвата колико је свет око ње леп и какве могућности даје онима који то примећују.

„Проживео сам цео свој живот као зомби!“ Дом, учење, посао. Веверица у точку. И ово се сматра нормалним животом! Да ли су заиста сви једнако слепи?”

Месец дана касније, на Авито-у се појавила најава:

„Продаје се трособан стан у близини баштенског прстена“, одштампајући износ на крају огласа са поприличним бројем нула, Ана Петровна се радосно насмеја. Онда је скочила и кружила по празним собама: Све, све је на продају! Крај ропства! Ја сам слободан! Летим где хоћу!

Завршивши лет у плетеној столици, Ана Петровна изненада помисли:

"Где заправо желим да идем?"

Када је цео свет пред вама, тешко је донети одлуку. Међутим, путовање од хиљаду миља почиње првим кораком. Прочитала је ову фразу у некој мудрој књизи. Зато треба да одлучимо у ком правцу да кренемо у потрагу за рајем.

Проучавање водича, описи живота у различитим земљама, па чак и у огромним просторима њене родне земље, постали су њена стварност.

Кућну тишину је разбила звоњава мобилног телефона.

- Здраво, јесам! – са сваком речју која је долазила из телефонске слушалице, расположење Ане Петровне је брзо клизило у понор.

„У реду, размислићу о томе“, спустила је слушалицу и тешко се спустила у столицу.

Њен нови, дивни живот био је расут у крхотине кристала.

„Зашто? Уосталом, прошло је шест месеци. Почео сам нови живот. Зашто све изнова?"

Бесциљно је ушла у кухињу, у спаваћу собу и назад у кухињу.

„Изгледа као тигрица у кавезу“, Анна Петровна је нервозно протрљала руке и направила још један круг.

Пред очима јој се врте стари и нови живот, као онај исти точак веверице.

„Не желим! Поново потребно! Колико дуго? Не, не желим!"

Изашла је на балкон. Погледала је око себе у познати пејзаж. Хтела је да пуши, али се никада није упустила у то.

- Волим те, животе! – прошапутала је Ана Петровна, поверујући лаганом поветарцу велику тајну коју је управо сазнала.

Сунчева светлост је преплавила салу за доласке. Самоуверена, млада жена одлучно је корачала ка својој срећи.

Люда Лопатина

Люда Лопатина/псевдоним Миша Смертина. Родилась в 1982 году в рабочем поселке Шаранга Горьковской (ныне Нижегородской) области, где живет и сейчас. Окончила юридический факультет Межрегионального открытого социального института. Работает корреспондентом шарангского телеканала „Истоки”, готовит новостные материалы о культуре, образовании, здравоохранении, спорте, экономической и социальной жизни родного края, касается вопросов капитального строительства и благоустройства. Ведет активный образ жизни: занимается аэробикой и фитнесом, любит путешествовать по России, мечтает поехать в Сербию.

В школьные годы увлекалась литературой, вела дневники. Позже к описанию прожитого дня стала добавлять собственное стихотворение. Большое внимание уделяет любовной поэзии, пишет о сильном чувстве к недоступному мужчине, о преодолении внутренней драмы. Также обращается к пейзажной, философской, духовной и гражданской лирике.

Публикуется в альманахах Российского союза писателей. Посещает встречи шарангского поэтического клуба „Созвучие”.

Я ОДИНОКИЙ ВОЛК

Меня все гонят!
И не спасусь,
Я от погони...
Я одинокий волк
И я скитаюсь-
по лесу и полям
гоняюсь...
Куда глаза я еду,
Не знаю, попаду ль
к обеду,
А мне тарелки супа
хватит,
А может водки кто
накатит?
Я одинокий волк
И мои раны
Живы и кровоточат
и болят!

Меня достали
все твои обманы-
смертельный яд,
смертельный яд!
Из жизни вычеркну
Тебя навечно!
И как то свыкнусь
С мыслью я:
дороги мои
бесконечны,
пусть будут домом
для меня.
Пока в бегах
Как вор,
изгой,
преступник...
Но я свободен,
Я сейчас живу!
И никогда тебе я
не доступен!
Не заходи в мою страну!

Луда Лопатина

Луда Лопатина/алиас Миша Смертина. Рођена је 1982. године у радничком селу Шаранга, регион Горки (данас Нижњи Новгород), где и данас живи. Дипломирала на Правном факултету Међурегионалног отвореног друштвеног института. Ради као дописник шаранганског ТВ канала „Истоки“, припрема вести о култури, образовању, здравству, спорту, привредном и друштвеном животу родног краја и бави се питањима капиталне изградње и унапређења. Води активан животни стил: бави се аеробиком и фитнесом, воли да путује по Русији и сања да оде у Србију.

У школским годинама је волела књижевност и водила је дневнике. Касније је почела да додаје своју песму опису свог дана. Много пажње посвећује љубавној поезији, пише о јаким осећањима према недоступном мушкарцу, о превазилажењу унутрашње драме. Такође се односи на пејзажну, филозофску, духовну и грађанску лирику.

Објављивала је у алманасима Савеза писаца Русије. Присуствује састанцима шаранганског песничког клуба „Сонсонанце”.

ЈА САМ УСАМЉЕНИ ВУК

Сви ме јуре!
И нећу се спасити
ја сам из хајке...
Ја сам вук самотњак
И лутам-
кроз шуму и поља
ја јурим...

где год да одем,
Не знам да ли ћу стићи тамо
до ручка
А ја ћу чинити супу
доста,
Или можда мало вотке
хоће ли се котрљати?
Ја сам вук самотњак
И моје ране
Жив и крварећи
и боле!

Доста ми је
све твоје преваре -
смртоносни отров,
смртоносни отров!
Избрисаћу те из свог живота
Ти заувек!
И некако ћу се навикнути
Са мишљу ја:
драги моји
бескрајно,
нека буду кући
за мене.
Док је у бекству
Као лопов
изопћеник
криминалац...
Али ја сам слободан
Сада живим!
И никад ти нећу рећи
није доступно!
Не улази у моју земљу!

Людмила Купрякова - Речапова

Я Купрякова (Речапова) Людмила Яковлевна родилась 1 апреля 1960. года в Восточной Сибири близ озера Байкал. С детства увлекалась познанием мира, очень интересно было смотреть на облака в небе, на окружающую тебя природу. Стихи начала писать ещё в детстве такие же маленькие как и я. Окончив школу выбрала профессию в индустрии красоты, которой посвятила свою жизнь, писать осознанно стала в 2015 году, издавалась в трёх сборниках .

Мой мир... слагаем из радуший,
Из ясных мыслей на лету,
Они прекрасны и воздушны,
Переливаясь на свету.

Мой цикл сменяется... и право
Я воспаряюсь духом дня.
И мне мышления по нраву,
Что вдохновляют ввысь маня.

О вертикаль - моя поэма...
Где мелодично песнь звучит.
Здесь не приемлема дилемма,
Путь к осознанию лежит.

Каков бы не был, но Свобода...
Тут объяснения просты,
Передо мною небосводы
Откроют благостно мосты.

Я вдохновеньем созерцаю,
И созиданием творю.
Где благость мира воспеваю,
И этим самым жизнь дарю.

Какую... Сердце подсказало.
К свободе что меня вела,
И право жизнь не доказала,
Что у меня есть два крыла.

Људмила Купријакова - Речапова

Купријакова (Речапова) Људмила Јаковлевна рођена је 1. априла 1960. године у источном Сибиру близу Бајкалског језера. Од детињства је била заинтересована за учење о свету, било је веома занимљиво гледати облаке на небу и природу око себе. Поезију је почела да пише као дете. По завршетку школе одабрала је професију у индустрији лепоте, којој је посветила живот, свесно је почела да пише 2015. године, а објављена је у три збирке.

Мој свет... правимо га из
срдачности,
Од јасних мисли у ходу,
Лепе су и прозрчане,
Светлуцајући на светлости.

Мој циклус се мења... и тачно
Летим у духу дана.
И волим да мислим,
Шта вас инспирише да летите
навише.

О вертикала - моја песма...
Где песма звучи милозвучно.
Дилема овде није прихватљива,
Пут до свести лежи.

Шта год да је, али Слобода...
Објашњења су овде једноставна,
Преда мном је небо
Мостови ће се срећно отворити.

Надахнуто размишљам,
И стварам стварањем.
Где певам доброту света,
И овим дајем живот.

Који... Срце ми је рекло.
До слободе која ме је водила
И живот ми није показао да сам у
праву
Да имам два крила.

Людмила Ручкина

Людмила Оскаровна Ручкина - родилась в 1947 году в Ленинграде, кандидат технических наук, член Российского союза писателей, автор 96 научных работ и более 2000 литературных произведений в стихах и в прозе, многократный номинант национальных литературных премий: „Поэт года”, „Писатель года”, „Наследие”, 29-кратный Лауреат первой степени в европейских и международных конкурсах. За личный вклад в развитие русской литературы награждена Российским союзом писателей медалями: *Владимир Маяковский. 125 лет, Антон Чехов. 160 лет, Анна Ахматова. 130 лет, Иван Бунин. 150 лет, Афанасий Фет. 200 лет, Фёдор Достоевский. 200 лет, Святая Русь, Пророки Кирилл и Мефодий, Михаил Лермонтов. 210 лет, Александр Пушкин. 225 лет* - и звёздами Наследие второй и третьей степеней.

РАДИ СВОБОДЫ РОДИНЫ

С юга-востока на северо-запад
Татаро-монголы по русской земле
По направлению к Новгороду шли.
И наконец до реки Сить
В Ярославской области они дошли.
И здесь их встретили русские князья.
И очень жестокая и кровопролитная
Битва на реке Сить произошла.
Свобода Родины была
Нашим русским князьям очень дорога.
И они бились с врагами до конца,
Пока бились в их груди сердца.
И окрасилась в красный цвет от крови
И остановилась в реке Сить вода.
Течение реки перекрыли снаряжение
И погибших воинов многие тела.
В этой битве погибли в тринадцатом веке
Ради свободы Родины все русские князья.
Но и татаро-монголы в Ситской битве
Тоже очень большие потери понесли.
И идти дальше - к Новгороду, не смогли.
И поэтому наши Древняя Русь
И Православная Вера были спасены.

Људмила Ручкина

Људмила Оскаровна Ручкина - рођена 1947. у Лењинграду, кандидат техничких наука, члан Руског савеза писаца, ауторка 96 научних радова и више од 2000 књижевних дела у поезији и прози, вишеструко номинована за националне књижевне награде: „Песник године”, „Писац године”, „Наслеђе”, 29-струки добитник првог места на европским и међународним такмичењима. За лични допринос развоју руске књижевности одликована је медаљама Савеза писаца Русије: *Владимир Мајаковски. 125 година, Антон Чехов. 160 година, Анна Ахматова. 130 година, Иван Бунин. 150 година, Афанаси Фет. 200 година, Фјодор Достојевски. 200 година, Света Русија, Просветитељи Кирило и Методије, Михаил Љермонтов. 210 година, Александар Пушкин. 225 година* – и звезде *Наслеђа* другог и трећег степена.

ЗА СЛОБОДУ ДОМОВИНЕ

Од југоистока до северозапада
Татар-Монголи на руском тлу
Пешачили су према Новгороду.
И коначно до реке Сит
Стигли су до Јарославске области.
И овде су их дочекали руски принчеви.
И веома округан и крвав
Одвила се битка на реци Сит.
Слобода отаџбине била је
Веома је драг нашим руским кнежевима.
И борили су се са својим непријатељима до краја,
Док им је срце тукло у грудима.
И поцрвене од крви
И вода је стала у реци Сит.
Речни ток је блокиран опремом
И много тела мртвих ратника.
Погинуо у овој бици у тринаестом веку
Зарад слободе Отаџбине сви руски кнезови.
Али и Татар-Монголи у бици код Сите
Такође су претрпели веома тешке губитке.
И нису могли даље - у Новгород.
И зато наша древна Рус
И вера православна се спасла.

Марианна Соломко

Марианна Валериевна Соломко – поэт, прозаик, переводчик, композитор. Родилась 30 апреля 1984 года в Ленинграде. В 2009 году окончила фортепианный факультет Национальной музыкальной академии Украины им. П.И. Чайковского. С детских лет гастролировала, в том числе в Швеции в 2001–2010 годах, где дала свыше 100 концертов.

Автор поэтических книг *Гуси летели на Север...* (2013), *Что бы ни случилось...* (2014), *Короставник* (2018), *Неопалимый краснотал* (2023), детской книги *За грибами со стихами* (2017).

Лауреат региональных и международных поэтических конкурсов, литературных премий „Молодой Петербург”, „Славянские традиции”, „Золотое перо Руси”, премии им. С. Есенина (Москва, 2023).

Стихотворения публиковались в литературных изданиях России и зарубежья. Переводит с сербского, переведена на сербский.

Член Союза писателей России, член Союза журналистов России.

Награждена Золотой медалью им. И. Бунина за верное служение русской литературе.

Награждена Золотым знаком XI Международного поэтического фестиваля „Орфей на Дунае-2022” (Сербия, Костолац) за сильное и достоверное поэтическое выражение любви в стихах о Родине.

В тёплый дом приношу умирать
Покалеченных диких зверушек,
Но лишь на ночь им стол и
кровать,
А к утру улетают их души.

Нахожу у тропинок лесных,
На заезженных пыльных дорогах,
И как будто бы их у весны,
У природы ворую, у Бога.

А потом возвращаю назад,
Как людей схоронив и оплавав.
Сколько горести перенесла
Я в своих человеческих лапах!

Всякий раз каждый раненый
зверь,
Чуя час издыханья-исхода,
Полз туда, где закрытая дверь,
За которой и смерть, и свобода.

Маријана Соломко

Маријана Валериевна Соломко је песник, прозни писац, преводилац и композитор. Рођен 30. априла 1984. у Лењинграду. Године 2009. дипломирала је на одсеку за клавир Националне музичке академије Украјине. П.И. Чајковског. Од детињства је била на турнејама, укључујући и Шведску 2001–2010, где је одржала преко 100 концерата.

Аутор поетских књига: *Гуске су летеле на север...* (2013), *Шта год да се деси...* (2014), *Короставник* (2018), *Горети Краснотал* (2023), књиге за децу *За печурке са песмама* (2017).

Лауреат регионалних и међународних конкурса поезије, књижевних награда „Млади Петербурга”, „Словенске традиције”, „Златно перо Русије”, Награда им. С. Јесењин (Москва, 2023).

Песме су објављиване у књижевним публикацијама у Русији и иностранству.

Преводи са српског, превод на српски.

Члан Савеза писаца Русије, члан Савеза новинара Русије.

Одликован златном медаљом. И. Буњина за верно служење руској књижевности.

Награђена је Златним знаком КСИ међународног фестивала поезије „Орфеј на Дунаву-2022” (Србија, Костолац) за снажан и аутентичан поетски израз љубави у песмама о отаџбини.

Водим те у топли дом да умреш
Осакаћене дивље животиње
Али само за ноћ имају сто и кревет,
И до јутра њихове душе одлете.

Налазим га дуж шумских стаза,
На похабаним прашњавим путевима,
И као да их има пролеће,
Крадем од природе, од Бога.

И онда га вратим назад
Као сахрањивање и оплакивање људи.
Колико сам туге претрпео
Ја сам у својим људским канцама!

Сваки пут кад свака рањена животиња,
Осећајући час издисаја-егзодуса,
Отпузао до места где су врата била затворена,
Иза чега се крије и смрт и слобода.

Мария Камушкова

Мария Камушкова, Россия, Екатеринбург. Член Союза писателей, Член Федерации деятелей культуры и искусства, Член Союза деятелей культуры и искусства, Член Международного союза русскоязычных писателей. Награждена Медалью „200 лет Ф. М. Достоевскому”, Награждена Медалью 2 степени за вклад в литературу и искусство, Медалью за вклад в библиотеки, Медалью „210 лет М. Ю. Лермонтову”, Номинант на соискание премии Поэт года 2024.

БЫЛ МЕСЯЦ МАЙ

Пока цветут сады, встречая лето,
А в небе пляшет первая гроза,
Пока душе не спится до рассвета,
А в травы льется свежая роса-
Мы будем жить,
Встречать весну и лето
И песни петь, собравшись у костра.
И это очень добрая примета,
Когда придет цветения пора.
Покуда бьётся сердце молодое,
А струны нежно плачут от любви,
Пока над нами небо голубое,
А в рощах не смолкают соловьи
Мы будем жить и радоваться лету,
В мечтах встречать рассветы у воды.
И самая хорошая примета,
Когда цветут весенние сады.
Пока шагает май победным маршем,
А в небо льется брызгами салют,
Пока хранит молчаньем память наша,
Тот светлый день и яблони в цвету
Мы будем жить и снова будет лето,
И улыбнется солнце с высоты.
Но самая хорошая примета,
Когда цветут весенние сады!
Пока цветут сады в начале мая.....

Марија Камушкова

Марија Камушкова, Русија, Јекатеринбург. Члан Савеза писаца, Члан Савеза културних и уметничких радника, Члан Уније културних и уметничких радника, Члан Међународне уније писаца руског говорног подручја.

Одликован медаљом „200 година Ф. М. Достојевског”,

Одликован медаљом 2. степена за допринос књижевности и уметности, медаљом „210 година М. Иу. Љермонтова”, Номинован за награду Песник године 2024.

БИО ЈЕ МЕСЕЦ МАЈ

Док баште цветају, дочекују лето,
И прва грмљавина игра на небу,
Док душа не спава до зоре,
И свежа роса лије у траву -
ми ћемо живети
Добро дошли пролеће и лето
И певајте песме, окупљени око ватре.
И ово је веома добар знак,
Кад дође време за цветање.
Све док младо срце куца,
И жице нежно плачу од љубави,
Док је небо изнад нас плаво,
А у гајевима славуји не престају да причају
Живећемо и уживати у лету,
У својим сновима видим изласке сунца поред воде.
И најбољи знак,
Кад пролећне баште цветају.
Док мај иде победнички,
И ватромет прска у небо,
Док наше сећање ћути,
Тај ведар дан и јабуке у цвету
Живећемо и поново ће бити лето,
И сунце ће се осмехнути одозго.
Али најбољи знак
Кад пролећне баште цветају!
Док баште цветају почетком маја.....

Михаил Бедрин

Бедрин Михаил Андреевич

Родился и вырос в большом мегаполисе, последние 13 лет проживаю в уездном пригороде, чему несказанно рад. Пишу со студенчества, с 2007 года, и по сей день. 34 года, женат. Автор двух книг, выпущенных самиздатом (сборник поэзии „Нити души” и сборник прозы „Темный разум”).

Финалист, лауреат и победитель различных конкурсов и фестивалей (Стихопесня, ЛитКон, Всемпозии и т.д.)

НА ВОЛЮ, К ЗВЕЗДАМ

С размаху под дых...
...чувства...
Окурок истлел...
...пеплом...
Крик сжался, притих...
...черство...
Осколок задел...
...мельком...
Послать все вокруг...
...не выход...
И время не ждет...
...сбито...
Кто друг, а кто враг...
...не видно...
Выстрел из-за угла...
...квиты...
Я устал прятать крылья...
...хватит...
Дождь накроет собой...
...слезы...
Дух под слоем пыли...
...плачет...
Птицей рвется на волю...
...к звездам...

Михаил Бедрин

Бедрин Михаил Андрејевич

Рођен и одрастао у великој метрополи последњих 13 година живи у предграђу округа, због чега је невероватно срећан. Пише од студентских дана, од 2007. до данас. 34 године, ожењен. Аутор две књиге у издању самиздата (збирке поезије *Нити душе* и збирке прозе *Тамни ум*).

Финалиста, лауреат и победник разних такмичења и фестивала (Песма песме, ЛитКон, Сва поезија, итд.)

ИДИ СЛОБОДНО, ДО ЗВЕЗДА

Са ударцем у стомак...
...осећања...
Опушак се распао...
... пепео...
Врисак се смањило и утихнуо...
...бездушан...
Фрагмент је погодио...
...поглед...
Пошаљите све околи...
...није опција...
А време не чека...
... оборен...
Ко је пријатељ а ко непријатељ...
...није видљиво...
Пуцано иза угла...
...престаје...
Уморан сам од скривања крила...
...доста...
Киша ће покрити...
...сузе...
Дух под слојем прашине...
...плаче...
Као птица, ослобађа се...
... до звезда ...

Надежда Атабиева

Атабиева Надежда Александровна, 1957 г. рождения. г. Игрим. Тюменская обл. Берёзовский район. Закончила 10 классов в 1974 году в г.Тобольске.

Детство прошло в таёжном посёлке Новая Носка, где я научилась понимать то, что природа даёт силы для жизни, пробуждает интерес ко всему окружающему миру. Благодарна прекрасному отрезку времени, который дал мне старт в юность, а также пробудил интерес к стихам.

Образование среднетехническое, по специальности оператор почтовой связи..

Живу в провинциальном, живописном уголке России, богатого историей ,в городе Тобольске. Любимый поэт – Афанасий Фет, его стих- „Учись у них, у дуба, у берёзы”, запомнился наизусть со школьной скамьи.

ПОЛЁТ

Через тяжесть свобода пробилась!

Это всё, что судьба щедро дарит.

Муза добрая снова явилась,

И с любовью вновь крылья мне правит.

Значит, дальше дорога с тобою?

Рано крест я тому объявляю?

Ну за что, ты скажи, со мною?

-Всё. Не спорю. Чтож, снова взлетаю!

Надежда Атабиева

Атабиева Надежда Александровна, рођена 1957. Године, Игрим, Тјуменска област Березовски округ. Завршила је 10. разред 1974. године у Тоболску.

Детињство је провела у тајга селу Новаја Носка, где је научила да разуме да природа даје снагу за живот и буди интересовање за цео свет око ње. Захвалана је на дивном периоду који ми је дао почетак у младости, а такође и побудио њено интересовање за поезију.

Средње техничко образовање, специјалност: поштански оператер.

Живи у провинцијском, живописном кутку Русије, богате историје, у граду Тоболску. Њен омиљени песник је Афанасије Фет, његову песму „Учи од њих, од храста, од брезе”, памтим напамет из школе.

ПОЛЕТ

Слобода се пробила кроз тежину!

То је све што судбина великодушно даје.

Поново се појавила добра муза,

И с љубављу крила опет владају нада мном.

Дакле, пред вама је пут?

Да ли је рано да прогласим крст?

Па, зашто, реци ми, са мном?

-Све. Не расправљам се. Па, опет полетим!

Натали Биссо

Поэт, прозаик. Автор 13 книг. Стихи переведены на 45 языков. Почётный Деятель Мировых литературы и искусств; Учредитель и Президент Международной Литературной Ассоциации „Творческая Трибуна”; Академик International Academy for the Development of Literature and Art; Международной Академии русской словесности; член-корреспондент Международной Академии Наук и Искусств. Руководитель Германского отделения СПСА, Почетный Член WRITERSUNIONOFNORTHAMERICA; Союза испаноязычных Писателей (UXE); Почетный Президент „Thousand Minds for Mexico” и международного жюри в Германии; Интернационального Союза Писателей; Регионального Общественного Фонда содействия развитию современной поэзии „СВЕТОЧ”; Международной Ассоциации Писателей и Публицистов; Член Европейского совета и Межконтинентального консультативного комитета RINASCIMENTO-RENAISSANCE Millennium III (Египет); Член Cámara Internacional de Escritores&Artistas и Всемирного Совета CIESART; Советник международного издания китайской литературы (Федерации литературных и художественных кругов Хубэй; член Жюри международных конкурсов. Посол Международного форума творчества и человечности (IFCH) (Morokko). Обладатель многих Гран-При, специальных премий; Кавалер международных медалей и орденов, в т.ч. под эгидой ЮНЕСКО; звание „Золотое Перо Руси”; звание „МАЭСТРО”; звание „Золотое Перо Киргизии”, звание „МАСТЕР ПОЭЗИИ”; звание “ВЫДАЮЩИЙСЯ УЧЕНЫЙ ИЗ КОНСОРЦИУМА” Международной Академии Этики в Индии. Внесена в Платиновую книгу СПСА за активные созидательные продвижения - НАВЕЧНО.

СВОБОДА ТАРАСА

Эх, Тарас, Тарас, Тарас! Расскажу я вам сейчас, что свобода дорогая есть у каждого другая. Как по мне, моя свобода - не для всех, не для народа.

Настоящая свобода - мысли взлёт, во мне живёт! Ей не надо нарушать все законы и порядки, ей не надо отвечать на вопросы и загадки.

Можно жить с законом в сердце и с порядком в голове, и дружить с хорошей песней, быть как все в своей судьбе.

Рэп писать не так уж просто, взрослый ты или подросток. Рэп писать не так уж сложно, если Рэп для сердца остров. Да и в Рэпе ли всё дело? Кто бы что ни говорил, быть свободным - это дело! Только кто тут что кроил?

Заточи меня хоть в крепость, хоть в высокий монастырь, для свободы всё нелепость! В чистом поле поводырь будет мне моя Свобода! Волен будет с ней любой! В храме выше будут своды, коли думать головой.

Своды - мысли до небес! А простор бескрайних мыслей строит чрева интерес,* столько, сколько прожил жизнью!*

Пусть кричат и критикуют, клянутся помадой, даже пусть они ликуют, мысль тебе награда!

Мысль, как воздух между строк, в ней свобода, ветер! В ней ты вечно одинок или кого-то встретил.

Ни убить свободы этой, ни украсть, ни подарить, ни купить и за монеты или даже не пропить. Не подвластная законам, ни в папирусах канонам* не видна, вольна, сильна та свободная страна. И пленить свободу эту не дано в душе поэта!

Ведь СВОБОДА - не предмет!

Вот такой мой вам ответ.

* Строит чрева интерес - т.е. руководит нашими поступками не пицца, именно не как необходимая энергия, но как избыток пищи, не излишнее богатство и все материальные ценности(обоснование которым - жадность, зависть, страх (за завтрашний день в смысле накопительства) и т.д.).

И если МУДРОСТИ в человеке достаточно, он сможет смотреть на всё - как сквозь призму, СПОКОЙНО и МУДРО взвешивая, не раздражаясь за критику, не страшась за материальный достаток, не выпячиваясь и не умничая, не доказывая всему свету что то своё, и не кичась тем, что он другой - (из личных(без права на абсолют) философских размышлений автора).

* Столько, сколько прожил жизнью - имеется ввиду, сколько накопил мудрости(не годами накапливая, а размышлениями), не опыт накапливая, а именно мудрость.

УМЕЙТЕ МИГОМ ДОРОЖИТЬ

Летите! Ни о чём не жалеите! Не ждите, что дорога проста. Летите, да в себе не убейте своего святого креста. До завтра не откладывая - летите! Завтра может быть просто поздно! Спешите! Свет души свой ясный дарите солнечным днём и ночью звёздной!

Светите! Свет далёкой звезды увидят! Согрейте! Все заблудшие души согрейте! Простите! Всех кто в горе, кто ненавидит... Убейте к себе жалость! Себя не жалеите! Освободитесь от условностей! Будьте свободны хотя бы в своём воображении! Создайте, всё, что хотелось бы создать! Дарите всё, что хотелось бы дарить, Созидайте, где другие могли разрушать! Светите всем, кого не хотите терять! Отдайте всё, что вам бы хотелось отдать! Летите! Не страшась над бездной парить! Берегите и старайтесь себя не терять! Любите, не боясь о любви говорить! Живите! Настоящим чувством, с азартом! Творите, полной грудью вдыхая жизнь! Дышите! Между Финишем, Долгом и Стартом - целый Миг! Умейте им дорожить!

Натали Биссо

Песник, прозни писац. Аутор 13 књига песама преведених на 45 језика. почасни радник светске књижевности и уметности; Оснивач и председник Међународног књижевног удружења „Креативна трибина“; академик Међународне академије за развој књижевности и уметности; Међународна академија руске књижевности; дописни члан Међународне академије наука и уметности. Шеф немачког огранка СПСА, почасни члан WRITERSUNIONOFNORTHAMERICA; Унија латиноамеричких писаца (УКСЕ); почасни председник „Хиљаду умова за Мексико“ и међународног жирија у Немачкој; Међународна унија писаца; Регионални јавни фонд за унапређење развоја савремене поезије „СВЕТОЧ“; Међународно удружење писаца и публициста; Члан Европског савета и Интерконтиненталног саветодавног комитета RINASCIMENTO-RENAISSANCE Millennium III (Египат); Члан Cámara Internacional de Escritores&Artistas и Светског савета CIESART-а; Саветник међународног издања кинеске књижевности (Hubei Federation of Literari and Arts Circles); члан жирија међународних такмичења. Амбасадор Међународног форума креативности и хуманости (IFCH) (Морокко). Добитник многих Гран прија, специјалних награда; Витез међународних медаља и ордена, укљ. под покровитељством УНЕСЦО-а; наслов „Златно перо Русије“; наслов „МАЕСТРО“; звање „Златно перо Киргистана“, звање „МАЈСТОРА ПОЕЗИЈЕ“; титула „ИЗВАНРЕДНИ НАУЧНИК ИЗ КОНЗОРЦИЈУМА“ Међународне академије етике у Индији Уврштен у СПСА Platinum Book за активно креативно напредовање - ЗАУВЕК.

СЛОБОДА ТЕРАСЕ

Ех, Тарас, Тарас, Тарас! Рећи ћу вам сада да је слобода свима драга. Што се мене тиче, моја слобода није за свакога, није за народ.

Истинска слобода - мисли се уздижу, живи у мени! Не морате да кршите све законе и прописе, не морате да одговарате на питања и загонетке.

Можеш да живиш са законом у срцу и редом у глави, и дружиш се уз добру песму, буди као и сви у својој судбини.

Није тако лако писати реп, било да сте одрасла особа или тинејџер. Писање представника није тако тешко ако је Реп за острво срца. И да ли је све у вези са репом? Без обзира шта неко каже, бити необичан је ствар! Али ко је шта пресекао овде?

Затвори ме и у тврђаву, макар и у високи манастир, за слободу је све апсурдно! На отвореном пољу моја Слобода ће бити мој водич! Са њом ће свако бити слободан! Биће сводови више у храму, ако мислите својом главом.

Сводови - мисли до неба! А простор бескрајних мисли гради материце интересовања,* онолико живота колико сте живели!*

Нека вичу и критикују, стављају руж, чак нека се радују, мисао ти је награда!

Мисао је као ваздух између редова, у њој је слобода, ветар! У њему сте увек сами или сте некога срели.

Ову слободу нити убиј, нити је кради, нити је поклони, нити је купуј за новчиће, нити је попиј. Неподложна законима, не видљива у папирусима канона, та слободна земља је јака. И ту слободу није могуће ухватити у песникову душу!

Уосталом, СЛОБОДА није тема!

Ово је мој одговор вама.

* Гради материце од интереса – тј. Није храна та која води наше поступке, наиме не као неопходна енергија, већ као вишак хране, а не претерано богатство и све материјалне вредности (оправдање за које је похлепа, завист, страх (за сутра у смислу гомилања), итд.).

А ако у човеку има довољно МУДРОСТИ, он ће све моћи да сагледа – као кроз призму, СМIREНО и МУДРО одмеравајући, а да се не нервира критиком, не плаши се за материјално богатство, не стрши и не буде паметан, а да не докаже целом свету нешто своје, и не буде арогантан јер је другачије – (од личних (без права на апсолутне) филозофске рефлексije аутора).

* Онолико живота колико сте проживели – то значи колико сте мудрости сакупили (не гомилањем година, већ размишљањем), не гомилањем искуства, већ мудрости.

ЗНАЈ ДА ОВО ЦЕНИШ ОДМАХ

Летите! Не жалите ништа! Не очекујте да ће пут бити лак. Лети, али не убијај свети крст у себи. Не одлажите до сутра - летите! Сутра би могло бити прекасно! Пожурите! Подари своју јасну светлост душе у сунчан дан и звездану ноћ!

Шема! Видеће светлост далеке звезде! Загрејте се! Загрејте све изгубљене душе! Извините! Свако ко је у тузи, ко мрзи... Убиј самосажалење! Не сажаљевајте се! Ослободите се конвенција! Будите слободни бар у својој машти! Креирајте све што желите да креирате! Дајте све што желите да дате, створите тамо где би други могли да униште!

Наталья Крайнова-Загваздина

Наталья Петровна Крайнова (Загваздина) родилась на Кубани в 1971 году 5 июня. Детство прошло на Севере в г. Нефтеюганске, но город, в котором сейчас живу с семьёй, стал источником поэтического вдохновения и становления меня, как поэта. Люблю петь и сочинять музыку к стихам. В 2024 году принята в члены Союза Российских писателей. Автор многих издательских проектов, в которые вошли многие талантливые авторы Тобольского края.

ЭТОТ СЛАДКОЕ СЛОВО - СВОБОДА!

Этот сладкое слово -свобода!
От любовной тоски гробовой!
Не живу подлецам в угоду,
Хочу вычеркнуть связь параной!

Это гордое слово свобода,
От не нужных друзей и подруг,
Не стелить им себя в угоду,
Разорвать необщения круг!

Этот нужное слово свобода!
Жить, как жить, принимая себя...
Поднимая глаза к небосводу,
Надышавшись свободой дня!

НЕ ХОЧУ СВОБОДЫ ОТ ТЕБЯ!!!

Не хочу свободы от тебя!!!
Не хочу в ней ни зимы, ни лета.
Я хочу прожить с тобой, любя,
До конца и после конца света!!!
Где мы будем вместе навсегда,
Без обид и ссор, без зла и боли...
Где живые смотрят образа,
И даруют блага Божьей воли.
Вот и я прошу, меня понять,
Не хочу с тобою расставаться,
Просто дай сейчас тебя обнять,
И в твоих словах преображаться.
Маленькой дюймовочкой такой,
Автора знакомой датской сказки.
Где пути сойдутся в дом родной,
Там растёт наш сын, уснув в
коляске.

Наталија Краинова-Загваздина

Наталија Петровна Краинова (Загваздина) рођена је на Кубану 1971. 5. јуна. Детињство сам провео на северу у граду Нефтејуганску, али је град у коме сада живим са породицом постао извор песничке инспирације и развоја мене као песника. Волим да певам и компонујем музику за поезију. Године 2024. примљена је у чланство Савеза руских писаца. Аутор многих издавачких пројеката, који су укључивали многе талентоване ауторе Тоболског региона.

ОВА СЛАТКА РЕЧ ЈЕ СЛОБОДА!

Ова слатка реч је слобода!
Од меланхолије смрти!
Не живим да бих задовољио ниткове,
Желим да прецртам везу са
паранојом!

Ово је поносна реч слобода,
Од непотребних пријатеља и
девојака,
Не лези да им угодиш,
Прекините круг некомуникације!

Ова неопходна реч је слобода!
Живи како да живиш, прихватајући
себе...
Подигнући очи ка небу,
Удахнувши слободу дана!

НЕ ЖЕЛИМ СЛОБОДУ ОД ВАС!!!

Нећу слободу од тебе!!!
Не желим ни зиму ни лето у њему.
Желим да живим са тобом, с
љубављу,
До краја и после краја света!!!
Где ћемо заувек бити заједно
Без увреде и свађе, без зла и бола...
Где живи гледају слике,
И дају благодети Божје воље.
Зато вас молим да ме разумете,
Не желим да се растајем са тобом,
Само да те загрим сада
И преобрази се у својим речима.
Тако мали инч,
Аутор познате данске бајке.
Тамо где се путеви спајају са твојим
домом,
Наш син тамо расте, заспи у
колицима.

Наталья Лосева

Родилась в Тихорецке Краснодарского края. Окончила Ростовский-на-Дону машиностроительный институт и Тверской госуниверситет. Работает в ТвГУ, кандидат филологических наук, доцент. Член Союза писателей России с 2001 года, автор 8 книг. Публиковалась в *Литературной газете*, *Литературной России*, *Нашем современнике*, *Юности*, *Слове*, *Московском вестнике*, *Русском слове* (Молдавия), *Индийском вестнике*, *Подъеме*, *Дону*, *Родной Ладого* и др. изданиях. Лауреат Губернаторской премии и многих литературных конкурсов (*Золотое перо*, *Звезда полей*, *Наше культурное наследие*, *Академия. Детская литература* и других).

ОБРЕТЁННАЯ СВОБОДА

(из цикла миниатюр «Дом на болоте»)

День выдался необыкновенно светлый и радостный. В этом году осень затяжная. Облетевшая листва приоткрыла небо, и теперь мы пьём эту чистую синь, смакуя каждый глоток, каждый час отпущенного тепла. Листья ещё не успели свалиться и шуршат под ногами, разговаривая с тобой, выдавая сокрытые тайны. Под окном берёза уже наполовину скинула свой наряд, а клён, как петух, ещё рядится в бардовое манто. Пахнет сыростью и солёными грибами. И воздух, как упругий гриб, скрипит, а солнце подмигивает, источая лучинки, отражающиеся в окнах соседних домов.

В этот последний октябрьский день хочется на природу: бродить, ни о чём не думая, впитывая невесомость летящих мгновений жизни; заблудиться в лабиринтах леса, будто на другой галактике; подбрасывать вверх говорящую листву и тонуть в ней, звенящей, от счастья; петь во весь голос, пугая птиц, „Листья жёлтые над городом кружатся...” — песню юности, которая не ушла, нет, она со мной, и будет до конца жизни.

Вспоминаются строки Ольги Берггольц:

*Есть время природы особого света,
неяркого солнца, нежнейшего зноя.*

*Оно называется бабье лето
и в прелести спорит с самою весною.*

*Уже на лицо осторожно садится
летучая, лёгкая паутина...*

*Как звонко поют запоздалые птицы!
Как пышно и грозно пылают куртины!*

И хоть бабье лето уже отпылало и на дворе задумчивая осень, это стихотворение о дне сегодняшнем — о прощании со всем, что дорого, со всем, что окружает меня, и с собой сегодняшней. И наплывает неизбывная грусть:

*...А я лишь теперь понимаю, как надо
любить,
и жалеть,
и прощать,
и прощаться...*

Но как ни манит к себе лес, я не буду беспечно гулять по заваленным листьями тропкам. Всматриваюсь в далёкую даль и с грустью понимаю: жизнь — это череда отказов! И я так и остаюсь вечной пленницей в плену у бесконечных „надо” и „должна”. Где же она, желанная свобода от бытовой рутины?

Но согревает навязчивая мысль: меня на шести сотках болотистой земли ждёт небольшой домик в два окна с островерхой, обращённой к небу крышей. Я на расстоянии слышу его голос, поющий внутри старых, поживших брёвен. Этот дом нуждается в моей заботе и тепле. В этот благостный день я могу себе только и позволить, что поехать на дачу, чтобы в последний раз свежим взглядом окинуть нехитрое хозяйство, оставленные на зиму растения. Проверить, все ли готово к приходу холодов, не забыли чего сделать?

После летних хлопот на даче я всегда с нетерпением жду осени. Хочется освободиться от тяжёлого труда и погрузиться в творчество, выплеснуть на бумагу всё, что накопилось за это время, всё, что бурлит внутри и клокочет. Пришла осень, и, казалось, вот она — обрётённая свобода! Плыви по ней и радуйся жизни! Но почему же я опять отодвигаю бумагу? Почему не растворяюсь в творческих поисках, а снова, словно рабыня, спешу на дачу, обременяя себя физическим трудом? Почему же так тянет к себе этот дом на болоте? И во сне приходит ко мне голубой парус крыши. И мне всякий раз кажется, что это проплывающий мимо корабль, качающийся на волнах торфяной земли. И я, как та Ассоль, лечу на паруса в надежде на чудо. Почему же обрётённая свобода не приносит того счастья, о котором мечталось? Наоборот, оно коварно исчезает при приближении к нему.

И вновь я собираю поклажу и тороплюсь на рейсовый автобус...

Наталиа Лосева

Рођена у Тихорецку, Краснодарски крај. Дипломирала је на Институту за машинство у Ростову на Дону и на Тверском државном универзитету. Ради на Тверском државном универзитету, кандидат филолошких наука, ванредни професор. Члан Савеза руских писаца од 2001, аутор 8 књига. Објављивала је у *Књижевном гласнику*, *Књижевној Русији*, *Наш савременик*, *Иуност*, *Слово*, *Московски Вестник*, *Русски Слово (Молдавија)*, *Индиан Вестник*, *Подриом*, *Дон*, *Роднаиа Ладога* и другим публикацијама. Добитник Гувернерове награде и многих књижевних конкурса (*Златно перо*, *Звезда поља*, *Наше културно наслеђе*, *Академија*. *Дечја књижевност* и други).

СЛОБОДА ПРОНАЂЕНА

(из серије минијатура „Кућа на мочвари”)

Дан се показао необично ведар и радостан. Ове године јесен је дуга. Отпало лишће је отворило небо, а сада пијемо ово чисто плаветнило, уживајући у сваком гутљају, сваком сату ослобођене топлине. Лишће још није пало и шушти под ногама, разговара са тобом, открива скривене тајне. Под прозором је бреза већ напола скинула одећу, а јавор се, као петао, још увек облачи у бордо капут. Мирише на влагу и слане печурке. А ваздух, попут еластичне печурке, шкрипи, а сунце намигује, емитујући мрље светлости које се рефлектују у прозорима суседних кућа.

Овог последњег октобарског дана желим да одем у природу: лутам окол, не размишљајући ни о чему, упијајући бестежинско стање летећих тренутака живота; изгубити се у лавиринтима шуме, као у другој галаксији; бацати лишће које говори и утопи се у њему, звонки, од среће; певај из свег гласа, плашећи птице, „Жуто лишће кружи над градом...” - песма младости која није нестала, не, са мношћом је, и биће до краја мога живот.

Сећам се редова Олге Берголт:

*Постоји време посебне светлости природе,
пригушено сунце, нежна топлота.
То се зове Индијско лето
и у одушевљењу расправља са самим пролећем.
Већ пажљиво седим на мом лицу
летећа, лагана мрежа...
Како гласно певају закаснеле птице!
Како величанствено и претеће горе завесе!*

И иако је индијско лето већ избледело и напољу је замишљена јесен, ова песма говори о данашњици – о опраштању од свега што је драго, од свега што ме окружује, и од себе данас. И долази неизбежна туга:

*...И тек сада разумем како
љубав,
и жаљење
и опрости
и реци збогом...*

Али ма како шума мамила, нећу безбрижно ходати стазама посутим лишћем. Завирујем у далеку даљину и тужно схватам: живот је низ одбијања! И остајем вечни заточеник у заточеништву бескрајних „треба“ и „треба“. Где је она, жељена слобода од свакодневне рутине?

Али греје ме опсесивна помисао: на шест јутара мочварног земљишта чека ме мала кућа са два прозора са шиљастим кровом према небу. Чујем његов глас у даљини, како пева у старим, истрошеним балванима. Овој кући је потребна моја брига и топлина. Овог благословеног дана могу себи да дозволим само да одем на дачу да последњи пут погледам једноставну пољопривреду и биљке остављене за зиму. Проверите да ли је све спремно за долазак хладног времена, да ли сте заборавили да урадите нешто?

После летњих послова на дацхи, увек се радујем јесени. Желим да се ослободим мукотрпног рада и уроним у креативност, да избацам на папир све што се накупило за ово време, све што кипи и жубори унутра. Дошла је јесен, и чинило се да је ето - новопронађена слобода! Пливајте уз њега и уживајте у животу! Али зашто поново гурам папир? Зашто се не растворим у креативним трагањима, већ опет, као роб, јурим на дачу, оптерећујући се физичким радом? Зашто је ова кућа у мочвари тако привлачна? И у сну ми долази плаво једро крова. И сваки пут ми се учини да је ово брод који пролази, љуља се на таласима тресетног земљишта. И ја, као она Ассол, летим у једра у нади у чудо. Зашто новооткривена слобода не доноси срећу о којој смо сањали? Напротив, при приближавању подмукло нестаје.

И опет пакујем пртљаг и журим да стигнем на редовни аутобус...

Наталья Пекарж

Наталья Пекарж - поэтесса сказочница из Санкт-Петербурга. Автор собственных сказок и инсценировок в стихах по сказкам известных авторов. Спектакли по её произведениям ставятся во многих городах России. А её мечта о мультфильмах и мюзикле должна осуществиться уже 2024 году.

Наталья пишет стихи, прозу, песенные тексты и увлекается переводами поэзии народов мира. Психолог по образованию, она тонко чувствует и облакает в слова переживания своих героев.

Одно из увлечений Натальи – создание поэтических спектаклей на сцене и формате радиопередачи, а в качестве радиоведущей она взяла интервью у множества талантливых современников поэтов, артистов и музыкантов.

Наталья Пекарж неоднократный победитель поэтических конкурсов и фестивалей, и часто сама работает в жюри.

ПЕРСИКОВЫЙ РАССВЕТ

В медово-персиковый рассвет.
Залипли сонные облака,
На юном море морщинок нет,
Спит как младенец оно пока.

А утро катится колесом,
Хохочет, в радости дня зовёт.
И вот в прохладу воды лицом
Купальщик первый. Разбег! Полёт!

Но разве море разбудишь так?
„Проснись-ка”, ветер прошепчет сам.
И заиграет на шхуне флаг,
И вновь наполнятся паруса.

И солнце выплывет как баркас,
Раскрыв опять весь ночной секрет...
Всё это позже, ну а сейчас
Медовый персиковый рассвет.

Наталиа Пекарзх

Наталија Пекарж је песникиња и приповедачица из Санкт Петербурга. Аутор сопствених бајки и драматизација у стиховима према бајкама познатих аутора. Представе засноване на њеним делима постављају се у многим градовима Русије. А њен сан о цртаним филмовима и мјузиклима требало би да се оствари 2024. године. Наталија пише поезију, прозу, текстове песама и заинтересована је за превођење поезије народа света. Психолог по образовању, она суптилно осећа и пресликава искуства својих јунака.

Један од Наталијиних хобија је стварање поетских наступа на сцени и у радио формату, а као радио водитељ интервјуисала је многе талентоване савременике песника, уметника и музичара.

Наталија Пекарж је вишеструка победница песничких такмичења и фестивала, а често и сама ради у жирију.

БРЕСКВА ЗОРА

У зору мед-брескве.

Поспани облаци су се заглавили,

На младом мору нема бора,

Још увек спава као беба.

И јутро се котрља као точак,

Смеје се, дозива радост дана.

А сада се суочите са хладноћом воде

Прво се купати. Скини се! Лет!

Али можете ли заиста овако пробудити море?

„Пробуди се”, шапће сам ветар.

И застава ће свирати на шкуни,

И једра ће се поново напунити.

И сунце ће испливати као дуги чамац,

Поново откривајући целу тајну ноћи...

Све ово касније, али сада

Медена бресква зора.

Олег Юдин

Олег Юдин, член Союза писателей России (Новгородской региональное отделение), член Союза русскоязычных писателей Израиля. Проживаю в Израиле с 2013 года. Самореализацию по методу Шри Матаджи получил 28 февраля 1998 года.

Родился в Коми АССР в 1966 году. С 1969 по 1983 жил в Тульской области. Учился в ЛТИ им. Ленсовета, служил в рядах ВС СССР, работал на нефтезаводе в Киришах — городе, в котором и узнал о Сахаджа-йоге. С 2005 по

2012 жил и работал в Санкт-Петербурге. Женат, сын, пять дочерей, две внучки и два внука.

ВО ИМЯ СВОБОДЫ ВАШЕГО ВЫБОРА

Если хмуриться небу и рушиться планам,
Если враг нас угрозами сводит с ума —
Не страшись и не плачь; просто помни о главном:
Радость — то, что нельзя потерять и сломать.

Пусть побед никогда ты не ведал в сраженьях,
И тебя доконали сума и тюрьма —
Помолчи, улыбнись и не жди продолженья:
Радость — то, что нельзя потерять и сломать.

Если сам себе враг, если сам себя предал,
Если ты на кресте на вершине холма —
Никуда не спеши: в сердце ключ от победы;
Радость — то, что нельзя потерять и сломать.

Обойди хоть весь мир: нет души обойдённой
Светом солнца и лаской, что жалует мать.
Знают даже птенец и невинный ребёнок:
Радость — то, что нельзя потерять и сломать.

Олег Јудин

Олег Јудин, члан Савеза писаца Русије (Новгородски регионални огранак), члан Савеза писаца руског говорног подручја Израела. Живим у Израелу од 2013. године. Добио је самоостварење по методи Схри Матаји 28. фебруара 1998. године. Рођен у Аутономној Совјетској Социјалистичкој Републици Коми 1966. године. Од 1969. до 1983. живео је у Тулској области. Студирао на ЛТИ по имену Ленсовет, који је служио у редовима Оружаних снага СССР-а, радио је у рафинерији нафте у Киришију, граду у којем је учио о Сахаја јоги. Од 2005. до 2012. живео је и радио у Санкт Петербургу. Ожењен, син, пет ћерки, две унуче и два унука.

У ИМЕ ВАШЕ СЛОБОДЕ ИЗБОРА

Ако се небо намршти и планови се сруше,
Ако нас непријатељ излуђује претњама -
Не бој се и не плачи; само запамтите главну ствар:
Радост је нешто што се не може изгубити или сломити.

Да никад не знаш победе у биткама,
А тебе су докрајчили шкраба и затвор -
Умукни, насмеши се и не чекај више:
Радост је нешто што се не може изгубити или сломити.

Ако си сам себи непријатељ, ако си сам себе издао,
Ако си на крсту на врху брда -
Не журите нигде: кључ победе је у срцу;
Радост је нешто што се не може изгубити или сломити.

Обиђи цео свет: за собом нема душе
Светлост сунца и миловање које мајка даје.
Чак и риба и невино дете знају:
Радост је нешто што се не може изгубити или сломити.

Павел Топориков

Поэт и прозаик из Выборга. Автор сборника *Нуар* (2017) и двух аудиосборников: *Без контрацепции* (2019) и *Последняя тайна* (2021).

ИЛЛЮЗИЯ СВОБОДЫ

Звёзды разбросаны в порванном Небе,
Ночь всё поделит на „после” и „до”,
В полдень всех держат оковы и цепи...
Только кто знает, что будет потом?

Город так манит... Артерии улиц
Вывесок ложью зовут вникуда...
Всех проглотил: и кретинов, и умниц...
Тех, что сквозь мглу привезли поезда...

Пиршество лжи, блеск витрин под огнями,
Видимость нужности... Здесь и сейчас...
Сколько тебя смельчаков покоряли,
Только не видно огня уж их глаз...

Город когда-то был искренним, юным,
Полным амбиций, энергии, сил...
Стало понятно в сиянии лунном:
Город не будет таким, каким был...

Павел Топориков

Песник и прозни писац из Выборга. Аутор збирке *Ноир* (2017) и две аудио збирке: *Без контрацепције* (2019) и *Последња тајна* (2021).

ИЛУЗИЈА СЛОБОДЕ

Звезде су расуте по расцепаном небу,
Ноћ ће све поделити на „после” и „пре”,
У подне сви држе у оковима и ланцима...
Али ко зна шта ће бити следеће?

Град толико мами... Уличне артерије
Знакови не зову лаж у никуда...
Све је прогутао: и кретене и паметне људе...
Оне које су возови носили кроз мрак...

Празник лажи, сјај излога под светлима,
Појава нужде... Овде и сада...
Колико вас је дрзника победило,
Али не можете видети ватру у њиховим очима...

Град је некад био искрен, млад,
Пун амбиција, енергије, снаге...
На месечини је постало јасно:
Град неће бити исти као што је био...

Светлана Меркурьева

Меркурьева (Архипова) Светлана Николаевна.
Родилась 26.06.1981. в г. Валдай Новгородской области.
Окончила педагогический институт им. Д. И. Менделеева по специальности учитель русского языка и литературы в г. Тобольске, но свою жизнь связала с нефтехимией, на данный момент является сотрудником компании „СИБУР”. Замужем. Двое детей. Писать стихотворения начала со школьной скамьи. Является лауреатом фестиваля поэзии и авторской песни „Когда струна сливается со строчкой” (Нижняя Тавда), дипломантом внутризаводских конкурсов „СИБУРа”, участница многих литературных проектов, в том числе сибирского сборника „Исток Сибирской Ипокрены”, под редакцией члена Российского союза писателей Загваздиной (Крайновой) Н. П. Награждена звездой „НАСЛЕДИЕ” 3 степени за литературную деятельность в духе традиций русской культуры решением Президиума РСП.

ВНУТРИ МЕНЯ - БОЛЬШОЕ НЕБО

Внутри меня-больше небо:
То безмятежность и простор,
Где птицы за кусочек хлеба
Порой затеят шумный спор.
То мысли-птицы вдаль несутся,
Купаясь в солнечных лучах,
То о преграду разобьются,
Оставив перья в облаках. ..
О, эти мысли серой тучей
Когда затянут небосвод,
Я сердцем становлюсь колючей,
И ветер душу-парус рвёт.
Но звон колоколов Софии
Опять проявит чудеса.
И снова - Солнце в небе синем,
И снова - птичьего голоса.

Да здравствует чувство свободы!
Я - белая, нежная лебедь.
Твоей соколиной охоты
Мне больше участницей не быть.
Я гордо расправила крылья
И к Солнцу, в рассвет полетела.
Осталась во тьме камарилья,
Что долгое время терпела.
В волнах океана купаюсь
Хрустального, чистого неба.
Свободе своей улыбаюсь...
А ты - вроде был... Вроде не был.

*София - это Софийско-Успенский собор в Тобольске

Светлана Меркурјева

Меркурјева (Архипова) Светлана Николајевна.

Рођен 26.06.1981. у Валдају, Новгородска област. Завршила Педагошки институт. Д.И. Менделјејева. Она је наставница руског језика и књижевности у Тоболску, али је живот провела у петрохемији, а тренутно је запослена у компанији СИБУР. Удата је, има двоје деце. Почела је да пишем песме од школе. Лауреат је фестивала поезије и ауторске песме „Кад се струна споји са линијом” (Нижња Тавда), добитник диплома на интернационалним конкурсима СИБУР-а, учесница многих књижевних пројеката, укључујући Сибирску збирку „Извор сибирске ипокрене”, приредио члан Руског савеза писаца Загваздина (Крајнова) Н.П.

Одликована звездицом „НАСЛЕЂЕ“ III степена за књижевну делатност у духу традиције руске културе одлуком Президијума РСРП.

У МЕНИ ЈЕ ВЕЛИКО НЕБО

У мени је више неба:

Тај спокој и простор,

Где су птице за парче хлеба?

Понекад започну бучну свађу.

Онда птице мисли лете у даљину,

Купање у сунчевим зрацима,

Онда ће се разбити о баријеру,

Остављајући перје у облацима. ...

О, ове мисли су сиви облак

Када је небески свод покривен,

Срце ми постаје бодљикаво,

И ветар кида једро.

Али звона Софија звоне

Поново ће показати чуда.

И опет - Сунце на плавом небу,

И опет - гласови птица.

Живео осећај слободе!

Ја сам бели, нежни лабуд.

Твоје соколство

Нећу више бити члан.

Поносно раширим крила

И полетела је ка Сунцу у зору.

Камарила је остала у тами,

Које сам дуго издржао.

Пливам у таласима океана

Кристално чисто небо.

Осмехујем се својој слободи...

А ти - изгледа да си био... Изгледа да ниси.

*Софија је Софијско-Успенски сабор у Тоболску

Светлана Попова

Автор сборника *Хочу я многое успеть*, множества публикаций в коллективных сборниках. Участник конкурсов *Поэт года*, *Русь моя*. Член Российского союза писателей. Живёт в городе Тобольск-туристическом центре Сибири.

НЕВОЛЬНИЧИЙ РЫНОК С ЯВЛЕНИЕМ НЕЗРИМОГО ВОЛЬТЕРА

(по картине Сальвадора Дали)

Картина маслом. Сальвадор Дали.
Торговый день, невольники рядами.
Базар наполнен разными купцами.
Они тщеславием полны, как короли.

Вовсю торгуется живой товар.
Кто - продается, кто-то покупает.
Одни - безвольны. Это понимают.
Другие млеют от всевластия фанфар.

От жизни мир тот отделён стеной.
Хотя толсты те стены, но дырявы.
Там горы, облака, просторы, травы.
Вот взять и выйти б к ним, чтоб обрести покой.

Лишь двое знают правила игры.
Спокойно Гала смотрит на Вольтера.
Её оружие - любовь и вера,
Непобедима эта сила красоты.

Сарказм в глазах Вольтера, злой вопрос:
Пойми, где выдумка, где повседневность.
Свобода в чём твоя, и в чём смиренность?
Ты раб тщеславия? Хозяин сладких грёз?

Уверенность - абсурдна. Никогда
Нельзя сказать: *Я знаю это точно!*
Всё в жизни - быстротечно, краткосрочно,
Вот, только было, и исчезло без следа.

Светлана Попова

Аутор збирке *Желим да остварим много*, много публикација у колективним збиркама. Учесник конкурса *Песник године, Русо моја*. Члан Савеза руских писаца. Живи у граду Тоболску, туристичком центру Сибира.

ТРЖИШТЕ РОБОВА СА ПОЈАВОМ НЕВИДЉИВОГ ВОЛТЕРА

(на основу слике Салвадора Далија)

Уље слика. Салвадор Дали.
Трговачки дан, робови у редовима.
Чаршија је испуњена разним трговцима.
Пуни су сујете, као краљеви.

Живом робом се тргује у пуном јеку.
Неки продају, неки купују.
Неки су слабовољни. Они то разумеју.
Други су одушевљени свемоћношћу фанфара.

Тај свет је зидом одвојен од живота.
Иако су ти зидови дебели, пуни су рупа.
Постоје планине, облаци, отворени простори, трава.
Само узми и изађи код њих да нађеш мир.

Само двоје знају правила игре.
Гала мирно гледа у Волтера.
Њено оружје су љубав и вера,
Ова моћ лепоте је непобедива.

Сарказам у Волтеровим очима, зло питање:
Схватите где је фикција, а где свакодневни живот.
Шта је ваша слобода, а шта ваша понизност?
Да ли си роб сујете? Господар слатких снова?

Самопоуздање је апсурдно. Никада
Не можете рећи: Знам ово сигурно!
Све у животу је пролазно, краткотрајно,
Једноставно се догодило и нетрагом нестало.

Седелник Алекс

Седелник Алекс Алдар (Республика Крым, г. Симферополь). Пишу со школьных лет стихи, короткую прозу, сказки- это мое хобби. Прекрасная уникальная природа чудесного Крыма, где я живу и любимая женщин рядом дают возможность писать стихи и прозу не как выплески жизненных драм, боли, печалей, а как отражение счастья, окружающего меня. Писать о счастье - одно из любимых направлений, хоть и не единственное. в 2013 г – 1 место в номинации *За лучшую поэму или*

стихотворение в конкурсе имени Александра Куприна (Крым). (публикация стихотворения *Город у моря* в журнале *Крым*.)

В 2014г- 1 место в одесском конкурсе стихов к 200-летию Т Г Шевченко; 1 место в IV открытом литературном конкурсе имени Н.П. Огарёва в номинации *Сергий Радонежский – духовность. Произведения для детей. Рассказы, сказки*”.

2015г- 2 место в конкурсе Новый Писатель (г. Бийск) в номинации Поэзия и 3 место в номинации Проза.

2016г- вышла книга стихов *Зверек по имени Любовь*.

2020-1 место в Международном литературном конкурсе имени Саши Черного *По обе стороны моста* в номинации *Поэзия*.

В 2021- 1 место в конкурсе фестиваля *Брега полуденной Тавриды* в номинации *Экология души*.

СВОБОДНЫЙ ДУХ

Свободный дух уже не удержать ни в клетках мнений общества, ни в догмах.

И улетаёт он экзамен сдать в пространства- времена ему подобных.

Ему и чужд, и холоден расчёт, не греет кровь фасад игры блестящий.

Он хочет большего, ещё, ещё, уходит вглубь, идет за настоящим.

Лети, душа, незримый паладин, лети туда, где цепи размыкаем,

Где среди тысячи земных картин

Мы создаем, что называем раем.

Там рассоздашь себя и возродишь,

Воскреснешь для всего, что в жизни живо,

И целый мир без пелены узришь,

Не устыдившись своего порыва.

Седелник Алекс

Седелник Алекс Алдар (Република Крим, Симферопол). Од школских година пише поезију, кратку прозу, бајке - ово је његов хоби. Прелепа јединствена природа дивног Крима, где живи и моје вољене жене у близини, омогућавају да пише поезију и прозу не као изливе животних драма, бола, туге, већ као одраз среће која га окружује. Писање о срећи једно је од његових омиљених области, мада не и једино.

2013. – 1. место у номинацији За најбољу песму или поезију на конкурс по имену Александра Куприна (Крим). (Објављивање песме *Град крај мора* у часопису Крим.)

2014. - 1. место на конкурс поезије Одесе за 200. годишњицу Т. Г. Шевченка 1. место на IV отвореном литерарном конкурс имена Н.П. Огарев у категорији Сергије Радоњешки – духовност. Радови за децу. Приче, бајке.

2015 - 2. место на конкурс Нови писац (Бијск) у номинацији Поезија и 3. место у номинацији Проза.

2016. - објављена је књига песама *Животиња звана љубав*.

2020-1. место на Међународном књижевном конкурс имена Саше Черног *Са обе стране моста* у номинацији Поезија.

2021 - 1. место у конкуренцији Брега фестивала Подневне Тауриде у номинацији Екологија душе.

СЛОБОДАН ДУХ

Слободни дух више не може бити садржан ни у кавезима мишљења друштва, ни у догмама.

И одлети да полаже у њему сличним простор-временима.

Рачуница му је туђа и хладна, сјајна фасада игре му не греје крв.

Он жели још, више, више, иде дубље, иде у садашњост.

Лети, душо, невидљиви паладине, лети тамо где кидамо ланце,

Где међу хиљаду земаљских слика

Ми стварамо оно што називамо рајем.

Тамо ћеш се разобличити и оживети,

Васкрснут ћеш за све што је живо у животу,

И видећеш цео свет без вела,

Не стидећи се свог импулса.

Татьяна Ерёмко

Автор трех поэтических сборников, член Дивеевского литературного союза Нижегородской области, член союза писателей Сочи, лауреат фестиваля авторской песни первой степени „Новый февраль” и „Солнечный ветер”. Финалист „ШаинскийФест” по Южному округу. Люблю, любима и счастлива, и всем желаю того же!

Весна прекрасна, и мы прекрасны.
Когда мы любим, жизнь не напрасна.
Цветем, ликуем, поём, танцуем,
Искрим, любимых своих целуем.

Раскинув руки, в объятья небо.
Душа весною зовёт, где не был.
Ныряем в чувства, как в океаны.
Свой вид искусства- любить изъяны.

Не потому ли так жаждет сердце
Отдать до капли. И греть, и греться.
Снимать запреты, дарить свободу
И петь от счастья под небосводом.

Наш мир не сложен. Мы друг за друга.
Одной улыбкой ровняем судьбы.
А если ветер, кровь стынет в жилах,
Надейся только на силу крыльев.

Татјана Еременко

Ауторка три збирке поезије, члан Дивејевског књижевног савеза Нижегородске области, члан Савеза писаца Сочија, лауреат фестивала уметничке песме првог степена „Нови фебруар” и „Сунчев ветар”. Финалиста „Шаинског феста” у Јужном округу. Воли, вољена и срећна, и то жели свима!

Пролеће је лепо и ми смо лепо.
Кад волимо, живот није узалудан.
Ми цветамо, радујемо се, певамо, играмо,
Искричамо и љубимо своје вољене.

Испружене руке, загрли небо.
Душа зове пролеће тамо где га није било.
Ронимо у осећања као у океане.
Ваш сопствени облик уметности је да волите недостатке.

Није ли зато срце толико жудно?
Дајте сваку кап. И топло, и топло.
Уклоните ограничења, дајте слободу
И певај од среће под небом.

Наш свет није компликован. Ми смо једно за друго.
Једним осмехом изједначавамо судбину.
А ако има ветра, крв се хлади,
Ослоните се само на снагу својих крила.

Татьяна Растопчина

Растопчина Татьяна Владимировна [р. 1961]. Окончила Томский государственный университет. Член Российского Союза писателей. Дипломант литературных премий „Поэт года” (2014, 2015), „Наследие” (2014, 2015), „Русь моя” (2017), победитель международного конкурса поэтических переводов с французского языка „Радуга любви” (2011, 2012). Автор книги „Зеркало любви” (2012). Также переводила с французского, английского, испанского, немецкого, итальянского, польского, чешского и болгарского языков. Активная участница „Клуба поэтического перевода” при центральной библиотеке г. Рыбинска, on-line встреч Русского дома в Хельсинки и Ассоциации гуманистов Планеты, призовые места Всероссийского научно-практического семинара по проблемам перевода и поэзии при Томском государственном университете за 2019, 2020, 2021 годы. Живёт в г. Северск, Томской области, юго-западная Сибирь.

Есть ли у нас свобода?
Я не скажу вам „Нет”.
Может быть, в смысле моды,
„Да” вам скажу в ответ.

А в остальном – очень спорно,
Все уже решено,
Следуй судьбе покорно,
Есть же веретено

С прочной суровой нитью,
Воли здесь ни на чуть.
Если захочешь выйти,
Скажут: „Не обессудь!”

Ты не хотел как надо,
И упустил свой шанс.
Шишка - твоя награда,
Просто держи баланс!

Если в велосипеде
Ты, друг, не преуспел,
То оглядись где едешь,
Выдумай сотни дел.

Если же на диване
Весь твой и пыл, и жар!
Так пребывай в нирване!
Поздно тушить пожар!

Татиана Растопчина

Растопчина Татјана Владимировна [р. 1961]. Дипломирала на Томском државном универзитету. Члан Савеза руских писаца. Добитник књижевних награда „Песник године” (2014, 2015), „Наслеђе” (2014, 2015), „Русија моја” (2017), победник међународног конкурса поетских превода са француског „Дуга љубави” (2011, 2012). Аутор књиге *Огледало љубави* (2012). Преводила је и са француског, енглеског, шпанског, немачког, италијанског, пољског, чешког и бугарског језика. Активни учесник „Клуба песничког превођења” при централној библиотеци у Рибинску, онлајн сусрета Руског дома у Хелсинкију и Удружења хуманиста планете, награђених места на Сверуском научном и практичном семинару о проблемима превода и поезије на Томском државном универзитету за 2019, 2020, 2021. Живи у Северску, Томска област, југозападни Сибир.

Имамо ли слободу?
Нећу ти рећи „не”.
Можда у модном смислу
„Да” одговорићу вам.

Али остало је врло дискутабилно,
Све је већ одлучено
Следите своју судбину послушно
Постоји вретено

Са снажном, оштром нити,
Овде нема ни мало воље.
ако желиш да изађеш,
Рећи ће: „Не кривите мене!”

Ниси то желео како треба
И пропустио је своју шансу.
Конус је твоја награда,
Само држите равнотежу!

Ако на бициклу
Ти, пријатељу, ниси успео,
Онда погледај околу куда идеш,
Смислите стотине случајева.

Ако на софи
Сав твој жар и жар!
Зато остани у нирвани!
Касно је за гашење пожара!

Уля Королёва

Уля Королёва - поэт из Санкт-Петербурга. Декламатор, автор сборника стихов „Осторожно, лирично!“, организатор поэтических мероприятий, автор литературного проекта „Поэты живут“.

ДОРОГА СКВОЗЬ

Кто жизни спасает, тот знает, какой это труд
Бороться всему вопреки за отчаянный выдох.
И если нет шансов, то всё ещё верят и ждут,
Зрочки устремляя к богам через толщу софитов.

Нам каждому дан на земле свой отмеренный срок,
Но дата в конце остаётся в пути многоточий.
И лишь единицы усвоили жёсткий урок,
Как ценна душа под рубашкой, разорванной в клочья.

Как важно остаться за тонкой опасной чертой,
Как жарко гореть в необъятных и искренних чувствах.
И как разглядеть яркий свет за слепой чернотой,
И как превратить непростую работу в искусство.

Ведь сколько не спорь - мы конструкторы нашей судьбы,
И где-то в сердцах зарождается смысл мироздания.
Мы корни пускаем в мирУ, словно в тверди дубы,
Чтоб ветви согреть каждым трепетным воспоминаньем.

Кто падал однажды с высоких слепящих вершин,
Тот видел тернистый и праведный путь восхождения,
Под круглым светилом не бойся остаться один -
В смотрящих вверх звёзды видят в глазах отраженье.

И сколько б о нас не сложили хвалебных статей,
Всегда да найдётся придирчивый яростный критик,
Который достанет из давних закрытых сетей
Нелепую блажь, как потрепанный старый магнитик...

Но время проходит, и мы изменяемся с ним.
Дорога сквозь тень не у всех приближается к солнцу.
Мы будем страдать, пока в точности не уясним,
Что мы индивиды с набором особенных опций.

Что нет недостатков, и каждый собою красив.
Что сила в любви, и, как молвил Данила нам, в правде.
Что на перепутье ведёт нас фигурный курсив,
А нам остается лишь мерить шаги на асфальте.

Улья Королева

Улья Королева је песникиња из Санкт Петербурга. Рецитатор, аутор збирке песама „Опрез, лирски!”, организатор песничких манифестација, аутор књижевног пројекта „Песници уживо”.

ПУТ КРОЗ

Ко спасава животе зна о каквом се послу ради.
Борите се против свега за очајнички издах.
А ако нема шансе, онда и даље верују и чекају,
Кроз дебљину рефлектора зенице су усмерене ка боговима.

Свако нам је дато своје време на земљи,
Али датум на крају остаје на путањи елипса.
И само је неколицина научила тешку лекцију,
Колико је вредна душа испод кошуље поцепане.

Колико је важно остати иза танке опасне линије,
Како је вруће горети у неизмерним и искреним осећањима.

И како видети блиставу светлост иза слепог црнила,
И како тежак посао претворити у уметност.

Уосталом, колико год да се свађате, ми смо креатори наше судбине,
И негде у срцима настаје смисао универзума.
Ми пуштамо корење у свету, као храстови на небеском своду,
Да загреје грање сваким побожним сећањем.

Ко је једном пао са високих заслепљујућих врхова,
Видео је трновит и праведан пут успона,
Под округлим светлом, не плаши се да будеш сам -
Они који погледају горе виде звезде које се огледају у њиховим
очима.

И колико год похвалних чланака писали о нама,
Увек ће бити избирљиви, жестоки критичар,
Који ће изаћи из дугогодишњих затворених мрежа
Апсурдан хир, као похабани стари магнет...

Али време пролази, а ми се мењамо са њим.
Пут кроз сенку не прилази сунцу за свакога.
Патићемо док не схватимо тачно
Да смо појединци са скупом посебних опција.

Да нема мана, и свако је леп сам по себи.
Та снага је у љубави, и, како нам рече Данила, у истини.
Тај коврцави курзив нас води на раскрсницу,
А све што можемо је да меримо кораке по асфалту.

Фаина Назарова

Я, Назарова Фаина Борисовна, родилась 15 сентября 1968 года. По окончании школы, поступила в Боровичский педколледж. Окончив его, стала работать воспитателем в детском саду. Через 33 года ушла на заслуженный отдых. Издала 4 сборника стихов, печатаюсь в коллективных сборниках. Стихи- это как жизнь с множеством открытий. Каждый раз открываешь для себя что-то новое.

МОЯ РОМАШКОВАЯ РУСЬ

Моя ромашковая Русь!
Я красотой твоей люблюсь.
Здесь чистым воздухом напыюсь,
И небесами очаруюсь.

Моя ромашковая даль,
Как будто прячется под снегом.
Она, как тихая печаль,
Быть может сказка или небыль.

Пройдусь по полю босиком!
Родной мой край, мне всё знакомо.
Вот лес, берёзка над прудом,
Мои ромашки. Здесь я дома.

Здесь ветер шепчет о любви,
В ромашках ищет капли солнца,
Ласкает волосы мои,
С цветами весело смеётся.

Моя ромашковая Русь!
Раскину руки, я - как птица.
В твои объятия стремлюсь,
Хочу лишь счастьем насладиться.

Фаина Назарова

Назарова Фаина Борисовна, рођена 15.09.1968. Након што је завршила школу, ушла је на Педагошки факултет у Боровичи. Након дипломирања почела је да ради као васпитачица у вртићу. После 33 године отишла је у пензију. Објавила је 4 збирке поезије и објављује у колективним збиркама. Песме су као живот са много открића. Сваки пут када откријете нешто ново за себе.

МОЈА КАМИЛИЦА Рус'

Моја камилица Рус'
Дивим се твојој лепоти.
Овде ћу пити на чистом ваздуху,
А ја ћу бити очаран небом.

Моја камилица даљина,
Као да се крије под снегом.
Она је као тиха туга
Можда бајка или бајка.

Ходаћу пољем бос!
Мој родна земља, све ми је познато.
Ево шуме, брезе изнад баре,
Моје тратинчице. Овде сам код куће.

Овде ветар шапуће о љубави,
Тражећи капи сунца у тратинчицама,
Милује ми косу
Весело се смеје са цвећем.

Моја камилица Рус'
Раширићу руке, ја сам као птица.
чезнем за твојим рукама,
Само желим да уживам у срећи.

Књижевни паладини зборника „Пријатељство”

*Пријатељство и љубав не познају границе и
језичке разлике, јер се пише срцем!*

Славица Барбарић

Српско-руски зборник радова са насловом *Пријатељство-Дружба* представља, углавном поетске радове по педесетак лиричара и прозичара из Србије и Русије. Иначе, ово је друга књига која је плод сарадње удружења из две земље, Савеза књижевника у отаџбини и расејању из Новог Сада и Савеза писаца Русије, Санкт Петербург. Претходно године је објављена прва књига, под истим насловом који је истовремено био и тема зборника. Ове године наслов је задржан али је тема била слободна тако да је било занимљиво сагледати радове и завирити у душе песника двеју земаља.

Зборник *Пријатељство-Дружба* више личи на пријатељски разговор песника две земље, где се једни другима поверавају, исповедају, деле срећу и радост, мудрост али и бригу и тугу, поштујући максимум Волтера Винчела (Walter Winchell) да „*Прави пријатељ је онај који долази када сви други оду*” узимајући у обзир тренутна геополитичка дешавања у свету а нарочито Русији. „*Неки људи иду свештеницима. Други поезији. Ја својим пријатељима.*” - рече Вирџинија Вулф (Virginia Woolf) а заступљени аутори у зборнику иду корак даље, они **песмом иду пријатељима** савлађујући стотине и хиљаде километара како би се нашли заједно са пријатељима између две корице овога зборника. *Ослушкујући кораке далеког пријатеља прескачем понор самоће у очекивању жељеног сусрета.*- како то поетски рече Мирјана Миланков.

Премда је тема зборника била слободна, прво што се након ишчитавања књиге уочава јесте управо изабрана тема. Наиме, пола песника из Русије за тему је изабрало СЛОБОДУ, а само два песника Србије који су се много широм песничком лепезом радова овде представили! Код њих је присутна, проза, рефлексивна, љубавна, дескриптивна, духовна, дечија поезија, па и бајке, али и необилазни акростих Ратка Ралета Белића.

Међутим, песникиња Натали Бисо сматра да слобода није тема! По њој то је мисаони процес када човек мисли својом главом када и сводови у храму постају виши. То је светлост душе, мисао која попут ваздуха лебди између редова и *ствара тамо где би други могли да униште.*

Аутори су се потрудили да објасне шта јесте а шта није слобода, да ли је она стварност или илузија. За Весну Пешић имати слободу је могућност да мисли шта хоће, мислима својим да дотакне звезде, док Валентина Смилова поставља хипотетичко питање: *Шта нам је данас најдрагоценије? Плач слободе или бојна звоњава?* По Михаилу Бедрину

слобода је могућност отићи до звезда чак и у времену када *није видљиво ко је пријатељ а ко непријатељ*. У име наше слободе избора Олег Јудин поручује: *Ако си сам себи непријатељ, ако си сам себе издао,/ Ако си на крсту на врху брда -/ Не журите нигде: кључ победе је у срцу*.

Поучним стиховима песници износе шта није слобода, као Борка Драгољевић која диже глас због изгубљеног огњишта: *Тамо где сам одрастала без људи је празно,/ порасла је густа шума и дрвеће разво.* Слобода није ни *живети у заробљеништву своје вере, трчати као миш на точку и веровати у чуда* (Елизавета Клајн). Танка је линија између слободе и илузије, као између ноћи и дана па Павел Топориков сматра да слобода није *празник лажи, сјај излога под светлима,/ појава нужде... Овде и сада...* Са њим се слаже и Светлана Попова по којој је танка линија између фикције и свакодневног живота услед чега читаоца тера на размишљање постављањем питања: *Шта је ваша слобода, а шта ваша понизност? Да ли си роб сујете? Господар слатких снова?*

Бројни су филозофи, мудраци, политичари, једном речју интелектуалци писали, причали и дефинисали појам слободе и увек је имало шта да се каже на ту тему и тако је остало до данашњих дана. Можда је једна од лепших мисли о слободи она од Robert Grin Ingersol: „*Оно што је светлост очима - што је ваздух плућима - што је љубав срцу, слобода је души човека.*” За крај приказа зборника на тему слободе истакао бих стих руске песникиње Лере Лиссове која је са јако мало бременитих речи сажела појам слободе: *Слобода се дише*. Колико је слобода узвишено осећање, немрљива вредност да је човек зарад тога циља спреман и живот положити па не чуди што се код нас у Србији слобода често везује уз јунаке, жртве, историју па и кроз здравице проткана, као у стиховима Живорада Јелића: *Синови ти књигу учили,/ Пушку носили,/ За крст часни/ И слободу златну војевали*.

Песме у зборнику су, углавном еуфоричне, пуне неке позитивне енергије као код Биљане Марковић Михајловић: *Срећан је поета док ко пчела нектар пије из баите у миру, па га прелива у песму и риму*. Сличног мишљења је и песникиња Тамара Косенок која сматра да је *Човек створен за срећу, за мир и доброту*.

Љубав је необилазна тема многих аутора, била она срећна или несрећна а песници попут Зорице Ђаковски знају да *мање боли кад се уз вино плаче*. У зборнику и *ветар шапуће о љубави* (Фаина Назарова), а мора да шапуће јер *ништа није стабилно у свету, осим искрене љубави* (Александар Лепик). Милијана М. Јовановић љубав брани песмом, не дозвољава ником да је дира, *јер ја је волим кајањем,... Волим је болом у грудима/ скривеним осмехом загрљених,/ волим је чежњом остављених*.

Милица Тошић је мишљења да се љубав *не може ни описати обичним речима, само пољупцем, јер је пољубац најмоћнија реч о свих речи*. Исто мишљење дели и песникиња Чедна Радиновић Лукић по којој је *моћ пољупца, опасност за тело и душу*. Љубав је *јутарњи пољубац што римом шапуће стихове, док се умивам лепотом из твог погледа* (Божица Везмар).

Сјајним стиховима и поређењем Викторија Артјушенко дефинише заљубљену жену за коју каже да је *као поветарац који као мало дете разноси омоте од слаткиша дуж тротоара. Предивном осећању по имену љубав, не смемо окренути леђа-* поручује Марија Јотић, не смемо дозволити да постанемо *смрзнута птица на оголелим гранама која се плаши и садашњости и будућности...* да дозволимо да нам повремено *свира виолина заспалих успомена*.

Песници пишу чистом и слободном душом јер *слободна душа је стварност, а не сан* (Викториа Ерух). Душа је покретач свега, поступака, живота, једном речју света и зато је неизбежан део поетског стваралаштва, а зна да буде *велика као Русија* (Станија Симић Пљеваљчић). Она је попут птице, *невидљиви паладин, што лети тамо где кидамо ланце* (Седелник Алекс), јер она *зове пролеће тамо где га није било* (Татјана Еременко). Песник Александар Еремин нам дарива рецепт за срећу: *Прими само Бога свом душом!* Душа је попут облака, попут паучине, танана, нежна, попут сјаја у очима а песникиња Анђа Шушић каже да некада *очи знају да буду суве а душа уплакана!* Зато она упозорава да *морамо сузама залити очи, да се душа не осуши, на овој животној ветрометини*. Заиста дивно речено!

Боли туга у самотном ћутању, песнички јадикuje Борис Стојанов, док нас Драгојла Дивјак подсећа да је мистично сутра увек је незнано, зато нас Мара Руег Петровић саветује да погледе читамо, у очима радост носимо а срећем гледамо. Свет није онакав какав желимо да буде, већ често слаб и порочан какви смо сами, упозорава Јадранка Бједов док песникиња Дина Заварко попут песника бунтовника кличе: Како је себичан човек!... Јече под тобом светови несагледиви, а тебе брину прљаве ципеле. Ипак, увек побеђује нада и вера, као код Милорада Мише Куљића: *Верујем чврсто у људско поштење а безброј пута су варали мене. Само у вери је сједињење.* Такву енергију, жељу и наду дели и Јованка Бељански која у име свих нас жели: *Да без речи тихо и неприметно убедим човека да је снага у њему да је не тражи изван себе, а стиховима јој се придружује Блаженка Калдесић Спасојевић: да се нада, вера, љубав и молитва у жељу за правдом, истином и миром слива.*

Једна од песничких вокација у зборнику јесу и снови, јер по Будимиру Ракићу: *Сан је птица слободна, што прелеће све висине, У њему лежи чаролија, без граница, међа и тмине.* Дмитриј Касјанов самтра да човек чиста ума може да одлети до *бескрајне мрачне тишине* али да то не раде јер им је *усађен страх од сањања* а Александар Кабишев открива лек

за тај страх: *Уткајте свој сан у живот!* Снови су покретачка снага за велика дела, како људска, тако и уметничка и нико нам их не може одузети. Живот може али снове не! Где год да идемо они су са нама, носимо их у себи. Ако се селимо: *Између оскудних ствари, које мораш понети са собом, пажљиво слажеш своје успомене, своје детињство, делове свог живота, почетак своје младости. Своје снове* (Мирко Симов Бјелајац).

Ми смо креатори наше судбине,/ И негде у срцима настаје смисао универзума... Али време пролази, а ми се мењамо са њим (Уља Королева). У том мењању могу доћи генерације због којих нећемо имати времена да оставимо свој траг... Траг у историји прљавог човечанства, упозорава Кристина Степченкова. *Време је од пахуља коло што се стално врти, игра која траје* (Миљана Игњатовић Кнежевић). Тако је и са људима, има нежних и грубих, праведних и неправедних, позитивних и негативних, пријатних и непријатних... све је то време живота, али време још нико није победио, надживео. Зато Радмила Милојевић подсећа: *Живот није Рај! Краде неосетно наше дане... Кажу да време брише све, док звездана прашина над нама пада.* Може се рећи да је песничко, односно књижевно стваралаштво рефлексија једног времена, простора и народа.

Збирка плени и бројним поукама и мудростима, достојних и Светогорских мудраца и навео бих неколико: *Остављајући бес на вратима,/ Опрости свима онима који су били вољени... Зар нисте сами судија својих поступака?* (Алена Митина); *Слобода значи бити човек* (Александар Кабишев); *Ко је једном пао са високих заслепљујућих врхова, видео је трновит и праведан пут успона* (Уља Королева); *Радост је нешто што се не може изгубити или сломити* (Олег Јудин); *Што није сломљено, ојачано је, само немојте клонуте духом, издржите!* (Елена Володко)...

Јаку поуку нам шаље и Гордана Станковић својом еколошком бајком која може да промени људе: *Од данас нек зелене траве, неба нек се плаве! Земља нек мирише, риба нека дише! Нека трчи зече, живот нека тече!!!... Тада ће вам облаци заспати на раменима, а ви сањајте птице у дугиним бојама...*

Ирена Јовановић користи бројне кованице у својој дескриптивној песми. Тако се код ње крошње зунзаве, усне су сладokusнице а ту је и свеукус и егзалтација, и све то лепо поетски речено да сваку читалац пожели да потражи тај багремов гај о коме говори.

Кратке књижевне форме даривају нам Вера Белкина (о богатству), Виктор Одески (о авантуризму), Ленус Цердана (о небу и отаџбини) дајући дивну дефиницију домовине: *Наша домовина је наша ливада са скакавцима и мирно небо са пахуљастим облацима!*

Футог, 14.09.2024.

Милош Б. Иветић

Литературные паладины альманаха „Дружба”

Дружба и любовь не знают границ и языковых различий, потому что написаны сердцем!

Славица Барбарич

Сербско-российский сборник произведений под названием „Дружба” представляет в основном поэтические произведения около пятидесяти лириков и прозаиков из Сербии и России. Кстати, это вторая книга, ставшая результатом сотрудничества объединений двух стран — Союза писателей на родине и за рубежом из Нови-Сада и Союза писателей России, Санкт-Петербург. Первая книга была опубликована в прошлом году под тем же названием, что также стало предметом сборника. В этом году название сохранилось, но тема была свободной, поэтому было интересно посмотреть на произведения и заглянуть в душу поэтов двух стран

Сборник „Дружба” больше похож на дружескую беседу поэтов двух стран, в которой они доверяются друг другу, исповедуются, разделяют счастье и радость, мудрость, но также заботу и печаль, следуя изречению Уолтера Винчелла о том, что „Настоящий друг — это тот, кто приходит, когда все остальные уходят” с учетом текущих геополитических событий в мире и особенно в России. „Некоторые люди идут к священникам. Другие в поэзию. Я к своим друзьям”, — сказала Вирджиния Вульф, а замаскированные авторы антологии идут еще на шаг дальше, они через стихи идут к своим друзьям, преодолевая сотни и тысячи километров, чтобы оказаться вместе со своими друзьями между двумя обложками этой антологии. *Слушая шаги далекого друга, я перепрыгиваю через пропасть одиночества в ожидании желанной встречи* — как поэтично сказала Мирьяна Миланкова.

Хотя тема сборника была свободной, первое, что бросается в глаза после прочтения книги, — это выбранная тема. А именно, половина поэтов из России выбрали своей темой СВОБОДУ, и только два поэта из Сербии, представили себя здесь с гораздо более широким спектром поэтических произведений! У них есть проза, рефлексивная, любовная, повествовательная, духовная, детская поэзия, даже сказки, но есть и неизбежный акростих Ратко Ралета Белича.

Однако поэтесса Натали Бисо считает, что свобода — это не тема! По ее словам, это мыслительный процесс, когда человек думает сам, когда своды в храме становятся выше. Это свет души, мысль, которая, как воздух, витает между строк и *творит там, где другие могли бы разрушить*.

Авторы постарались объяснить, что такое свобода, а что нет, реальность это или иллюзия. Для Весны Пешич свобода — это возможность думать то, что она хочет, прикасаться мыслями к звездам, а Валентина

Смыслова задает гипотетический вопрос: *Что нам сегодня дороже всего? Плач свободы или боевой колокол?* По мнению Михаила Бедрина, свобода – это возможность отправиться к звездам даже в те времена, *когда не видно, кто друг, а кто враг.* Во имя нашей свободы выбора Олег Юдин говорит: *Если ты сам себе враг, если ты сам предал себя, / Если ты на кресте на вершине холма – / Никуда не спеши: ключ к победе - в сердце.*

Поучительными стихами поэты выражают то, чем не является свобода, как Борка Драголевич, которая громко кричит об утраченном очаге: *Там, где я выросла, без людей пусто, / вырос густой лес, никого, захоlustье...* Свобода – это даже не *жить в плену своей веры, бегать как мышшь в колесе и верить в чудо* (Элизабет Кляйн). Между свободой и иллюзией тонкая грань, как между ночью и днем, поэтому Павел Топориков считает, что свобода – это *не праздник лжи, блеск витрины под фонарями, / видимость необходимости... Здесь и сейчас...* С ним согласна Светлана Попова в том, что грань между художественной литературой и повседневной жизнью тонкая, что заставляет читателя задуматься, задав вопрос: *в чем ваша свобода и в чем ваше смирение? Вы раб тщеславия? Повелитель сладких снов?*

Многочисленные философы, мудрецы, политики, одним словом, интеллектуалы писали, говорили и определяли концепцию свободы, и всегда было что сказать по этому поводу, и так остается до сегодняшнего дня. Возможно, одна из самых прекрасных мыслей о свободе принадлежит Роберту Грину Ингерсоллу: *„Как и свет для глаз, как воздух для легких, как любовь для сердца, так и свобода для души человека“.* В завершение презентации сборника на тему свободы хотелось бы выделить стихотворение русской поэтессы Леры Лисовой, которая очень немногими тяжелыми словами подытожила понятие свободы: ***Свобода дышит.*** Насколько свобода – это высокое чувство, неумирающая ценность, ради которой человек готов отдать свою жизнь, поэтому неудивительно, что здесь, в Сербии, свобода часто ассоциируется с героями, жертвами, историей и даже вплетены в тосты, как в стихах Живорада Елича: *Сыны те по книгам учились. / Носили оружие, / За святой крест / И за золотую свободу воевали.*

Стихи в сборнике в основном эйфоричны, полны позитивной энергии, как, например, Биляна Маркович Михайлович: *Счастлив поэт, пока, как пчела пьет нектар в саду и превращает его в стихотворение и рифму.* Такого же мнения придерживается и поэтесса Тамара Косенок, которая считает, что *Человек создан для счастья, мира и добра.*

Любовь — неизменная тема для многих авторов, счастливых или несчастных, и такие поэты, как Зорица Джаковски, знают, что *меньше*

болит, когда с вином плачешь. В сборнике *О любви шепчет даже ветер* (Фаина Назарова), а ветер должен шепнуть, потому что в мире нет ничего стабильного, кроме искренней любви (Александар Лепик). Милияна М. Йованович защищает любовь стихотворением, не позволяет никому к ней прикасаться, , потому что я люблю её раскаянием,... Я люблю ее болью в груди/ скрытой улыбкой объятий/ Я люблю ее тоской расставаний. Милица Тошич считает, что любовь нельзя описать обычными словами, а только поцелуем, потому что поцелуй – самое сильное слово из всех слов. Такого же мнения придерживается поэт Чедна Радинович Лукич, согласно которому сила поцелуя представляет опасность для тела и души. Любовь – это утренний поцелуй, что рифмой шепчет стихи, пока я умываюсь красотой твоего взгляда. (Божина Везмар).

Блестящими стихами и сравнениями Виктория Артющенко определяет влюбленную женщину, которая, по ее словам, *подобна ветерку, который, как маленький ребенок, разносит по тротуару фантики.* Мы не должны отворачиваться от прекрасного чувства, называемого любовью, - говорит Мария Йотич, мы не должны позволить себе стать замерзшей птицей на голых ветвях, которая боится как настоящего, так и будущего... позволить иногда играть скрипке уснувших воспоминаний.

Поэты пишут с чистой и свободной душой, потому что *свободная душа – это реальность, а не мечта* (Виктория Эрух). Душа — инициатор всего, действий, жизни, одним словом, мира, и поэтому она является неизбежной частью поэтического творчества и умеет быть такой же великой, как *Россия* (Стания Симич Плевальчич). Она словно птица, паладин-невидимка, которая летит туда, где мы разрываем цепи (Седельник Алекс), потому что она зовет весну туда, где ее не было (Татьяна Еременко). Поэт Александр Еремич дает нам рецепт счастья: *Принимай душою только Бога!* Душа, как облако, как паутина, тонкая, нежная, как блеск в глазах, и поэтесса Анджа Шушич говорит, что иногда *глаза могут быть сухими, а душа – плакать!* Вот почему она предупреждает, что надо наполнить глаза слезами, чтобы душа не засохла на этой жизненной мельнице. Действительно красиво сказано!

Печаль болит в одинокой тишине, поэтически сокрушается Борис Стоянов, а Драгойла Дивьяк напоминает нам, что *мистическое завтра всегда неизвестно,* поэтому Мара Руэг Петрович советует нам *читать по взглядам, нести радость в глазах и смотреть сердцем.* Мир не такой, каким мы хотим, чтобы он был, но часто *слаб и порочен,* как и мы сами, предупреждает Ядранка Бедов, в то время как поэтесса Дина Заварко восклицает, как поэт-бунтарь: *Как эгоистичен человек!... Целые миры стонут под твоими ногами, а ты беспокоишься о грязной обуви.*

Тем не менее надежда и вера всегда побеждают, как в случае с Милорадом Мишой Куличем: *Я твердо верю в человеческую честность, но меня обманывали бесчисленное количество раз. Единство существует только в вере.*

Такую энергию, желание и надежду даёт и Йованка Белянки, которая от имени всех нас желает: *Тихо и незаметно, без слов, убедить человека, что сила в нём, чтобы он не искал её вне себя,* и Блаженка Калдесич Спасоевич присоединяется к её текстам: *Чтобы надежда, вера, любовь и молитва слились с стремлением к справедливости, истине и миру.*

Одна из поэтических лексик в антологии – мечты, потому что, по словам Будимира Ракича: *Мечта – это вольная птица, мы что пролетает над всеми высотами, В ней заключено волшебство, без границ, пределов и тьмы.* Дмитрий Касьянов считает, что человек с ясным умом может улететь в бесконечную темную тишину, но он этого не делает, *потому что ему привит страх мечтать,* а Александр Кабышев находит лекарство от этого страха: *Вплетите свою мечту в жизнь!* Мечты являются движущей силой великих произведений, как человеческих, так и художественных, и никто не может их у нас отнять. Жизнь может, а мечты нет! Куда бы мы ни пошли, они с нами, мы носим их внутри себя. Если мы переезжаем, то: *Среди немногих вещей, которые вам приходится взять с собой, вы тщательно складываете свои воспоминания, свое детство, части своей жизни, начало своей юности. Свои мечты* (Мирко Симов Белаяц).

Мы творцы своей судьбы,/ И где-то в наших сердцах зарождается смысл мироздания... Но время идет, и мы меняемся вместе с ним (Уля Королева). В этой смене могут прийти поколения, *из-за которых мы не успеем оставить свой след... След в истории грязного человечества, - предупреждает* Кристина Степченкова. *Время — это танец снежинок, которые продолжают вращаться, танец, который длится* (Миляна Игнятович Кнежевич). То же и с людьми, есть нежные и грубые, справедливые и несправедливые, положительные и отрицательные, приятные и неприятные... все это время жизни, но никто еще не победил, не пережил время. Вот почему Радмила Милоевич напоминает: *Жизнь – это не рай! Оно незаметно крадет наши дни... Говорят, время стирает все, пока звездная пыль на нас тихо падает* Можно сказать, что поэтическое, то есть литературное творчество есть отражение времени, пространства и людей.

Сборник пленяет многочисленными поучениями и мудростью, достойных Светогорских мудрецов, и я бы назвал некоторые из них: *Оставив гнев у дверей,/ Прости всех, кого любил... Не ты ли сам судья своим поступкам?* (Алена Митина); *Свобода означает быть человеком* (Александр Кабышев); *Кто однажды падал с высоких слепящих вершин, видел тернистый и справедливый путь восхождения* (Уля Королева); *Радость – это то, что невозможно потерять или сломать* (Олег Юдин);

Что не сломалось, то стало сильнее, только не падайте духом, держитесь! (Елена Володько)..

Гордана Станкович также преподает нам важный урок в своей экологической сказке, которая может изменить людей: *с сегодняшнего дня пусть трава будет зеленой, пусть небо будет голубым! Пусть пахнет земля, пусть рыбы дышат! Пусть бегают зайцы, жизнь пусть течет!!!... Тогда облака уснут на ваших плечах, и вам приснятся птицы в радужных цветах...*

Ирена Йованович использует в своих стихотворениях множество новых слов, основанных на древних словах, и все это так красиво и поэтично, что заставляет каждого читателя захотеть поискать этот лес из акаций, который она описывает.

Краткие литературные формы нам дают Вера Белкина (о богатстве), Виктор Одески (о приключениях), Ленус Сердана (о небе и родине), давая замечательное определение родины: *Наша родина — это наш луг с кузнечиками и спокойное небо с пушистыми облаками!*

Футог, 14.09.2024.

Милош Б. Иветич

Перевод на русский Ольги Ермолаевой, октябрь 2024

САДРЖАЈ/ СОДЕРЖАНИЕ:

Предговор	3
Предисловие	5

СРБИЈА/ СЕРБИЈА

Анђа Г. Шушић	8
Биљана Марковић Михајловић	10
Блаженка Калдесић Спасојевић	12
Божица Везмар	14
Борис Стојанов	16
Борка Драгољевић	18
Будимир Ракић	20
Весна Пешић	22
Владо Спироски	25
Гордана Станковић	27
Дана Радуловић	30
Данијела Добершек Мијалковић	32
Дејан Црномарковић	34
Дина Заварко	37
Драгана Деспотовић	39
Драгојла Дивјак	41
Душко Петровић	43
Ђорђе Секулић	45
Живкица Мила Поповић	47
Живорад Јелић	49
Здравко Сретеновић	51
Златица Аранђеловић	53
Зорица Ђаковски	55
Ирена Јовановић	57
Јадранка Бједов	59
Јованка Бељански	61
Љиљана Митровић	63
Љубомир Ст. Манасијевић	65
Мара Руег Петровић	67
Марија Јотић	69
Марија Љ. Ранђеловић	72
Милијана М. Јовановић	74
Милица Мица Стевић	76
Милица Тошић	78
Милорад Мића Цветковић	80
Милорад Мишо Куљић	82

Милосав Петровић	84
Милош Б. Иветић	86
Миљана Игњатовић Кнежевић	88
Мирјана Марковић	90
Мирјана Миланков	92
Мирјана Милачић Бајић	94
Мирко Симов Бјелајац	96
Мирко Стикић	99
Нада Дангубић	101
Радмила Милојевић	103
Ратко Рале Белић	105
Ружица Бошковић	107
Сандра Милошевић	109
Светлана Илић	111
Славица Агић	113
Славица Барбарић	115
Слободанка Митровић	117
Станија Симић-Пљеваљчић	119
Тања Трашевић	121
Хаџи Марина Милутиновић	123
Чедна Радиновић Ликућ	125

РУСИЈА/ РОССИЯ

Аксинья Новицкая	128
Александр Ерёмин	130
Александр Кабишев	132
Александр Клюквин	134
Александр Леппик	136
Алёна Митина	138
Алина Саитгалеева	140
Анастасия Купряшова	144
Анна Панасюк	146
Борис Щербинкин	148
Валентина Кононова	150
Валентина Смыслова	152
Вера Белкина	154
Виктор Одесский	160
Виктория Артюшенко	173
Виктория Ерух	176
Владимир Васильевский	179
Дмитрий Касьянов	181
Дмитрий Тарасьян	183
Елена Белова	185

Елена Володько	187
Елизавета Клейн.....	189
Ира Тихомирова.....	191
Юлия Крылова	193
Юлия-Джулия Русакова	196
Юрий Баранов	199
Косенок Тамара.....	201
Кристина Степченкова	203
Лариса Пушина	205
Ленуш Сердана.....	207
Лера Лиссова	209
Любовь Сладникова	211
Люда Лопатина.....	219
Людмила Купрякова-Речапова	221
Людмила Ручкина	223
Марианна Соломко	225
Мария Камушкова.....	227
Михаил Бедрин.....	229
Надежда Атабиева	231
Натали Биссо	233
Наталья Крайнова-Загваздина	237
Наталья Лосева.....	239
Наталья Пекарж.....	243
Олег Юдин.....	245
Павел Топориков.....	247
Светлана Меркурьева	249
Светлана Попова	251
Седельник Алекс.....	253
Татьяна Ерёменко	255
Татьяна Растопчина	257
Уля Королёва.....	259
Фаина Назарова.....	262
Милош Б. Иветић	
Књижевни паладини зборника „Пријатељство”	264
Милош Б. Иветич	
Литературные паладины альманаха „Дружба”	268
Садржај	273

**Реализацију међународне манифестације „Пријатељство -
Дружба” и објављивање зборника подржо је:**

Град Нови Сад

Градска управа за културу

Град Нови Сад

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-82(082.2)

821.161.1-82(082.2)

ПРИЈАТЕЉСТВО = Дружба : [антологија српско-руске савремене књижевности] = [антологија сербској-руској савременој литератури]. Књ. 2 / [уређивачки одбор Милош Б. Иветић, Марија Јотић] ; [превод са руског Марија Јотић]. - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2024 (Земун : Гораграф). - 278 стр. : слике аутора ; 25 cm

Упоредо рус. текст и срп. превод. - Тираж 100. - Стр. 3-6: Предговор / Марија Јотић = Предисловие / Мария Йотич. - Стр. 264-272: Књижевни паладини зборника „Пријатељство” / Милош Б. Иветић = Литературные паладины альманаха „Дружба” / Милош Б. Иветич.

ISBN 978-86-7970-262-3

COBISS.SR-ID 153819401